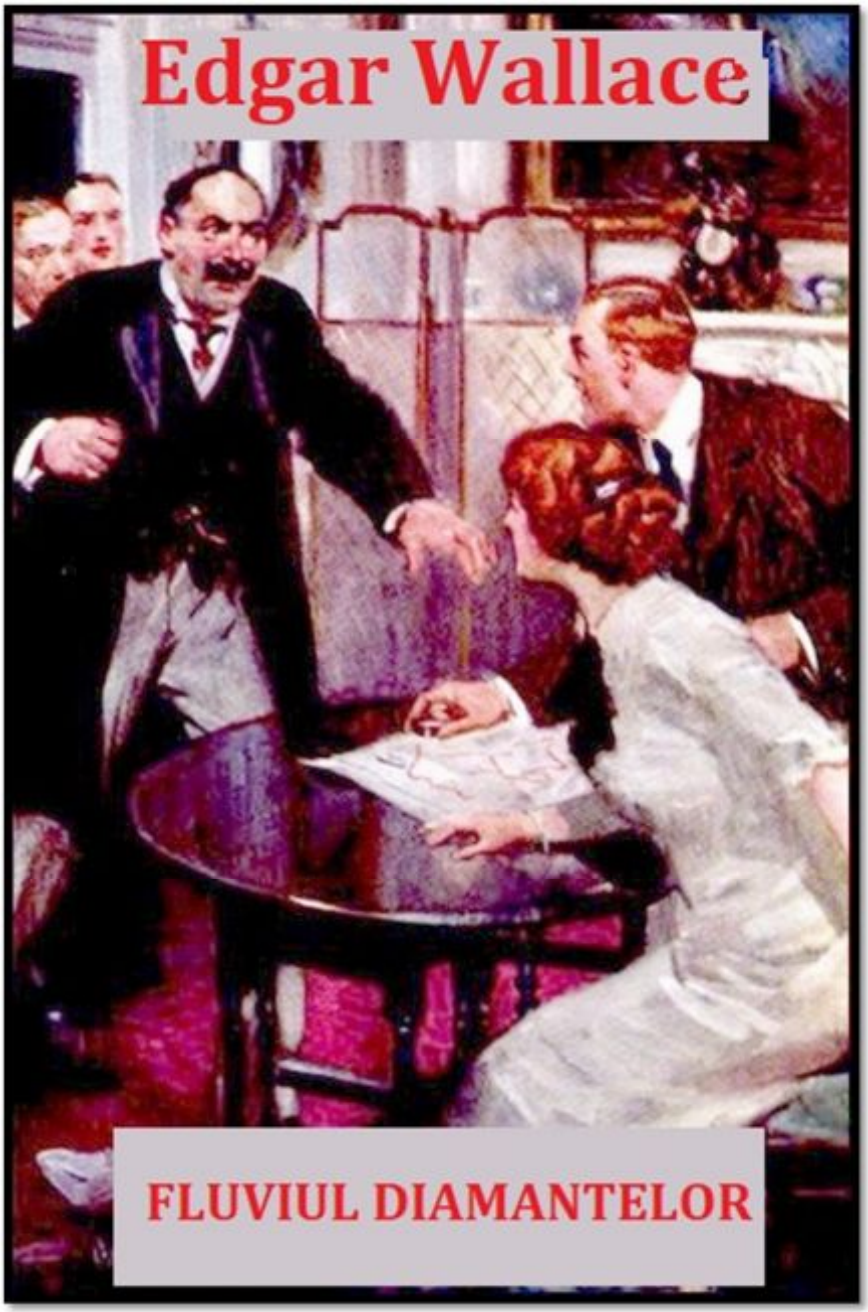
Edgar Wallace
FLUVIUL DIAMANTELOR

Edgar Wallace

FLUVIUL DIAMANTELOR

African Novels #3

Traducerea de
PAUL R. ADAMIU

Editura „A D E V E R U L” S.A.
Bucureşti, 1943

Edgar Wallace
© 1943, « Fluviul diamantelor »
Editura „ADEVĂRUL” S.A.
River of Stars (1913) Ward Lock & Co., London

Richard Horatio Edgar Wallace (1 aprilie 1875, Greenwich, Londra – 10 februarie 1932, Hollywood, California) a fost un scriitor englez de romane poliţiste şi *thriller*-e, scenarist, dramaturg şi jurnalist. A publicat 175 de romane şi 2 de piese de teatru, precum şi numeroase articole în ziare şi reviste. După romanele sale au fost făcute peste 160 de filme, mai multe decât ale oricărui alt scriitor. În anii '20, unul dintre editorii lui Wallace spunea că un sfert dintre toate cărţile care se citeau în acel moment în Anglia erau scrise de Wallace. A rămas faimos până în zilele noastre atât pentru faptul de a fi unul dintre creatorii tui King Kong alături de Draycott Dell, cât pentru seriile de romane „Cei patru justiţiari" (primul volum, „Dreptate fără lege", apărut la Crime Scene Publishing – 2009) şi „Poveştile detectivistice ale lui J.G. Reeder" A fost fiul nelegitim al unei perechi de artişti, fiind adoptat de un comerciant de peşte din Londra. Wallace, care creşte într-o stare de sărăcie, nu reuşeşte să termine şcoala. Cu toate acestea ajunge să relateze ştirile în presă despre Războiul Bur (1899-1902), din Africa de Sud. La întoarcerea în ţară lucrează ca jurnalist şi corespondent special de presă. În anul 1905 apare în propria lui editură romanul „Dreptate fără lege", prototipul *thriller*-elor de mai târziu şi primul volum din seria „Cei patru justiţiari". Romanul a fost un imens succes, însă, datorită unor erori în afaceri şi a pierderii unor sume importante de bani în câteva procese, pentru scriitor a fost un dezastru financiar. Numai prin intervenţia lordului Harmworth de la ediţia ziarului englez „Daily Mail" se salvează Wallace de la o sărăcie lucie. Romanele lui Wallace ajung să fie traduse în 44 de limbi încă din anii 1940. În anul 1999 arhivele filmelor criminalistice germane acordă operelor lui Wallace premiul „Edgar Allan Poe".

Sorei mele

GLADYS GANE

PROLOG

Drumul spre sălaşele tribului Alebi este aproape de nerecunoscut. El şerpuieşte prin păduri şi ţinuturi mlăştinoase, prin junglă şi peste dealuri cu vegetaţie bogată.

Niciun afluent al fluviului celui mare nu curge prin ţara Alebilor, şi se zice că acolo trăiesc nişte triburi sălbatice, necunoscute, cu obiceiuri ciudate şi care îndeplinesc misterioase rituri vrăjitoreşti.

În ţara acestor sălbateci se găseşte însă Fluviul Diamantelor.

Odată porni înspre adâncurile acestei ţări neprimitoare, o expediţie sub comanda unui alb. Avea cu el hamali şi echipament bun, iar într-o dimineaţă de octombrie, vaporul cu care călătorea acostă în estuarul marelui fluviu. Erau cu totul patru albi; şeful: un bărbat zvelt de vârstă mijlocie, a cărui întreagă făptură inspira simpatie.

Unul dintre albi nu tăinuia deloc că n-avea de gând să însoţească expediţia. Avea o înfăţişare de om greoi şi îndesat, deşi de fapt era înalt, iar faţa lui bădărănoasă cu trăsăturile-i brutale îl arăta şi mai respingător. Pe când se făceau ultimele pregătiri, el fuma ţigări lungi de foi şi înjura căldura înăbuşitoare.

Cu câteva zile înainte de plecarea expediţiei, luă pe şef la o parte:

— Sutton, chestia asta mă costă o groază de parale, spuse el, şi n-aş vrea să le pierd prin vreo greşeală de a d-tale. Ştii doar că întotdeauna vorbesc aşa cum gândesc. Prin urmare nu te supăra. Dacă reuşeşti să găseşti Fluviul Diamantelor, îmi aduci bineînţeles şi probe. Dar lucrul cel mai important este să-i stabileşti cu cea mai mare precizie poziţia. Nu-ţi pot spune exact unde ai să găseşti mina de diamante, ai însă la d-ta schiţa în creion pe care ne-a dat-o portughezul.

Sutton îl întrerupse printr-un uşor râs nervos:

— Nu curge pe teritoriu portughez, bineînţeles...

— Pentru Dumnezeu, ce tot dai cu teritoriul portughez. Slăbeşte-mă odată cu prostiile astea. De cel puţin douăzeci de ori ţi-am spus că nu e vorba de pământ portughez. Fluviul curge pe teritoriul englez.

— Ştiţi doar că ministerul Coloniilor....

— Da, da, ştiu povestea pe dinafară, se răsti celălalt. E interzisă căutarea diamantelor, e un ţinut afurisit şi aşa mai departe. Dar ia te uită aici. Scoase din buzunar o cutie rotundă turtită şi o deschise. Întrebuinţează busola asta de îndată ce ajungi la primul lanţ de dealuri... alte busole mai ai la dumneata?

— Da, mi-am pregătit două, răspunse Sutton mirat.

— Ia dă-le încoa!

— Păi...

— Dă-le încoace când îţi spun, dragul meu, porunci scurt financiarul.

Şeful expediţiei ridică din umeri, se duse şi după câteva minute se întoarse cu două instrumente. În schimb primi pe celălalt.

Arăta bine dar n-avea ace. Întregul cadran se învârtea în jurul unei axe centrale.

Sutton holbă ochii mirat.

— Ciudat lucru, spuse el uimit, sunteţi sigur că busola merge bine? Nordul ar trebui doar să fie exact încolo, în direcţia pavilionului vaporului.

— Ei, năzbâtii, busola asta a fost verificată şi răsverificată. Crezi poate că am să te las să pleci cu un instrument prost, după ce-am cheltuit atâta avere?

În dimineaţa în care expediţia porni şi hamalii-purtători îşi încărcară poverile pe umeri, răsări un om cu obrazul bronzat de soare. Marea lui cască colonială, albă şi-o dăduse cam pe ceafă, iar în mână ţinea o apărătoare de muşte.

— Guvernator Sanders, se prezentă el scurt. Tocmai mă întorc din interior. Îmi pare rău că nu v-am întâlnit mai înainte. Aveţi aşadar de gând s-o porniţi în junglă?

— Da.

— Şi căutaţi diamante, pe cât am auzit?

Sutton adeveri din cap.

— O să întâmpinaţi, probabil, în marşul d-voastră o rezistenţă îndrăcită din partea indigenilor. Alebii au să vă atace, iar Otakii au să vă masacreze.

Sanders tăcu o clipă gânditor, mişcând în vremea asta încoa şi încolo apărătoarea de muşte.

— Băgaţi de seamă să aveţi cât mai puţine neînţelegeri cu ei. N-aş dori de loc să am război pe teritoriul meu – şi mai ales păstraţi distanţa de graniţa portugheză.

Sutton zâmbi:

— Facem, tocmai de aceea, un arc larg. Ministerul Coloniilor a văzut însemnat pe hartă drumul pe care vrem să-l urmăm şi a fost de acord cu el.

Guvernatorul îl privi cu adâncă seriozitate:

— Ei, atunci bun noroc!

În ziua următoare expediţia porni în marş la răsăritul soarelui şi dispăru în pădure de cealaltă parte a fluviului Isisi.

După o săptămână financiarul care echipase expediţia plecă înapoi spre Anglia...

Trecură luni şi nimeni nu se întoarse. Şi nici prin curieri şi nici prin tobele Lokalilor nu veni vreo veste de la exploratori. Se scurse un an şi urmă un altul şi tot nu dăduseră vreun semn de viaţă.

Cei din Anglia începură să se neliniştească. Pe capul guvernatorului Sanders începură să curgă telegrame, scrisori şi întrebări oficiale. Fu chiar obligat de superiorii săi să pornească cercetări pentru găsirea oamenilor care plecaseră să găsească Fluviul Diamantelor. Dar el clătina din cap.

Cu toate acestea trimise în taină, în regiunea păduroasă, doi spioni, oameni şireţi şi experimentaţi, care ştiau să se descurce în ţinutul acela.

Lipsiră vreo trei luni şi când se întoarseră, unul dintre ei ducea pe celălalt de mână.

— L-au prins Alebii sălbateci, explică liniştit conducătorul, şi i-au scos ochii. În noaptea când voiau să-l ardă, am izbutit să ucid pe paznic şi să fug cu tovarăşul în desişul pădurii.

Sanders stătea în faţa casei sale, în lumina verzuie-albicioasă a lunii şi-şi plimba privirile de la vorbitor la orb, care aştepta răbdător, fără să se văicărească.

— Ce veşti aduceţi despre oamenii albi? întrebă el în cele din urmă.

Conducătorul, care se sprijinea într-o suliţă lungă, se întoarse către tovarăşul său.

— Spune ce ai văzut, Messambi, îl îndemnă el în limba indigenilor.

— Oase, spuse răguşit orbul. Oase am văzut. I-au răstignit pe oamenii albi pe un maidan mare din faţa colibei şefului, şi niciunul n-a scăpat cu viaţă. Aşa spun oamenii din tribul Alebilor.

— Aşa socoteam şi eu, răspunse Sanders serios. Şi apoi trimise un raport în Anglia.

Trecură luni. Veni anotimpul ploios, şi apoi totul înmuguri şi înverzi, ca întotdeauna după vremea furtunilor şi a lapoviţei. Sanders era activ. Avea mult de lucru în micuţa colonie din apusul Africii centrale, în care boala somnului şi războaiele de răzbunare între diferitele triburi cer fără încetare jertfe de vieţi omeneşti.

Fusese chemat în ţinutul pădurilor, ca să ţie un „*palaver*”[1] împotriva doctorilor-vraci. Străbătu în marş peste o sută de kilometri, pe drumul plin de hârtoape ce ducea în ţara Alebilor şi ţinu în orăşelul M’Saga scaun de judecată. Luase pentru paza lui douăzeci de haussa. Fără apărarea lor n-ar fi putut îndrăzni să pătrundă atât de adânc în aceste ţinuturi. Acum şedea în casa acoperită cu frunze de palmier, pregătită pentru palaver, şi asculta la poveşti de necrezut despre descântece vrăjitoreşti şi boli ucigătoare, pricinuite de ele. Află de datini şi rituri fioroase ce îndeplineau vracii între apusul şi răsăritul soarelui, şi apoi rosti sentinţa.

Vraciul-doctor era un moşneag, dar Sanders n-avea niciun respect de părul cărunt.

— M-am încredinţat că eşti un om rău, spuse el şi....

---

[1] Sfat; şedinţă; scaun de judecată.

— Stăpâne!

Cel ce-l întrerupsese pe Sanders era pârâşul, un om pe jumătate mort de groază şi de boală. Intră în cercul ce-l făceau soldaţii şi locuitorii din M'Saga, care priveau cu curiozitate scena.

— Stăpâne, tare rău om.

— Taci acum din gură! porunci guvernatorul.

— Face farmece drăceşti cu sângele oamenilor albi! zbieră pârâşul, când la un semn al lui Sanders se văzu înhăţat de doi soldaţi. A pus un om alb în lanţuri şi-l ţine închis în pădure.

— Ce spui? întrebă Sanders aspru.

El îi cunoştea pe indigeni mai bine ca oricare altul şi numaidecât simţea dacă-l minţeau. Dar ştia de asemenea – şi asta era mult mai greu de cunoscut – şi când spuneau adevărul. Făcu semn victimei vraciului-doctor să vie mai aproape.

— Ce vorbe au fost astea cu oamenii albi?

Bătrânul vraci bolborosi ceva repede şi în şoaptă şi-l privi plin de ură; omul, care abia cu o clipă înainte avea atâta poftă să vorbească, şovăi.

— Ei?

— Păi, zice că...

— Spune mai departe ce voiai să spui.

Omul tremura ca varga:

— E în pădure un om alb – a venit de la Fluviul Stelelor – moşul l-a găsit şi l-a dus într-o colibă şi acum îi întrebuinţează sângele la farmecele lui...

Indigenul conduse pe Sanders pe o potecă de pădure. Şase soldaţi însoţeau pe guvernator, şi luaseră cu ei şi pe vraci, căruia îi legaseră mâinile.

La vreo trei kilometri de sat se găsea o colibă singuratică. Ierburile, mai ales iarba elefanţilor, creşteau aci atât de înalte,

încât de abia o vedeai printre ele. Acoperişul era spart şi se lăsase în multe locuri, iar interiorul era dărăpănat...

Sanders intră şi găsi zăcând pe jos, ferecat în lanţuri prinse de un butuc greu de lemn, un alb care râdea încetişor ca pentru sine şi vorbea aiurea, în crâmpeie de cuvinte de om cult.

Soldaţii îl scoaseră afară şi-l lungiră jos cu băgare de seamă.

Hainele-i erau numai zdrenţe; părul şi barba îi crescuseră peste măsură, iar pe braţele lui se desluşeau multe cicatrice, pe locurile unde doctorul îi făcuse crestături cu cuţitul ca să-i ia sânge.

— Pare să fie nebun, apuse Sanders şi clătină din cap.

— Fluviul Stelelor, chicotea bolnavul. Nostim nume, nu-i aşa? Kimberley? Ei, dar e încă şi mai... nici eu n-am crezut pân-ce n-am văzut cu ochii mei... toată albia fluviului e plină de diamante... N-ai să-l găseşti în vecii vecilor, Lambaire, nici măcar cu harta şi cu afurisita ta de busolă... am ascuns acolo o sumedenie de scule şi de provizii – pentru mai bine de un an...

Scoase din buzunar un petec de hârtie. Sanders se aplecă să ia foaia, dar omul îl îmbrânci cu mâna-i slabă.

— Nu, nu, nu! gâfâi cu groază. Ei numai sângele mi-l iau – dar las' că sunt eu destul de voinic ca să nu mă ia dracu... şi într-o bună zi tot scap eu de-aici...

După zece minute căzu într-un somn adânc.

Sanders găsi hârtia murdară şi o băgă în buzunar.

Oamenii lui ridicară în luminiş, lângă colibă, două corturi. Albul se găsea într-o stare atât de jalnică, încât Sanders nu îndrăznea să dea ordin să fie transportat. Dar noaptea, pe când toată tabăra dormea, iar cei doi indigeni puşi să-l îngrijească sforăiau zdravăn, nebunul se trezi. Se ridică încetişor şi se depărtă târâş.

Sanders găsi a doua zi cortul gol, iar la o sută de metri depărtare de lagăr, soldaţii descoperiră, pe malul pârâului de munte, zdrenţele ce înveliseră pe omul alb.

Vraciul-doctor din M'Saga fu adus la un palaver în zori de zi. Veni în lanţuri de fier; ştia ce pedeapsă-l aştepta, căci soldaţii haussa dezgropaseră în pădure, aproape de colibă, oasele oamenilor albi.

— Stăpâne, spuse el şi întâmpină cu sânge rece privirea mânioasă a guvernatorului, în ochii tăi văd moartea.

— Ai văzut bine! răspunse Sanders, şi dădu ordin să fie spânzurat.

Capitolul I.
AMBER

Amber şedea în celula lui din închisoarea din Wellboro. Fluiera într-o doară o melodie şi bătea din picioare tactul, în timp ce privirile i se plimbau cercetător prin încăpere.

Lingura şi strachina stăteau în mod reglementar pe poliţă, patul era făcut bine.

Amber dădu satisfăcut din cap şi fluieră liniştit mai departe.

Pe o policioară deasupra patului, stăteau biblia, o carte de rugăciuni şi o hârţoagă de broşură murdară de la bibliotecă.

Amber făcu o strâmbătură plină de dispreţ când le văzu. Broşura plicticoasă o scrisese o misionară care trăise douăzeci de ani în Borneo de Nord. Dar nu ştia de pildă să spună mai mult despre climă decât că era caldă.

Avea ghinion cu cărţile lui de la bibliotecă. Acum cinci ani, când intrase pentru prima dată la închisoare, îşi băgase în cap să studieze Economia naţională şi drama greacă. Adresase administraţiei închisorii o cerere lungă în care ruga să i se dea cărţi potrivite pentru aşa ceva, dar căpătase numai o gramatică elementară şi o altă carte fără însemnătate, care nu-i erau de

niciun folos. În timpul altui stagiu la închisoare, voise să se ocupe cu Chimia, dar avu tot atât de puţin noroc.

Deţinutul să tot fi fost de vreo treizeci de ani, de statură potrivită, şi cât se poate de drăguţ. Părul lui blond bătea puţin în roşcat, iar privirea ochilor lui cenuşii era limpede şi luminoasă.

Deodată se răsuci în uşă cheia. Când broasca ţăcăni a doua oară şi uşa se deschise, Amber se ridică.

— Numărul şaptezeci şi cinci, spuse gardianul.

— De ce nu-mi dai pace în ceasul de odihnă, Augustus?

Omul nu se chema Augustus şi nu răspunse. Mai înainte l-ar fi denunţat numaidecât pentru obrăznicie, neruşinare, ultraj şi câte şi mai câte, dar Amber ajunsese în cursul anilor destul de deochiat pentru ciudăţeniile lui. În afară de aceasta, i se mai treceau câte unele cu vederea, pentru că salvase odată pe gardianul-ajutor Beit de atacul unor bandiţi londonezi. Cursese, nu-i vorbă, ceva apă pe gârlă de-atunci şi lucrul se întâmplase în alt penitenciar. Dar lumea închisorilor e mică, şi ce se petrece într-un loc, se află peste tot.

Amber străbătu cu gardianul său coridorul cel lung, coborî scara de oţel ce dădea în sala cea mare şi coti apoi într-un coridor strâmt, boltit, ce ducea la biroul directorului.

Trebui să aştepte câteva minute în faţa uşii, apoi fu chemat înăuntru.

Maiorul Bliss şedea la biroul lui. Avea o faţă bronzată de soare şi purta o mustăcioară neagră. La tâmple, părul începuse a-i încărunţi. Făcu semn din cap gardianului să iasă.

— Număr şaptezeci şi cinci, în baza unei decizii speciale a ministerului de Interne, vei părăsi mâine închisoarea.

— Bine, d-le maior.

Directorul tăcu o clipă gânditor, bătând uşor toba cu degetele pe tăblia biroului.

— De ce ai de gând să te apuci, când ai să fii liber?

Amber zâmbi.

— Am să-mi reiau cariera de „om certat cu legea”, răspunse el satisfăcut.

Maiorul Bliss clătină din cap încruntându-se:

— Nu te pot înţelege. N-ai pe nimeni, niciun prieten?

Amber zâmbi şi mai prietenos:

— Nu, n-am pe nimeni pe care să-l pot face răspunzător de proasta mea purtare, afară de mine însumi.

Directorul luă un dosar şi răsfoi prin el:

— De zece ori ai fost condamnat şi ai fost închis de zece ori – un om cu talentele d-tale, cu aptitudinile d-tale! Ai fi putut ajunge orice ai fi dorit.

— Nu-mi vine să cred, îl întrerupse deţinutul. La fel îmi tot spun şi judecătorii, dar în privinţa asta se înşală. Nu-i deloc adevărat. Dacă un om e un bandit genial, nu rezultă numaidecât că ar putea deveni un arhitect celebru, şi dacă ştie să falsifice un cec, încă nu înseamnă că e în stare să întemeieze o mare societate pe acţiuni. Dar un om cu o inteligenţă mijlocie, are întotdeauna perspectiva să realizeze ceva ca bandit, deoarece în acest domeniu concurenţa e mai mică. Cei mai mulţi bandiţi sunt nişte proşti şi jumătate, aşa că nu e greu să te distingi în cariera asta. Şi-apoi, vedeţi d-voastră, n-am nici prieteni nici rude; nimănui pe lumea asta nu-i pasă de mine. Dar cu toate astea mă simt cât se poate de fericit. Şi dacă credeaţi adineaori că am stat numai de zece ori la închisoare, vă înşelaţi. Mâine voi fi liberat pentru a paisprezecea oară.

— Cu d-ta văd că nu-i nimic de făcut, spuse directorul şi apăsă pe butonul soneriei.

— Da, sunt un filosof în căutare de aventuri, răspunse satisfăcut numărul şaptezeci şi cinci, când gardianul veni să-l ia şi-l conduse din nou în celula lui...

Cu puţin timp înaintea sunetului de clopot ce vestea că deţinuţii trebuiau să se culce, un gardian îi aduse un pachet cu haine.

— Uită-te prin lucruri, număr şaptezeci şi cinci, dacă nu lipseşte ceva, spuse prietenos slujbaşul şi întinse deţinutului o listă lungă.

— Lasă, ce să mai umblăm cu formalităţi de astea. Mă încred cu ochii închişi în cinstea d-tale.

— Hai, uită-te prin lucruri.

Amber desfăcu legătura, luă hainele una câte una, le scutură, şi le întinse pe pat.

— Ce să spun, păstraţi bine hainele, mult mai bine decât la Walton. Nicio cută la haină, pantalonii puşi frumos pe dungă – ei, drace! unde mi-o fi monoclul?

Îl găsi într-un buzunar al vestei, învelit cu grijă în hârtie de mătase.

Amber mai făcu omului câteva complimente privitoare la administraţia închisorii.

— Mâine dis-de-dimineaţă, am să-ţi trimit un bărbier să te radă, spuse gardianul.

În prag se opri iarăşi.

— Număr şaptezeci şi cinci, spuse el după o scurtă pauză, mai bagă şi d-ta de seamă să nu tot ajungi mereu la închisoare!

— Dar, de ce?

Amber se uită la el încruntându-se.

— Auzi vorbă! Viaţă-i asta? Şi apoi un gentleman ca d-ta! Cred că nu ţi-ar veni deloc greu să te păzeşti de temniţă.

Amber schiţă un surâs.

— Eşti nerecunoscător, dragul meu. Oameni ca mine dau închisorii un anumit relief şi, la urma urmelor, chiar o nuanţă distinsă. Şi apoi, sunt întotdeauna pilda cea bună pentru deţinuţii care se poartă rău. Oricând, poţi spune: „Ia te uită la numărul şaptezeci şi cinci!” Trebuie să recunoşti şi d-ta că întotdeauna m-am purtat ireproşabil, aşa că aţi putut trece celorlalţi pe la nas drept model numărul şaptezeci şi cinci.

— Pentru d-ta ar fi o jucărie să câştigi oricâte parale ai vrea, dacă ţi-ai întrebuinţa „talentele” la lucruri cinstite!

Numărul şaptezeci şi cinci făcu plictisit un gest cu mâna:

— Acum vorbeşti ca dintr-o foaie de duminică a misionarilor, şi tare nu pot suferi aşa ceva!

Capitolul II.
LA CLUBUL PINNOCK

Clubul Pinnock din Curefax Street No. 46, fusese întemeiat în primii ani de după 1800 de un anumit Charles Pinnock, şi pe vremuri acest club era un celebru punct de întâlnire.

Dar încetul cu încetul, clubul, odinioară aristocratic, decăzu din ce în ce prin primirea de membri dubioşi, până ce ajunsese să trezească şi bănuiala poliţiei. Poliţiştii făcuseră de mai multe ori şi razii în local, dar n-avură niciun succes.

Tinerii avuţi din Londra frecventau în mod obişnuit clubul şi se făleau apoi, prietenilor în care aveau încredere, că au jucat pe sume mari. Dar aventurierii, care ştiau bine de tot cum mergeau lucrurile în club, aveau toate motivele să nu flecărească mult despre aceasta. Iar oamenii care pierduseră, ştiau tot atât de bine că lumii nu-i e milă de proştii care se lasă traşi pe sfoară. Iată de ce poliţia nu punea niciodată mâna pe o dovadă concretă.

Într-o seară de octombrie, clubul era, ca de obicei, înţesat de lume. Puţin timp înainte de miezul nopţii, un taxi aduse încă trei oaspeţi.

Întâmplător sau dinadins, în faţa intrării nu atârna niciun glob electric mai mare, iar cel mai apropiat felinar de stradă era la o

oarecare depărtare. Vizitatorii trebuiau aşadar să coboare din vehicule relativ în întuneric, aşa că unui observator i-ar fi fost foarte anevoie să recunoască persoanele.

De data aceasta şoferul pesemne că nu cunoştea clubul, căci trecuse dincolo de intrarea principală. Abia la strigătele pasagerilor, opri, chiar în dreptul felinarului.

Unul dintre aceştia era mare de stat şi avea o înfăţişare militărească. Purta mustaţă stufoasă, iar umerii lui laţi dovedeau o mare putere corporală. Când ajunse în lumina puternică a felinarului, se mai pierdu ceva din statura lui militară, căci faţa-i era buhăită şi sub ochi îi atârnau punguţe. După el venea un domn mai scurt, care părea mult mai tânăr; părul, sprâncenele şi mustaţa îi erau de o culoare atât de deschisă, încât cu greu s-ar fi putut deosebi în ele şi unele fire albe. Avea un nas coroiat ca de şoim şi o bărbie ieşită în afară, aşa că aducea a cleşte de spart nuci. De la tâmplă până la bărbie, faţa îi era străbătută de o lungă cicatrice roşie.

Cel dintâi era Alfons Lambaire, un om cu o mutră întunecată. Dacă se chema sau nu într-adevăr Lambaire, rămâne încă de stabilit. În orice caz, era Englez. În dosarul Scotland Yard-ului puteai să-i cauţi mult şi bine numele, căci nu fusese încă niciodată pedepsit. Dar se găsea pe lista persoanelor suspecte şi poliţiştilor le era bine cunoscut.

Însoţitorul lui era numit de toţi, pe scurt: Whitey.

Veniseră cu un tânăr drăguţ, de vreo douăzeci de ani, cu obrajii numai lapte şi sânge şi cam moale de fire. Când se dădu jos din maşină, acesta se bălăbăni uşor încoace şi-ncolo; Lambaire îl sprijini.

— Încetişor, încetişor, amice, spuse Lambaire cu vocea lui adâncă şi plină, şi râse uşor. Whitey, plăteşte şoferul. Sutton băiete, bagă de seamă – acum vin trepte.

Tânărul se poticni iar.

— Ei, într-un minut-două îl facem noi să-şi vie iar în fire, nu-i aşa, maiorule?

Whitey avea un glas ascuţit şi vorbea foarte repede.

— Apucă-l de braţul celălalt, răspunse Lambaire. Cu câteva coniacuri l-am pus cu siguranţă din nou pe picioare.

Şi dispărură prin uşa învârtitoare a clubului.

Strada rămase câteva clipe pustie, apoi de după colţ, dinspre St. James's Square, se ivi o maşină. Nici şoferul acesta nu cunoştea prea bine locurile, căci înainta încet şi se uita la numerele caselor. În dreptul numărului 46 opri şi deschise portiera.

— Aici e, spuse el respectuos.

Din maşină se dădu jos o femeie tânără şi frumoasă. Pesemne că venea de la teatru, căci purta toaletă de seară şi o capă.

Ea stătu o clipă în cumpănă, apoi urcă treptele spre club şi se opri iar.

După câteva secunde se întoarse nehotărâtă la maşină.

— Să întreb eu, miss?

— Da, fii te rog aşa de bun, John.

Ea se uită cum omul bătu în geamul uşii. Aceasta se deschise şi în prag se ivi un chelner, care aruncă şoferului o privire neprietenoasă:

— Mr. Sutton?

— Nu, nu e membru în clubul acesta.

— Explică-i, te rog, că astă seară e musafir aici, spuse ea.

Chelnerul, care se uita acum pe deasupra capului şoferului, o observă şi-şi încruntă fruntea:

— Nu e aici, doamnă.

Ea înaintă un pas.

— E aici – ştiu bine că e aici, răspunse ea.

Cu toate că era tare agitată, vocea îi suna, totuşi, calmă.

— Trebuie să-i spuneţi că vreau să vorbesc cu el numaidecât.

— Dar bine, doamnă, nu e aici, răspunse îndărătnic omul.

În clipa aceasta se ivi un trecător. Venise agale pe stradă şi se oprise în umbra automobilului.

— E aici, strigă ea, de astă dată înfuriată şi bătu din picior. E aici în mizerabilul, în păcătosul ăsta de club şi vor să-l jefuiască! O, e ceva aşa de josnic, aşa de josnic!

Chelnerul îi trânti uşa în nas.

— Scuzaţi, vă rog.

Un tânăr cu faţa rasă, într-un elegant costum de tweed, se apropie de ea.

— Nu v-aş putea fi de vreun folos, d-ră?

Atitudinea lui era atât de respectuoasă şi tânărul vorba atât de prietenos şi de deschis, încât, fără să-şi dea seama cum, ea căpătase numaidecât încredere în el.

— Fratele meu – e aici. Şi arătă spre uşa clubului. E într-o societate rea – şi încercam să...

Mai departe nu mai putu vorbi, căci ochii i se umplură de lacrimi.

Amber făcu politicos semn din cap că a priceput. Fără să mai piardă vremea, măcar cu un cuvânt, o conduse înapoi la automobil, iar ea i se supuse fără nicio rezistenţă şi se urcă înăuntru.

— Care e adresa dv.? Am să vă aduc fratele acasă.

Cu mâna tremurândă, ea deschise mica-i poşetă aurită şi scoase o carte de vizită.

El o citi şi se înclină uşor.

— Du-o pe d-ra acasă, spuse el şoferului şi urmări luminiţele din dosul maşinii, până ce pieriră. În acest timp, însă, chibzui adânc la cele ce avea de făcut.

Această mică aventură era tocmai pe gustul lui. Se simţea azi omul cel mai fericit din Londra, căci fusese eliberat din închisoare. În drum spre modesta cameră ce o închiriase în Bloomsbury, trecuse întâmplător pe Curefax Street.

Când maşina nu se mai zări, Amber urcă fără grabă treptele spre club.

Împinse uşa, intră în micul antreu şi trecu nepăsător pe lângă portarul uriaş şi voinic, care şedea în loja lui la capătul de jos al scării.

Omul îl privi întrebător:

— Sunteţi membru, domnule?

Amber îl măsură din cap până în picioare, ca şi cum s-ar fi simţit jignit.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse speriat portarul. Avem atâţia membri că e tare greu să cunoşti bine pe fiecare.

— Cam aşa pare! răspunse rece Amber şi porni liniştit să urce scara.

Când ajunse la jumătatea primei scări se întoarse iar spre portar.

— Captain Lawn, e în club?

— Nu.

— Sau Mr. Augustus Breet?

— Nu, nici unul nu este aici.

Amber dădu din cap şi se duse mai departe. Nu cunoştea pe nici unul dintre oamenii de care întrebase şi ştia că nu se găseau în club. Dar ca de obicei lucrase cu prezenţă de spirit şi cu prevedere. În antreu era o vitrină pentru scrisori, iar Amber citise în treacăt cele două nume şi văzuse că poşta pentru cei doi nu fusese ridicată. Prin acest truc adormise vigilenţa portarului.

La etajul întâi se găseau sala de mese, sala de scris şi sala de lectură.

Amber mai urcă o scară şi intră în fumoar în care şedeau o mulţime de domni distinşi. Când aceştia îl priviră întrebător, el se mulţumi să-i salute surâzând, apoi închise la loc uşa şi urcă o scară şi mai dreaptă. În faţa splendidei uşi care ducea în sala principală a etajului de sus stătea de gardă un uşier într-o uniformă sclipitoare. Omul, vânjos şi spătos şi cu o faţă de boxeur, se ridică numaidecât.

— Ce doriţi, domnule? întrebă el duşmănos.

— Mersi, mersi, răspunse Amber şi se îndreptă spre uşă.

— Un moment, vă rog. D-voastră nu sunteţi membru.

Amber îl privi tăios:

— Dragul meu, ai o memorie foarte slabă pentru figuri.

— De figura d-voastră, în orice caz, nu-mi aduc aminte, răspunse cu neruşinare portarul.

Amber se temea că aventura avea să se sfârşească mai înainte de a fi început de-a binelea. Băgă mâinile în buzunar şi zâmbi liniştit:

— Poţi să te dai şi peste cap şi eu tot intru.

— Şi eu vă spun că n-o să intraţi!

Amber întinse mâna spre butonul uşii. În aceeaşi clipă portarul îl apucă de umăr. Dar numai pentru o frântură de secundă. Căci Amber se răsuci cu iuţeala fulgerului, şi ridică braţul să lovească. Portarul îi dădu drumul şi voi să pareze, dar era prea târziu. Un pumn de fier îl izbi cu toată puterea în falca de jos şi-l doborî la pământ. Şi căzu atât de prost încât veni de-a berbeleacul pe scări.

Amber intră acum înăuntru. Jucătorii săriseră cu toţii de la locurile lor şi holbau ochii spre uşă, căci scena îi alarmase. Nu avuseseră timp nici măcar să ascundă uneltele care arătau că acolo se jucase; cărţile de joc zăceau împrăştiate pe jos şi pe mese

ca şi banii şi bastoanele crupierilor. În sală domnea cea mai mare neorânduială.

Amber închise încet uşa, mai înaintă 2-3 paşi şi se uită de jur împrejur pe pereţi căutând unde să-şi atârne pălăria.

Mai înainte ca vreunul dintre cei de faţă să-l fi putut întreba ceva, uşierul se întoarse. Îşi scosese haina şi privirile lui furioase arătau lămurit că voia să spele înfrângerea de adineauri.

— Unde-i blestematul? răcni el. Să-l învăţ eu minte!

Înjura pe intrus în modul cel mai grosolan.

— Gentlemeni, spuse Amber, care se proptise cu spatele la zid, dacă doriţi, iese un scandal şi vă pomeniţi cu poliţia în casă. Dacă nu doriţi aşa ceva, daţi-mi pace să rămân unde sunt.

— Înşfacă-l şi azvârle-l afară!

Lambaire era aci mai marele, care comanda. Era scos din sărite, îndârjit, şi arăta cu degetul spre străin.

— Apucă-l de guler, George, şi azvârle-l afară!

Amber ţinea încă mâinile în buzunare.

— Împuşc fără cruţare pe oricine se apropie! declară el cu sânge rece.

Dintr-odată se făcu linişte şi toţi se dădură cu un pas îndărăt. Portarul cu pumnii cei zdraveni nu ştia ce să facă.

— Am venit aici, ca să mă amuz astă seară în tihnă, urmă Amber. Sunt un vechi membru al clubului şi sunt tratat aici ca un detectiv. Trebuie să spun că asta nu prea e amabil din partea d-voastră.

Şi clătină mustrător din cap, în timp ce privirile lui se plimbau de la o faţă la alta. Pe unii dintre cei de faţă îi cunoştea, deşi aceştia nu păreau să aibă habar de asta.

Deodată descoperi pe tânărul căutat, care, palid şi fără să-şi dea seama ce se petrecea în jurul lui, şedea pe un scaun la masa lui Lambaire.

— Sutton! strigă tare Amber. Sutton băiete, hai trezeşte-te şi prezintă pe vechiul tău prieten!

Agitaţia se potoli încetul cu încetul. Lambaire făcu un semn uşierului, care se retrase plin de ciudă.

— Nu vrem să dăm loc unui scandal, spuse mohorât Lambaire. Nu vă cunoaştem, aţi pătruns aici pur şi simplu cu de-a sila. Şi dacă sunteţi un gentleman veţi pleca imediat.

— Nu sunt gentleman, răspunse liniştit Amber. Fac parte cu totul din clasa d-voastră.

El străbătu pieziş sala, îndreptându-se către tânărul Sutton, care mai degrabă zăcea în scaun decât şedea şi îl zgâlţâi de umăr.

— Am venit să-mi caut aicea prietenul. Tii, dar bine l-aţi mai afumat! Se uită tăios la cei doi. Acum îl iau cu mine, spuse el brusc.

Toţi fură uimiţi de puterea lui. Cu un singur braţ îl ridică pe Sutton de pe scaun şi-l puse pe picioare.

— Până aici, strigă Lambaire şi se înfipse între Amber şi uşă. Laşi tânărul aici şi o ştergi imediat!

Răspunsul lui Amber fu caracteristic.

Cu mâna liberă ridică un scaun, îi făcu vânt odată peste cap şi îl repezi în una din ferestre. Geamurile zăngăniră şi scaunul se sfărâmă cu zgomot de asfaltul străzii. Numaidecât şuieratul unui poliţist sfâşie tăcerea nopţii.

Lambaire se dădu la o parte din dreptul uşii şi o deschise cu furie.

— Puteţi pleca, scrâşni el. Dar am să-mi mai aduc aminte de d-ta!

— De n-ai să faci asta, atunci să ştii că ai o memorie proastă, răspunse Amber, care-şi petrecuse un braţ în jurul lui Sutton.

Capitolul III.
UNDE APARE ROMANTICUL PETER

Amber avea optzeci şi şase de lire şi zece şilingi, ceea ce însemna o sumă relativ mare.

Primise şi o invitaţie la ceai, pentru după amiază, de la Cynthia Sutton, şi se gândea că era drept să-i predea suma pentru fratele ei. Dar apoi se răzgândi şi se hotărî să trimită tânărului banii pierduţi. Pe de altă parte, socotea în amănunt toate foloasele ce putea să tragă el de pe urma acestor bani.

În cele din urmă, Amber luă cu chirie o cameră foarte drăguţă; şedea acum într-un fotoliu comod, fuma o ţigară lungă, nu prea tare şi citea o carte amuzantă.

Dar după câtăva vreme fu tulburat din starea lui confortabilă, căci o drăguţă fată-n casă îi aduse o carte de vizită. Amber o luă neglijent.

„Mr. George Whitey”, citi el.

— Pofteşte-l, te rog, înăuntru!

Whitey era îmbrăcat cu un lux nemaipomenit şi după înfăţişarea exterioară se prezenta, de la cilindru şi până la pantofii de lac, întocmai ca un gentleman. Îşi scoase mănuşile de

culoare galben deschisă şi zâmbi către Amber, care ţinea de un colţ cartea de vizită şi-l privea binevoitor.

— Ce pot face pentru d-voastră, dragul meu Whitey? întrebă Amber după ce uşa se închisese.

Celălalt se aşeză ceremonios.

— Amber te cheamă, nu? Voiam să-ţi spun că Lambaire ar dori să cadă la înţelegere cu d-ta, şi....

— Dar Lambaire ăsta cine e? întrebă cu nevinovăţie Amber.

— Ascultă, dragul meu.

Whitey se aplecă înainte şi-l bătu pe genunchi.

— Să stăm amândoi de vorbă deschis şi pe şleau. Ştim totul despre d-ta – ai stat la închisoare şi ai fost eliberat abia de trei zile – e sau nu e aşa?

Şi se propti triumfător în spătarul jeţului, ca şi cum ar fi dat de urma unei taine grozave.

— Ei, ce să zic, mare lucru mai descoperirăţi!? răspunse liniştit Amber.

— În orice caz vezi că ştim cine eşti. Şi totuşi nu-ţi purtăm pică, nu! De asta să nu te îndoieşti un singur moment.

— Nici nu-mi trece prin gând. Ei, şi ce vreţi acum de la mine?

— Iată despre ce este vorba. În club ai intrat pur şi simplu printr-un bluf – asta n-am ce zice, ai făcut-o cu foarte multă dibăcie. Lambaire e şi el de aceiaşi părere. În privinţa asta n-avem nimic de zis. Suntem dispuşi chiar să mergem mai departe şi să facem uitaţi banii.

— Banii? Nu pricep ce înţelegi prin asta.

— Erau aproape o sută de lire pe masa lui Lambaire, ca să nu mai vorbim de banii de pe celelalte mese de joc. Când d-ta ai intrat erau încă, iar după ce-ai ieşit ia-i de unde nu's.

Amber îi surâse iertător şi prietenos:

— Îmi permiţi să amintesc faptul că nu eram singura persoană suspectă în cameră.

— Aşadar, despre bani să nu mai vorbim. Lambaire n-are de gând să te denunţe.

Amber râse politicos.

— Te asigur că n-are să te denunţe. Atâta vrea numai să-l laşi în pace pe tânărul Sutton. Lambaire mai spune că nu umblă să scoată de la el parale. E vorba în cazul de faţă de lucruri mult mai importante.

— Să mă slăbească afurisitul ăsta de Lambaire!... răspunse Amber furios. Salută-l din partea mea şi să nu mai facă pe grozavul. Vorbeşte omul ăsta, ca şi cum ar fi căpetenia celor patruzeci de bandiţi! Du-te îndărăt, sclavule, la stăpânul şi maestrul tău, şi spune-i că tânărul Ali-Baba-Amber n-are chef să intre în combinaţiile lui!

Whitey sări de pe scaun. Era alb ca varul şi ochii-i erau aşa de încruntaţi încât nu mai rămăsese din ei decât o crăpătură.

— Aha, carevasăzică – carevasăzică ştii totul? se bâlbâi el. I-am spus eu de o mie de ori lui Lambaire că eşti iniţiat. Ştiu ce ai de gând să faci, dar bagă de seamă! Şi-l ameninţă cu degetul pe Amber care-l privea mirat. Ali Baba şi cei patruzeci de bandiţi! Aşa, ştii vasăzică afacerea? Cine ţi-a destăinuit-o? I-am spus eu lui Lambaire că eşti unul din aceia care o să dea numaidecât de rostul întregii afaceri.

Amber tăcea, iscodind cu privirea pe celălalt. Se întoarse chiar ceva mai într-o parte, ca să-l poată vedea pe Whitey mai bine. Dar acesta îşi luă pălăria şi porni spre uşă. Acolo se opri o clipă ca să mai spună ceva:

— Dacă ţi-e dragă viaţa, vezi de te înţelege cu Lambaire! Este gata să împartă cu d-ta. Dacă cumva pui mâna pe hartă, predă-

ne-o. Fără busolă harta n-are pentru d-ta nici cea mai mică valoare. Busola e la Lambaire şi el îţi trimite vorbă...

— Şterge-o cât mai repede de-aici! se răsti la el Amber.

Whitey trânti uşa în urma lui..

Amber se duse la fereastră şi observă din întuneric pe Whitey trecând strada spre un automobil ce-l aştepta.

— Şoferului nu i-a spus nimic, se încredinţă el. Aşadar era stabilit de dinainte să-l ducă acasă.

Sună, ceru socoteala, plăti, îşi luă valiza şi se duse cu un taxi la St. George's Church. Străbătu apoi cu paşi repezi o stradă largă, coti spre ulicioare din ce în ce mai mici şi mai umile şi în sfârşit se opri în faţa unei case dărăpănate din Redcord Court No. 19.

Din uşă lipsea o tăblie, gangul era strâmt şi murdar, şi o scară întortocheată ducea la caturile de sus.

Amber urcă repede scara fluierând mulţumit. La catul cel mai de sus, se opri în faţa unei uşi şi bătu.

— Intră! strigă Peter Musk.

Amber intră.

Camera, comunicând printr-o uşă cu geamuri cu o încăpere mai mică, era mult mai aranjată decât te-ai fi putut aştepta. Perdelele erau vopsite în întregime cu alb. În mijlocul camerei era un covor curat pe care stătea o masă frumoasă, lustruită. Pe pereţi atârnau vechi gravuri ce reprezentau scene mitologice, şi mai multe colivii cu canari zglobii. Prichiciul ferestrei era împodobit cu ghivece, în care sclipeau muşcate roşii ca focul.

La masă şedea, într-un fotoliu comod un bărbat de vârstă mijlocie. Avea chelie şi o barbă foarte blondă. Cu toate că sprâncenele îi erau stufoase şi ochii îndrăzneţi, luat cu totul, părea un om prietenos şi binevoitor.

Broda cu puncte fine o faţă de pernă.

Când îl văzu pe Amber intrând, puse lucrul la o parte.

— *Hallo*! spuse el şi clătină mustrător din cap. Mare păcătos mai eşti! Dar hai, intră să-ţi fac un ceai.

Şi începu să trebăluiască prin cameră, flecărind însă tot timpul cu Amber.

— De când ai ieşit iar de la răcoare? Iar ai ochit ceva? Cum de nu-ţi poţi tu ţine niciodată mâinile la locul lor? Oare trebuie neapărat să furi mereu şi să trăncăneşti într-una la năzbâtii?

— Eternele reproşuri, filosof bătrân!

— Nu, nu, spuse omuleţul, în timp ce făcea focul. Adică nu voiam să zic că trăncăneşti numai la năzbâtii. Ştii, iar am citit o mulţime de cărţi frumoase.

Peter îi povesti acum lui Amber despre cărţile de aventuri şi cu Indieni, care-i plăceau mai presus de orice. De fapt, realitatea aproape nu-l interesa – trăia numai într-o lume a viselor. Era cam bondoc de statură şi rotunjor şi purta nişte ochelari cu rama mare de oţel. Cu mulţi ani înainte, Peter fusese funcţionar la un birou din City – un om paşnic şi onorabil, care în timpul liber îşi îngrijea în tihnă grădina. Dar într-o bună zi lipsiră din casă bani şi bănuiala căzu asupra lui.

Omul era zdrobit şi când fu acuzat nu putu să scoată un cuvânt de dezvinovăţire şi nu protestă nici măcar când îl duseră la secţie. La proces se aduseră împotriva lui indicii puternice şi când părăsi banca acuzaţilor, judecătorul bătrân, cu părul cărunt, îl condamnase la şase luni închisoare.

Peter făcuse patru luni din pedeapsa lui, când adevăratul hoţ fu prins, şi acesta făcu mărturisiri complete. Şeful lui Peter încercă să repare pe cât cu putinţă nedreptatea plătind de atunci încolo fostului său funcţionar o mică rentă.

Peter se mutase în cartierul compromis, căci închipuirea că şederea în închisoare făcuse din el un stigmatizat, nu-i mai dădea pace.

Dar după câtăva vreme, ajunse să fie mândru că fusese condamnat şi se fălea chiar cu asta. În felul acesta îşi câştigă în cercurile hoţilor o oarecare faimă, şi când, în liniştite seri de vară, trecea pe stradă, lumea îl arăta cu degetul. Se făcuse legenda că avea la activul lui o spargere la o bancă, şi-şi şopteau că e un celebru falsificator.

— Ei, cum ţi-a mers de când nu te-am mai văzut? întrebă Peter.

— Ce mai întrebi, nu ştii că povestea mea e întotdeauna la fel? răspunse Amber zâmbind.

Omuleţul turnă ceaiul şi întinse musafirului o ceaşcă.

— Peter, nu ştii tu unde-aş putea locui? întrebă tărăgănat Amber, pe când ducea ceaşca spre buze.

— Ce-ai zice să rămâi la mine?

Ochii lui Peter se luminară.

Amber încuviinţă din cap.

— Carevasăzică iar sunt pe urmele tale? Peter râse. La mine poţi rămâne fără nicio grijă, dragul meu. În doi timpi şi trei mişcări te deghizez, îţi pun barbă şi perucă, apoi te strecor prin contrabandă pe fluviu şi mi te urc pe bordul unui vapor ce porneşte spre Australia.

Amber râse şi el.

— Nu zău, dragă Peter, tu eşti cel mai înrăit „infractor” care s-a pomenit. De data asta n-am de furcă cu poliţia, nu-ţi face inimă rea. Momentan trebuie să mă păzesc de nişte bandiţi, de nişte bandiţi cât se poate de primejdioşi. Să nu crezi că-s nişte pârliţi ca mine sau nişte victime ale soartei ca tine, sunt nişte „*desperados*” la care un omor mai mult sau mai puţin nu are nicio însemnătate.

— Dar ce, i-ai tras pe sfoară? Nu cumva le-ai suflat prada de sub nas? întrebă Peter cu veneraţie. Şi ţi-au jurat acum răzbunare? Vreo *vendetta*?

Amber clătină din cap:

— N-ai nimerit-o de astădată, dragul meu Peter. Eu sunt pe urmele lor, eu le-am jurat *vendetta*. Eroul aventurii sunt eu iar acum joc rolul marelui Sherlock Holmes. Vreau să-i observ pe aceşti indivizi, fără ca ei să ştie ce fac eu.

Peter era captivat. Sorbea cu lăcomie cuvintele lui Amber. Ochii îi luceau în dosul marilor sticle ale ochelarilor, iar mâinile-i tremurau de emoţie.

— Pricep, spuse el cu aprindere. Vrei să le prinzi iţele şi să zădărniceşti planurile acestor mişei.

— Da, acum eşti mai aproape de adevăr.

Capitolul IV.
LAMBAIRE ARE NEVOIE DE O HARTĂ

Lambaire avea un birou în City, dar la dreptul vorbind nimeni nu ştia precis ce fel de afaceri învârtea.

Primea vizite, scria şi primea scrisori, şi la răstimpuri neregulate dispărea.

Unii-l ţineau drept agent mijlocitor; alţii susţineau că e capitalist speculant. Toată lumea ştia că finanţase cândva o expediţie în Africa centrală, şi de aceea nimănui nu i se părea suspect că avea un birou în Flair Lane. Şi alţii finanţaseră asemenea expediţii şi apoi ani de-a rândul aşteptaseră în astfel de birouri să câştige bani de pe urma capitalurilor ce învestiseră pe vremuri. Unele bănci erau informate că Lambaire cumpăra şi vindea bare de argint, altele ştiau că e cointeresat la o tipografie. Era părtaş şi la o agenţie maritimă care în rândurile armatorilor nu se bucura deloc de un bun renume şi în afară de aceasta era interesat în tot felul de afaceri dintre care multe se temeau de lumina zilei.

Două zile după incidentul de la Pinnock Club, pe la ora prânzului, Lambaire şedea în biroul său. Împrejurul gurii îi juca un zâmbet, iar pe faţă-i odihnea o expresie de satisfacţie.

Secretarul său aştepta lângă masă.

— E mai bine să trimitem azi scrisoarea, fu de părere Lambaire.

Secretarul încuviinţă din cap.

— Aşadar scrie:

„Stimate Domn, prin prezenta confirm primirea onoratei Dv. privitoare la mina de diamante Great-Forest. Înţeleg nerăbdarea Dv., dar vă asigur că lucrările progresează neîncetat. În ce priveşte oferta Dv. de a cumpăra noi pachete de acţiuni, vă comunic că consilierul nostru e de acord; în această privinţă vă vom da ulterior informaţiuni mai detailate. Primiţi, vă rog, etc.”.

Lambaire îşi aprinse o ţigară.

— Ei, ce zici de asta? întrebă el amabil.

— Straşnic, răspunse secretarul frecându-şi mâinile. Are să fie încântat cenzorul când va auzi că se vând noi pachete de acţiuni.

— În primul rând sunt eu încântat, observă Lambaire cu o sinceritate brutală.

Azi era într-o dispoziţie mai bună şi secretarul profită de ocazie:

— Pentru scrisoarea asta au şi venit azi la birou tot felul de oameni.

Lambaire se ridică.

— La dracu, ce vasăzică asta, Grene? întrebă el, şi buna dispoziţie îi pieri cât ai clipi din ochi.

Secretarul nu se simţi deloc în largul lui.

— Presupun că le-ai spus ca de obicei.

— Da, le-am spus povestea obişnuită că inginerul nostru arpentor[2] studiază mina şi că aşteptăm curând veşti de la el. Un funcţionar de la Buxteds şi-a cam luat nasul la purtare.

Grene se codi să continue.

— Şi?

— A spus că probabil nici noi nu ştim unde este mina.

Lambaire zâmbi cam în silă.

— E ridicol şi nimic mai mult, spuse el nu prea convingător. Ca şi cum ar putea cineva întemeia o societate pentru exploatarea unei mine de diamante, fără să ştie unde se găsesc locurile în chestie – ar fi o idee de nebun, nu, Grene?

— Nici vorbă că aveţi dreptate, răspunse politicos secretarul.

— Şi apoi harta a fost tipărită în prospect! Mina se găseşte exact la colţul pădurii Etruti – aşa parcă îi zicea.

Grene făcu semn din cap că aşa e, în timp ce-şi observa patronul cu luare-aminte.

— Şi zici că omul venea de la Buxteds, spuse Lambaire cam consternat, căci Buxteds erau cei mai deochiaţi şi mai fără scrupule avocaţi din Londra, şi duşmanii lui Lambaire.

— Numai să nu fi mirosit aceşti Buxteds.

Dar se opri brusc.

— Vreau să zic, dacă nu cumva Buxteds îşi închipuie că mă pot şantaja.

Şi ieşi gânditor din birou.

Nimic nu e aşa de şubred ca întemeierea unei societăţi pe acţiuni, atunci când concesiunea în chestiune nu există pur şi simplu şi când oamenii sunt momiţi numai prin anunţuri sclipitoare şi prin făgăduieli mincinoase să scoată banii din

---

[2] Specialist în măsurători de terenuri.

buzunar. Lucrul de căpetenie la reuşita unei societăţi pentru exploatarea unei mine de diamante e însăşi mina de diamante, dar Lambaire, care întemeiase societatea, n-avea nicio mină de diamante. Nu ştia nici măcar cu aproximaţie de o sută sau de două sute de mile unde se găsea mina cu pricina şi, în al doilea rând, n-avea niciun drept să dispună de ea.

Societatea pentru exploatarea minei de diamante *Great Forest* fusese întemeiată într-o vreme când finanţele lui Lambaire stăteau foarte prost, în ciuda multelor sale afaceri. În micul prospect scris într-o formă peste măsură de optimistă şi pe care-l trimisese personal tuturor celor pe care-i putea interesa, nu pomenise bineînţeles câtuşi de puţin că mina exista numai în fantazia lui şi că ştia de existenţa ei numai pentru că un muribund aiurase câteva vorbe despre ea. Exista, ce-i drept, o hartă pe care mina era însemnată, dar harta asta Lambaire n-o avea. După citirea prospectului trebuia să admiţi că mina era cunoscută şi că drepturile exclusive la exploatarea ei se aflau în posesia societăţii. Într-un pasaj era, ce e drept, vorba şi de anumite greutăţi de transport, dar acestea aveau să fie în curând învinse. La text era anexat şi un raport tehnic al inginerului-şef, al cărui nume însă nu era pomenit. Era acolo foarte mult vorba de lutul albastru diamantifer, de mari instalaţii de canalizare, de o spălătorie, de procurarea maşinilor şi nu lipseau nici ceilalţi termeni tehnici speciali care plac de obicei cititorului în asemenea rapoarte.

Tocmai când Lambaire voia să plece, se opri în faţa casei un taxi din care coborî destoinicul Mr. Whitey.

— Am de vorbit cu tine, strigă el încă de departe.

Lambaire încruntă fruntea:

— Acum n-am timp.

— Hai cu mine îndărăt, stărui Whitey, şi-l apucă de braţ. Trebuie neapărat să ne ducem sus în birou să stăm de vorbă. E important.

Lambaire îl însoţi în sală. Îi dădu lui Grene drumul timp de o jumătate de oră şi se întoarse apoi spre Whitey:

— Ei, ce s-a întâmplat aşa de important?

Whitey alese cu o privire de cunoscător fotoliul cel mai confortabil din cameră şi se aşeză picior peste picior, în timp ce-şi privea satisfăcut vârfurile eleganţilor săi pantofi. Avea înfăţişarea unui om care printr-o cunoaştere superioară a situaţiei domina cu totul momentul.

— Când ai să încetezi odată să-ţi dai ifose prosteşti şi să-ţi dai atâtea ifose, spuse necăjit Lambaire, am să aflu poate şi eu de ce mă întârzii de la masă!

Whitey se ridică în picioare:

— Aşadar, ascultă. Am fost la Suttoni şi am croit un plan.

Lambaire dădu din cap. Îndrăzneala lui Whitey îl umplea mereu de uimire, dar îşi făcuse obiceiul să nu lase niciodată să se bage de seamă acest lucru.

Fără îndoială că Whitey era dezamăgit că vestea lui îl mirase atât de puţin pe celălalt.

— Nu, zău, parcă nici nu ţi-ai da seama în ce primejdie ai fost, mormăi el. N-ai auzit? Am fost în vizită la Suttoni, şi când? Chiar după povestea aceea nenorocită de la club. Aveam senzaţia că în chestia asta trebuia făcut ceva.

— Eşti un băiat bun, un lucrător de prima mână, încercă Lambaire să-l îmbuneze. Ei, şi ce s-a mai întâmplat?

— Ce vrei să se mai fi întâmplat? răspunse Whitey, care însă nu se liniştise. Am vorbit cu băiatul. Era bineînţeles foarte, foarte supărat şi nu era nimic de făcut cu el. Nu voia nici măcar să mă

vadă, darmite să stea de vorbă cu mine. Şi încă el ca el, dar soră-sa....

Ridică mâinile într-un gest de oroare.

— Îţi spun, soră-sa, un adevărat gheţar. Vedeai cu ochii termometrul scăzând sub zero în timp ce vorbeam cu ea!

Se scutură.

— Şi ce spunea băiatul?

Whitey zâmbi şiret:

— Făcea pe domnul ofensat şi mă trata de sus în jos. Ei, ştii şi tu cum vine asta. Dar la urma urmelor tot l-am cuminţit eu. Chestia de la club a cam mirosit-o. A fost într-adevăr tare greu să pun din nou mâna pe el. Făcea pe domnişorul studiat la Oxford şi Eton, şi când cineva începe să-ţi vorbească pe nas, atunci s-a dus. Spunea că-i pare grozav de rău, dar cel mai bine ar fi să întrerupă relaţiile cu noi. Făcuse o greşeală că le-a început, şi aşa mai departe.

Whitey îl imita strălucit.

— Dar să nu crezi că a scăpat aşa uşor de mine. M-am lipit de el mai rău ca pucioasa şi smoala. De tine mi-a înşirat lucruri nu prea măgulitoare şi mi-a spus lămurit părerea pe care o are despre tine, dar în cele din urmă am învârtit eu în aşa fel lucrurile că mi-a făgăduit să vină totuşi aici, azi după masă.

Lambaire măsură gânditor odaia în lung şi în lat:

— Ei, şi la ce toate astea?

Whitey îşi pironi ochii în tavan şi ridică din umeri.

— Dar bine, e de necrezut! strigă el scos din sărite. Mă frământ o dimineaţă întreagă şi lucrez pentru tine şi la urmă întrebi, la ce toate astea! Prin băiat punem doar mâna pe hartă, cap sec! Trebuie să facem pe dracu'n patru ca să lămurim afacerea cu mina de diamante. De nu, ne-am dus pe copcă. În ultimul timp

ne-au cam mers pe dos lucrurile, asta o ştii tu mai bine decât mine.

— Ei, şi dacă tânărul Sutton se lasă greu?

— Deocamdată încă nu e vorba despre asta. De altfel nici el n-o are, ci sor-sa. Nu uita însă că el e fiul tatălui lui. A moştenit sângele de aventurier şi o astfel de predispoziţie nu se stinge cu una cu două. Uită-te la mine, tatăl meu a fost un...

— Ia mai slăbeşte-mă cu palavrele, răspunse Lambaire nerăbdător, – rămâi la chestie. Ce te-agăţi de fleacuri? Ce-mi pasă mie ce fel de sânge îi curge individului prin vine? Atâta mă interesează: el are harta care s-a găsit la tatăl său muribund! Şi acest idiot de guvernator Sanders n-a mai găsit altceva de făcut decât s-o trimită fiicei lui Sutton! E singura hartă, care ne poate fi de folos.

Cu toate că Whitey era agentul lui Lambaire de care acesta se servea şi care avea în grijă afacerile curente, erau totuşi momente când lua el însuşi în mâinile lui conducerea. Călătorise mult, cunoştea ţări şi oameni şi avea un fler internaţional.

— Lambaire, tu eşti ca un felinar roşu – fuge lumea de tine, spuse el mânios. Chestia cu diamantele trebuie reglementată numaidecât. Când s-o agăţa lumea de chestia asta n-o să iasă la iveală numai că mina de diamante e o pungăşie de primul ordin, dar au să-ţi ceară lămuriri şi în privinţa afacerii tale cu barele de argint şi cu tipografia. Şi dacă nu sunt chiar de tot tâmpiţi n-o să le fie greu să descurce toată scamatoria. Chestia cu diamantele mergea de minune, dar tu cu chiţibuşăriile tale necinstite ai încurcat bineînţeles numaidecât toate. Dacă tu lucrai cumsecade şi corect, Sutton s-ar fi întors viu. Dar nu, aşa nu te lăsa inima, trebuia să-l încarci cu o busolă absolut sucită. Trebuia să descopere mina şi să facă o hartă a drumului, dar aşa ca numai tu să poţi regăsi locurile. Eşti un porc ordinar, dragul meu, dar cu

înşelătoriile şi trădările tale te-ai vârât tu singur în dezastrul de-acum.

În sfârşit se mai potoli întrucâtva.

— Vezi acum de-ţi bagă minţile în capul cela sucit. Tânărul Sutton vine azi aici şi azi trebuie să te porţi cumsecade şi cinstit. Aşa cum începuseşi cu el rândul trecut n-ai să ajungi departe. Trebuie să-i spui ce vrei; să vorbeşti odată deschis cu el.

— Pe cât văd a dat strechea-n tine. Drept cine mă iei?

— Mii de draci, izbucni Whitey din nou. Ai să vorbeşti cu el!

Şi începu a izbi cu pumnu-i ciolănos în masă de se cutremurau şi dansau toate lucrurile de pe ea, iar vreme de cinci minute îi spuse toate adevărurile în faţă cum nimeni nu i le mai spusese vreodată.

Apoi apăru iarăşi Grene şi convorbirea luă brusc sfârşit.

— Aşadar la ora trei, zise Whitey petrecându-l câţiva paşi în stradă. Şi faci aşa cum ţi-am spus. Numai aşa poţi să ieşi cu obraz curat din toate escrocheriile astea. Dacă n-o faci, îţi frângi gâtul.

Lambaire îi dădu un răspuns ursuz,

Când se întâlniră din nou la ora fixată, Whitey era iarăşi elegantul şi distinsul domn care-l aduse pe Sutton la biroul lui Lambaire.

Tânărul Francis Sutton era un băiat frumos, dar în împrejurarea aceasta se părea mai nimerit să-şi ia o înfăţişare posacă. Avea şi de ce fi supărat, căci păstra neplăcuta impresie că-şi bătuseră joc de el şi că fusese tratat nedelicat.

Că Lambaire voia ceva de la el, se dumirise el încă mai demult.

Sora lui îl lămurise că nu din ataşament personal „financiarul” se agăţase de el, îl invitase la dineu şi-l introdusese în Pinnock Club.

Când intră tânărul Sutton, Lambaire şedea în spaţioasa lui cameră de lucru, la biroul lui încărcat de scrisori şi documente. În faţa lui se găsea un registru gros iar secretarul luase loc de cealaltă parte a biroului, ţinând pe genunchi un mare bloc pentru stenografiat.

Lambaire îşi dădea nişte aere de parc-ar fi fost unul din cei mai solizi şi mai ocupaţi oameni de afaceri din City.

— A, Mr. Sutton! spuse el cu un surâs amabil, când Francis îl salută cu o scurtă mişcare din cap. Mă bucur foarte mult că vă revăd. Oferă, te rog, Whitey, un scaun lui Mr. Sutton, şi mai stai puţin de vorbă cu d-lui. Ţigaretele sunt acolo. În câteva clipe termin nişte lucruri urgente şi apoi sunt al d-voastră.

— Atunci mai bine să mă întorc ceva mai târziu, spuse Sutton, şi trăsăturile i se mai relaxară puţin.

— Nu, nu, rămâneţi, vă rog. Lambaire făcu un gest prietenos cu mâna. Vă asigur că nu mai am mult. Gata, Grene?

— Da, domnule.

— Stimate domn, dictă Lambaire, şi se lăsă pe spate în fotoliu. Îmi permit să vă trimit un cec de patru mii şase sute lire şi o jumătate şiling, sumă ce provine din dividendele dv. semestriale. Îmi pare rău că nu vă mai pot trimite acţiuni ale noii întreprinderi; participaţiile au fost subscrise de douăzeci de ori. Primiţi, vă rog, etc. Gata?

— Da, domnule, răspunse secretarul cu mutra cea mai serioasă din lume.

Sutton auzise fiecare cuvânt. Acesta să fie oare aventurierul despre care-i vorbise sora sa? Era în stare un om de afaceri atât de serios să-l momească într-o speluncă de joc ca să-l jupoaie de parale?

— Nu uita să trimiţi lui Cautts cec-ul. Are scadenţa mâine. La cât se urca suma? întrebă Lambaire.

— La vreo şase mii de lire, răspunse Grene la întâmplare.

— Şi plăteşte şi mica socoteală de la Fells, vreo patru sute de lire. În cele din urmă şi aceste mici note ale furnizorului de vinuri ajung de se adună.

Ultima observaţie i-o adresase lui Sutton care zâmbi în sfârşit prietenos. Whitey se uita binevoitor şi satisfăcut.

— Cred că asta-i tot, spuse Lambaire şi frunzări prin hârtii. A, aici mai e scrisoarea de la S.

Întinse lui Grene scrisoarea-somaţie a firmei de vinuri şi pentru care cu o clipă înainte dăduse ordin să fie achitată printr-un cec imaginar.

— La asta poţi răspunde d-ta singur. Comunică-i că nu mă pot duce cu el la Cowes. Nu-mi place să călătoresc cu iahturi străine. Din nefericire, se întoarse el cu un zâmbet amabil către Sutton, acum nu mai pot ţine iahtul meu propriu, ca acum câţiva ani.

Când uşa se închise îndărătul lui Grene, Lambaire se răsuci cu scaun cu tot spre Sutton:

— Mr. Sutton, aş vrea să am acum cu d-voastră o explicaţie. Cred că nu aveţi nimic împotrivă ca să fie de faţă şi Mr. Whitey? E în multe împrejurări mâna mea dreaptă.

— Nu, n-am absolut nimic împotrivă, răspunse tânărul.

Cu toate acestea nu se simţea în largul lui, căci nu ştia despre ce avea să fie vorba în această discuţie.

— Mr. Sutton, începu rar Lambaire jucându-se cu o linie, pe cât îmi amintesc, mergeaţi încă la şcoală când tatăl d-voastră a plecat în Africa de Vest?

— Mă pregăteam atunci să plec la Universitatea din Oxford, răspunse repede Francis.

Lambaire dădu din cap:

— După cum ştiţi, eu am finanţat expediţia aceasta care a avut un sfârşit atât de nenorocit.

— Da, am aflat că aţi avut un amestec în această afacere.

— M-a costat o groază de bani – dar momentan asta nu interesează. Aveţi probabil impresia că am ţinut să fac cunoştinţa d-voastră într-un anumit scop. Degeaba negaţi, simt instinctiv când cineva are o părere proastă despre mine. Şi nici eu nu tăgăduiesc că am urmărit o ţintă anumită. După moartea tatălui d-voastră, v-a fost trimisă, sau mai bine zis a fost trimisă sorei d-voastră, ca mai mare în vârstă, o hartă pe care tatăl d-voastră şi-a însemnat drumul urmat de el. O întâmplare m-a făcut să aflu în anii din urmă acest lucru şi v-am scris în această privinţă.

— Pe cât ştiu, Mr. Lambaire, după moartea tatălui meu n-aţi făcut nicio încercare de a vă pune în legătură cu noi. Şi cu toate că nu sunteţi nicidecum răspunzător de soarta sa, ar fi fost – după părerea sorei mele – de datoria d-voastră să vă interesaţi de noi, de vreme ce sfârşitul catastrofal al expediţiei a făcut să ne pierdem tatăl.

Francis Sutton vorbea aşa de apăsat şi de convins de parcă de ani de zile lucrurile acestea i se săpaseră în suflet. Dar abia în dimineaţa acestei zile îi spusese Cynthia câte ceva despre caracterul lui Lambaire, în care ea n-avea pic de încredere, şi-i povestise mai amănunţit împrejurările morţii tatălui lor.

Lambaire clătină din cap şi făcu o figură îndurerată, ca unul care trebuie să protesteze împotriva acestor învinuiri:

— Nu, nu, n-aveţi deloc dreptate. Eram bolnav pe vremea ceea şi apoi ştiam că o duceaţi destul de bine.

Whitey tuşi ca pentru a-şi drege glasul, iar Lambaire pricepu că făcuse o greşeală.

— Nu o duceam deloc bine pe-atunci. Dar la urma urmelor asta n-are nicio importanţă. Abia în timpul din urmă am căpătat, prin moartea unui unchi, o mică moştenire.

Lambaire se străduia să scape odată de punctul acesta primejdios.

— Aş mai vrea să spun în încheiere un lucru. Sora d-voastră nu mi-a înmânat harta. În sfârşit nu vreau să mă cert cu ea şi nici n-am de gând să dau chestiunea pe mâna advocatului meu ca s-o rezolve pe cale juridică. Să nu ducem lucrurile la extrem, deşi – Lambaire ridică solemn mâna dreaptă – e pentru mine o problemă extrem de serioasă, căci pe baza acestei hărţi...

— Avem de gând să înfiinţăm o societate, încheie serviabil Whitey.

— Da, ceea ce spune prietenul meu e adevărat. Şi-mi pare rău că domnişoara refuză să-mi dea harta. Dar acum mi-a venit o idee.

Lambaire făcu o pauză dramatică.

— Mina pe care voia s-o descopere tatăl d-voastră încă n-a fost până acum găsită, şi chiar cu harta d-voastră, căreia de altfel nu-i dau cine ştie ce importanţă...

— De fapt n-are valoare decât pentru proprietarul concesiunii, interveni Whitey.

— Chiar de-ar porni cineva cu harta să caute mina, tot n-ar putea s-o găsească. Pentru asta se cere un anumit spirit de descoperitor, pe care nu-l poate avea cineva decât prin ereditate şi prin predispoziţie.

Lambaire se ridică încet.

— Mr. Sutton, când am spus că v-am făcut cunoştinţa cu un anumit plan, am spus adevărul. Am vrut să mă încredinţez dacă sunteţi sau nu omul capabil să ducă la bun sfârşit opera tatălui d-voastră. Şi acum am deplina convingere că d-voastră sunteţi acest om.

Vorbele acestea le spuse apăsat şi cu patos, aşa încât tânărul se înroşi şi nu-şi mai încăpu în piele de mândrie.

În gând se vedea deja în adâncul Africii, în fruntea unei expediţii. Trupeşte şi sufleteşte se asemăna prea puţin cu tatăl lui, preţuitul şi energicul explorator, dar moştenise totuşi de la el privirea şi înclinarea de a cunoaşte ţinuturi virgine şi de a descoperi taine.

Toate sfaturile de înţelepciune şi de prudenţă ale sorei sale se risipiră în clipa asta ca un fum. Cynthia biciuise cu cuvinte muşcătoare caracterul lui Lambaire, dar acum Sutton vedea în el pe binefăcătorul său, pe seriosul om de afaceri care ştia să judece lucrurile limpede şi îndrăzneţ. Şi-şi puse în gând că trebuia să asculte ambele părţi:

— Eu... eu, nu ştiu ce să spun, răspunse el cu glasul întretăiat. Bineînţeles că vreau să duc la bun sfârşit opera capitală a tatălui meu. Întotdeauna am dorit să pot cutreiera şi eu ţinuturi străine şi necunoscute şi să fac descoperiri.

Perspectivele care se deschiseseră pe neaşteptate în faţa lui îi luaseră răsuflarea, şi când Lambaire îi întinse mâna lui cea mare, el i-o strânse recunoscător, deşi venise cu hotărârea nestrămutată s-o rupă odată pentru totdeauna cu acest om.

— Bobocelul ăsta e o ceară între degetele noastre, spuse Whitey când rămase singur cu prietenul lui. Acum, dacă nu mai faci prostii, poţi să-l duci lesne oriunde vrei. În primul rând trebuie să avem grijă să-l scoatem de sub influenţa sorei lui, şi asta-i lucrul cel mai anevoios dintre toate.

Lambaire clătină neîncrezător din cap.

Capitolul V.
AMBER ÎŞI RECUNOAŞTE VINOVĂŢIA

Francis Sutton se întoarse acasă şi povesti cu cea mai mare linişte sorei lui cele întâmplate.

Ea stătea la fereastră desenând pe geam cu vârful degetului arătător tot felul de figuri, şi se uita în stradă.

Francis vorbea mult mai tare decât ar fi fost nevoie, şi ea, pentru că nu putea ţine piept elocvenţei lui, tăcea din gură cu un aer mustrător. Era indignată de desăvârşita schimbare a părerilor lui.

— Cynthia, Lambaire e un om care ştie ce face şi care nu poate fi judecat după criterii aşa de meschine. Trei luni de mi-ai tot repeta cele ce mi-ai spus şi tot nu m-ai putea convinge. Lambaire îmi oferă o şansă pe care n-o mai întâlnesc a doua oară în viaţă.

El făcu o pauză plină de aşteptare, dar ea nu răspunse nimic.

— Pentru Dumnezeu, Cynthia, nu-ţi lua o mutră aşa de mohorâtă şi nu face pe ofensata!

Acum ea se întoarse cu faţa la el:

— Îţi mai aduci aminte în ce hal te-ai întors acasă de curând?

Francis se făcu roşu ca focul.

— De asta s-ar cuveni să nu-mi mai aminteşti, răspunse el înfuriat. Se întâmplă oricui să greşească câteodată şi...

— Nu de asta am vrut să vorbesc. Am vrut numai să-ţi amintesc că te-a adus acasă un gentleman care îl cunoştea pe Lambaire mai bine decât îl cunoşti tu sau eu.

— Dacă-i vorba de asta, atunci am şi eu de spus un cuvânt! răspunse el triumfător. Zi mai departe!

— Şi mi-a spus că Lambaire are un caracter urât de tot şi că nu e deloc omul de afaceri în stil mare drept care se dă. E un.... escroc, unul dintre cei mai primejdioşi, un om fără scrupule şi fără milă.

Sutton râse nepăsător:

— Dar gentlemanul tău ştii cine era? Era Amber – n-ai auzit niciodată de Amber?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Amber e un hoţ, un hoţ ordinar cum se găsesc pe toate drumurile. Poţi să dai din cap cât vei vrea, Cynthia. Îşi câştigă mijloacele de existenţă din furat. Abia a ieşit din închisoare acum o săptămână! Acesta este Amber al tău!

— Mr. Amber, anunţă în această clipă fata-n casă şi numaidecât intră şi omul de care vorbeau.

Era îmbrăcat după ultima modă şi făcea o impresie fascinantă.

Salută din cap cu un zâmbet prietenos pe tânărul Sutton, care nu prea se simţea în largul lui, şi întinse Cynthiei mâna:

— Treceam prin apropiere şi m-am abătut pe la dv. ca să văd cum vă mai merge. Autobuzele se opresc la un pas de uşa dv. Îmi daţi voie să-mi pun aci pălăria? Mulţumesc. Dacă o fi vreodată să câştig multe parale, mi-ar fi drag să locuiesc şi eu în Lane Park. Metropolitanul e foarte la îndemână. Ei, d-voastră ce mai faceţi?

Sutton mormăi o frază neprietenoasă şi se duse spre uşă.

— Un moment, Francis, spuse Cynthia.

La intrarea musafirului ea se făcuse roşie, apoi albă ca varul, dar acum îşi recăpătase stăpânirea de sine.

Fratele ei se opri încruntat. Ţinea mâna pe clanţa uşii.

— Mr. Amber, spuse ea fără să se sinchisească de Francis. Cred că ar fi corect să vă repet ultimele cuvinte ale fratelui meu.

— Dar, bine, Cynthia! strigă Sutton supărat.

— Spunea tocmai, urmă ea, că sunteţi un om cu o reputaţie rea.

— Şi sunt chiar, răspunse Amber cu faţa serioasă.

— Afară de aceasta, spunea că aţi fost abia de curând eliberat din închisoare, urmă ea cu glasul întretăiat, fără să i se uite în ochi.

— Şi asta e adevărat. Sunt liber abia de opt zile.

— Ţi-am spus eu, exclamă Sutton batjocoritor.

Amber se întoarse repede spre el.

— Dar domnule Sutton, nu pricep defel de ce râdeţi, i se adresă el pe un ton plin de reproş. Povestea nu e, zău, deloc comică.

Cynthia îl privi surprinsă. Se aşteptase ca el să se ruşineze, dar nu să se supere pe fratele ei.

— Trecutul meu nenorocit nu vă poate în niciun chip interesa, continuă el melancolic. Când am intrat, într-o anumită seară, după dorinţa d-voastră, într-un club în care nu l-aş invita nici pe un paznic de închisoare, nu m-aţi întrebat nici atunci cine sunt şi ce sunt.

Amber se întoarse iar cu faţa la tânărul Sutton.

— Mr. Sutton, îl mustră el prietenos, după părerea mea sunteţi nerecunoscător şi aveţi prejudecăţi. N-am venit azi la d-voastră ca să fac cu tot tactul necesar o mărturisire a greşelilor, arestărilor

şi condamnărilor mele de până acum. Voiam să vă spun că uşor poate fi dus în ispită un tânăr şi energic ofiţer de cavalerie când joacă uşuratic la curse.

Amber stătu o clipă drept ca lumânarea, îşi înţepeni în ochi monoclul, apoi se înclină în faţa Cynthiei, îl privi pe Sutton puţin cam dispreţuitor şi se întoarse spre uşă.

— O clipă, Mr. Amber, îl rugă ea. Nu trebuie să plecaţi aşa. Vă datorăm atâta recunoştinţă. Francis şi cu mine...

— Atunci mai dăruiţi-mi din când în când un gând prietenesc, răspunse el cu glasul slab. Ar fi pentru mine cea mai frumoasă răsplată, miss Sutton.

Ea făcu, impulsiv, câţiva paşi înainte şi-i întinse mâna:

— Îmi pare atât de rău!

Mai mult nu putu să spună în clipa aceasta, dar ştia că din strânsoarea mâinii ei el simţea tot ce dânsa nu putea să spună prin cuvinte.

În clipa când cei doi tineri se priviră în adâncul ochilor, Sutton se strecurase din odaie, căci aştepta o vizită şi auzise sunând la uşă.

Dar cei doi nu-i băgară de seamă lipsa. Cynthia ridicase faţa spre Amber şi în ochii ei se citea o nesfârşită simpatie.

— Sunteţi prea bun pentru o astfel de viaţă, spuse ea.

Amber clătină din cap şi o privi zâmbind:

— Nu mă cunoaşteţi. Poate că nu merit mila d-voastră. Acum, când mă compătimiţi, simt cât de ticălos sunt!

Mai înainte însă ca ea să fi putut răspunde, uşa fu deschisă violent şi Sutton intră în odaie. În dosul lui se ivi Lambaire, foarte distins îmbrăcat şi cu o freză ireproşabilă. Whitey alcătuia ariergarda.

Cynthia se uita uluită la noii veniţi. Faptul că fratele ei îngăduia acestor oameni să intre în casă, însemna o sfidare

îndrăzneaţă. În orice caz nu i-ar fi salutat decât cu o răceală de gheaţă, acum însă era furioasă şi înciudată, căci bănuia că Francis îi adusese înăuntru numai ca să-l înjosească pe Amber în ochii ei.

Primele cuvinte ale tânărului arătară că bănuiala ei era întemeiată.

— Cynthia, spuse el, fără să încerce câtuşi de puţin să-şi ascundă satisfacţia, aceştia sunt domnii pe care i-a calomniat Mr. Amber. Poate în faţa lor se va sfii să repete tot ce-a spus.

— Sunteţi într-adevăr încă foarte, foarte tânăr, Mr. Sutton, răspunse Amber indulgent.

De altfel fu numaidecât stăpân pe situaţie luând conducerea convorbirii în timpul scenei ce urmă, Cynthia rămase simplă privitoare.

— Se adevereşte aşa dar că un băiat tânăr nu trebuie lăsat în lume fără un ochi protector în preajmă-i, declară el pe tonul unui profesor care face mustrări unui copil de şcoală. Şi aceştia sunt carevasăzică martorii imaculaţi ai acuzării? urmă el arătând cu o mişcare a mâinii spre cei doi. Sunteţi acum faţă-n faţă cu omul care v-a făcut o atât de groaznică nedreptate. Lambaire, ce ai de spus?

— Ştiu atâta, că eşti un hoţ.

— Ai grăit adevărul, o rege, spuse senin Amber.

— Ştiu că ai fost condamnat de trei sau patru ori.

— Văd că ţi-ai învăţat bine lecţia. Dă-i înainte.

— Mai cred că asta e de ajuns ca să te excludă din societatea bună!

— E, nici vorbă, de ajuns, mai mult de cât de ajuns, mărturisi netulburatul Amber cu un surâs melancolic. Şi ce are de adăogat bunul nostru Whitey?

— Ascultă, mă rog, Amber, începu Whitey.

— Ţi-am mai adus la cunoştinţă cu un alt prilej că pentru d-ta sunt întotdeauna Mister Amber. M-ai înţeles?

— Mister sau Master, mi-e tot una. Eşti în orice caz un individ care...

— Ce sunt?

Spaima din faţa lui Amber înşelă până şi pe un om aşa de experimentat ca Whitey:

— Voiam să spun că eşti un bine cunoscut hoţ.

— M'da, asta sună ceva mai frumos. Celelalte cuvinte nu prea erau de salon şi un gentleman ca d-ta n-ar trebui să le pronunţe niciodată. În afară de aceasta mai aveţi ceva de raportat în privinţa mea?

— Cred că ajunge cu prisosinţă, răspunse brusc Whitey.

— Aţi pus punctul pe i. Sunt şi eu de părere că e de ajuns.

Privirile lui se plimbară tacticos de la o faţă la cealaltă, surâzând în acelaşi timp ciudat.

— E mai mult decât de ajuns. Sunt demascat şi nimicit.

Îşi descheie haina ce-i şedea impecabil şi scoase un portofel din piele roşie, marochin. Avea colţare de argint şi atrase atenţia încordată a tuturor. Lambaire făcu repede un pas spre Amber şi căută să i-l smulgă.

— E al meu! strigă el.

Dar Amber fu mai iute la mână decât el.

— E de faţă o doamnă, spuse el. O încăierare ar fi aici deplasată.

— E portofelul meu, strigă Lambaire. Mi s-a furat când ai intrat cu de-a sila în club. Mr. Sutton, am să-i dau o lecţie individului acestuia. Săptămâna trecută a venit de la puşcărie şi azi va înfunda-o iar! Sunteţi bun să chemaţi poliţia?

Tânărul şovăia.

— Cruţă-te de osteneală, Sutton, şi cruţă-te, Lambaire, de scandalul unei razii la Club şi la celelalte întreprinderi ale d-tale. Iată portofelul. Şi i-l întinse cu o înclinare amabilă. Am oprit numai drept comision, pe de-o parte ca recompensă pentru corectitudinea mea, iar pe de alta ca suvenir pentru aventura asta delicioasă, o mică hârtie de cinci, una singură.

Într-adevăr ţinea între degete o bancnotă pe care o juca în faţa lui Lambaire.

Cynthia se uita când la unul când la celălalt fără să ştie ce să mai creadă, şi băgă de seamă că faţa lui Lambaire se făcuse pământie de frică.

Capitolul VI.
ÎN „FLAIR COURT”

În taxi, în drumul spre casă, Lambaire şi Whitey nu schimbară un singur cuvânt, îşi luaseră în pripă ziua bună de la Sutton şi plecaseră îndată după Amber.

Ora de închidere a birourilor trecuse, aşa că Grene plecase. Lambaire încuie uşa biroului său particular şi se aruncă într-un fotoliu:

— Ce mai pot face acum? Canalia ne are la mână.

Whitey zâmbi dispreţuitor:

— Lambaire, nu mai e nimic de capul tău! O zbugheşti numaidecât ca şoarecele spre gaură, rămâi îngheţat de parcă n-ai mai ştii să numeri până la trei şi faci nişte ochi ca o scrumbie afumată!

Whitey îşi ieşea tot mai mult din sărite şi în asemenea clipe Lambaire se temea de prietenul său mai mult ca de orice pe lume.

— Nu-ţi pierde firea, Whitey. Trebuie să privim lucrurile în faţă, trebuie să ne înţelegem cu el, să-l ungem!

— Să-l ungi! Whitey râse isteric. Tare-aş vrea să văd cum o să-l ungi pe Amber. Nu vezi că hoţul ăsta e cinstit? Şi izbi cu pumnul

în masă. Ai apărători la ochi ca o mârţoagă bătrână! Ai orbul găinilor! Nu poţi pricepe că şi unul care a stat la închisoare poate fi cinstit? Se găsesc şi suciţi de ăştia; un fel de uşi de puşcărie făcute din lemn de uşi de biserică!

Whitey se duse la fereastră şi începu să privească în stradă, lăsând pe Lambaire cufundat într-o stare de apatie mohorâtă. După câtva timp Whitey se întoarse iar cu faţa la Lambaire.

— N-are niciun rost să ne facem iluzii. E destul să iasă la iveală un lucru şi celelalte vin lanţ după el. Asta înseamnă pentru tine cel puţin douăzeci de ani de închisoare, dragul meu! Poliţia a scormonit pe unde vrei şi pe unde nu vrei ca să găsească pe fabricantul bancnotelor false, şi acum Amber ăsta are ce le sufla la ureche!

Urmă o lungă tăcere; aproape o jumătate de oră stătură cei doi în odaia în care se întuneca, munciţi de gândurile lor neplăcute. În adâncul sufletului n-aveau încredere unul în altul ci se bănuiau reciproc. Făceau planuri ca să se salveze cu orice preţ. Pe socoteala cui, nu le păsa.

— Sper că n-ai aici nimic compromiţător, rupse Whitey tăcerea. – Ceva clişee... ai?

— Nu – adică da – câteva clişee.

— Vită încălţată! urlă Whitey. Un animal atât de tâmpit ca tine n-am pomenit în viaţa mea. Dacă poliţia ne ia urma – şi Amber n-o să stea mult pe gânduri să-i înveţe ce-au de făcut – cel dintâi aici au să caute....

— Plăcile litografice sunt închise în safe-ul meu şi nimeni afară de mine n-are cheia.

Whitey răsuflă din greu.

— Mâine le duci de-aici, ai înţeles? Zău, mai bine aş depinde de un om ca Amber decât să-mi ştiu siguranţa mea în mâinile tale. La urma urmelor eşti în stare să scrii şi să subscrii chiar o

mărturisire a vinei tale şi să fi învelit în ea clişeele. Cu siguranţă că cuprinde şi toate amănuntele potlogăriei cu barele de argint şi cele privitoare la tipografia din Hookley. Şi cred că n-ai uitat să anexezi şi schiţe călăuzitoare ca poliţia să găsească tot, tot. Zău că ai fi în stare, măgar bătrân ce eşti!

Între timp se întunecase de tot.

— Şi să mocăim aici, tot văicărindu-ne, iar n-are rost, se răsti după o vreme Whitey. Barem să îmbucăm ceva, haidem. Poate că nu e dracu chiar atât de negru cum îl zugrăvim noi acum.

Începuse să se mai moaie. Lambaire cunoştea asta după sunetul glasului lui. Whitey îşi stăpânea prietenul numai când era cuprins de furie. În timpul mulţilor ani de activitate comună aceste raporturi dintre ei se menţinuseră constant.

Lambaire îşi reluă vechiul lui rol de conducător.

— Când îţi dai drumul, şuieri ca un tub de gaz pleznit, spuse el încuind uşa şi coborând scara întunecoasă. În fantazia ta a şi venit ceasul cel de apoi. De fapt până atunci mai va.

Mâncară împreună într-un mic restaurant de pe Fleet Street.

— În primul rând trebuie să curăţăm biroul de plăcile litografice, spuse Whitey după ce le mai venise inima la loc. De învinuirea privitoare la bancnotele false ne-am mai putea descotorosi la urma urmelor ca să şi ieşim cu faţa curată. Faptul că Amber are o hârtie de-acestea, îi strică lui mai mult decât nouă, căci e un tip suspect şi mărturia lui n-are mare greutate în faţa justiţiei.

— Ai dreptate, recunoscu Lambaire. Mâine fac curăţenie la birou. Ştiu eu o ascunzătoare...

— Lucrul ăsta trebuie să-l faci încă astă seară, declară cu hotărâre Whitey. Nu trebuie tărăgănat. Mâine ne şi aflăm poate în arestul preventiv. Cu Amber nu e de glumit, ăla nu-i tâmpit ca un poliţist. Are cap tipul, şi ascultă-mă pe mine, are chiar un cap

bun! E cult şi afară de asta, stăruitor şi energic. Dacă şi-a băgat el aşa ceva în cap, apoi să ştii că mâine stăm la răcoare şi convorbim prin ciocănituri în zid.

— Bine, să le transportăm chiar astă seară, răspunse grăbit Lambaire, când băgă de seamă că Whitey începea iar să se încingă. Cum terminăm masa. Dar ia spune, cine e de fapt Amber ăsta? Vreun tânăr bogat care a avut ghinion?

— Amber? E un tip sucit de tot. A fost ce vrei şi ce nu vrei, de la cowboy până la actor. E certat cu legea pentru că-l amuză. Pe vremuri a studiat chiar la Universitate. Prima oară a venit în conflict cu poliţia pentru că promitea să arate mijlocul de a face avere, oricui îi trimitea cinci şilingi. Afacerea mergea atât de strălucit, încât după ce-a ieşit de la închisoare, a continuat scamatoria, doar într-o formă puţin schimbată. O făcea ca amator, cum colecţionează unii mărci poştale.

Pe la ora zece se ridicară amândoi.

— Să ne întoarcem pe jos, îşi dădu cu părerea Lambaire. Noroc că în Flair Count n-avem portar.

Şi-o porniră la braţ pe stradă. În costumele lor impecabile, cu cilindrele lor strălucitoare păreau doi onorabili oameni de afaceri din City, în perfect acord cu societatea.

Pe la ora aceasta de seară, Flair Court era pustiu. Când se opriră în faţa porţii încuiate, Whitey vorbi iar despre proiectata expediţie Sutton.

— Ştii că-i chiar o soluţie straşnică. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai fericită-mi pare. Dacă merg lucrurile strună, dăm dracului toate afacerile necurate şi trăim pe urmă fără griji.

— La asta m-am gândit şi eu când cu prima expediţie şi, dacă n-aş fi vrut să fiu prea şiret, izbuteam încă de pe-atunci.

Suflă în cheie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Whitey care văzu deodată că Lambaire se muncea în zadar să deschidă.

— Păcătoasa asta de broască. Nu sunt deprins să deschid singur poarta casei – dar uite că merge.

Cheia se răsuci în broască, şi uşa se deschise. O închiseră la loc îndărătul lor, iar Lambaire aprinse un chibrit ca să vadă pe unde se suie scara întunecoasă.

Pe prima platformă aprinse încă unul şi aşa ajunseră la catul de sus. Aci se opriră.

— Mai dă-mi un chibrit, Whitey, spuse Lambaire şi scoase din buzunar o cheie.

Dar aceasta nu voi să se răsucească.

— Ciudat, murmură Lambaire şi se opinti din toate puterile să descuie.

Dar nu fu în stare.

Whitey îi făcu iar lumină.

— Lasă-mă să încerc şi eu, spuse el nerăbdător.

Dar nu putu nici el. Zgâlţâi apoi clanţa.

— Păi nici nu era măcar închisă! spuse el.

Lambaire începu să înjure.

— Afurisitul ăsta de Grene! I-am spus de o mie de ori să încerce întotdeauna uşa înainte de plecare!

Intră în anticameră, dar lumina nu voia să se aprindă, aşa că iarăşi trebui să se ajute cu chibrituri ca să poată pătrunde în birou. Scoase din buzunar o cheiţă turtită şi deschise încuietoarea-patent.

— Whitey, vino şi tu, ca să scoatem din safe lucrurile – cine-i acolo?

Trebuie că era în cameră un străin. Lambaire îi simţea prezenţa, deşi nu-l putea vedea. Camera era cufundată într-o

beznă adâncă, numai lumina slabă a unui felinar de pe stradă se strecura prin fereastră.

— Bagă de seamă la uşă, Whitey! strigă Lambaire şi aprinse repede un chibrit. În prima clipă nu văzu nimic, dar, când ochii i se mai deprinseseră cu lumina, începu să înjure ca un ieşit din minţi, căci safe-ul lui stătea larg deschis!

Şi abia apoi observă pe după masa de scris o umbră ca de om care încerca să se ascundă. Lambaire sări la necunoscut lăsând să cadă chibritul. La ultima licărire mai văzu pe străin ridicându-se şi, cât ai clipi din ochi, Lambaire primi un pumn în faţă şi se prăbuşi cu zgomot pe podea.

Whitey, care stătea în prag, sări şi el în luptă, dar deodată o mână vânjoasă îl apucă de beregată, îl ridică în aer ca pe o găină şi-l repezi vijelios de un perete, de dudui toată casa...

— Aprinde un chibrit, strigă Lambaire, care îşi venise în timpul acesta în fire. Lumină! Lumină! strigă el în gura mare.

Whitey bâjbâia cu mâna tremurândă după cutiuţă.

— Lângă fereastră e un robinet de gaz – la naiba, ticălosul ăsta era cât pe-aci să mă dea gata!

În cele din urmă o flacără de gaz îşi aruncă lumina ei rece asupra lui Lambaire, care stătea în mijlocul camerei, alb ca varul şi cu părul vâlvoi. Faţa-i era plină de sânge căci se lovise cu capul de colţul biroului şi se rănise.

Alergă în pripă la safe. Nu se putea observa vreo neorânduială, nici uşiţa nu fusese forţată. Căută înfrigurat printre vrafurile de hârtii şi aruncă pe jos totul într-o grabă nebună.

— Plăcile nu-s nicăieri! strigă el şi se întoarse apoi cu teamă spre Whitey, care stătea sprijinit de uşă, tremurând dar ţinându-şi firea.

— Au dispărut plăcile? întrebă el în şoaptă. Dacă-i aşa, să ştii c-am încheiat-o cu Amber.

— Amber?

— Da, răspunse Whitey răguşit. L-am văzut – pricepi doar ce însemnează asta.

— Ce ne facem acum?

Lambaire, bărbatul uriaş şi puternic, se uita ca un copil speriat, care cere ajutor, la prietenul său.

— Ce ne facem? întrebă Whitey şi râse sinistru. Trebuie să-i dăm de urmă lui Amber şi să-i facem de petrecanie câinelui ăstuia blestemat!

Capitolul VII.
AMBER MERGE LA SCOTLAND YARD

Proprietarul casei din Redcow Court No. 19 se bucura că avea un chiriaş aşa de cumsecade şi de punctual la plată ca Peter Musk. Peter închiriase întreg catul de sus. Într-una din camere dormea el, în cealaltă îl adăpostise pe Amber, pe care-l prezentase ca pe un nepot al lui de la ţară, iar a treia era „sufrageria comună”.

Peter tocmai începuse cel mai interesant capitol al cărţii „*Preafrumoasa Hike, spaima Texasului*”, când Amber intră repede în cameră şi închise râzând, îndărătul lui, uşa.

Peter se uită peste ochelari şi lăsă să-i cadă cartea pe genunchi.

— Iar, complicaţii? întrebă el interesat, dar încruntă apoi dezamăgit fruntea când Amber scutură zâmbind din cap.

— Nu, dragul meu Peter, spuse Amber şi-şi atârnă pălăria în cuier. Nici un conflict încă cu poliţia.

Scoase din buzunar două pachete turtite şi le puse cu grijă pe masă. Erau învelite în hârtie de ziar şi conţineau nişte obiecte grele.

Amber se duse apoi spre scaun, pe care ardea o lampă de petrol, şi-şi privi grijuliu haina.

— Ce e, ce te uiţi?

— Sânge, dragul meu Peter, sânge curat, roşu, de om! I-am tras cuiva una în nas de l-a podidit.

Peter sări de pe scaun, dar Amber îi zâmbea liniştit şi mulţumit.

— Vezi-ţi înainte de treabă şi citeşte-ţi cartea, nu s-a întâmplat nimic.

Îşi urmă mai departe cercetarea, apoi îşi scoase haina şi o privi din toate părţile.

— Nici cea mai mică pată, spuse el apoi cu nepăsare şi se întoarse la masă, pe care lăsase cele două pachete.

Îşi puse iar haina, băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie turtită de piele. Când apăsă pe un resort, capacul sări ca la un ceas.

Peter privea curios.

— Asta e o busolă, spuse el.

— Ai dreptate, dragul meu Peter, e o busolă. Numai că nu spune adevărul. E o busolă mincinoasă, care înşală oamenii şi-i face să se rătăcească. Cu alte cuvinte: un fals ordinar. O sculă perfidă şi drăcească.

Amber scutură instrumentul, îl răsuci de mai multe ori, îl închise şi-l puse apoi lângă el pe masă. Luarea lui aminte se îndreptă acum către cele două pacheţele, pe care le desfăcu cu băgare de seamă.

Se iviră două plăci turtite de oţel cu gravuri ciudate pe ele. Se aplecă deasupra lor, şi pe faţa lui se întinse tot mai mult şi mai mult un zâmbet. Până în cele din urmă Amber izbucni într-un hohot de râs.

Peter îl privi jignit.

— Umbli cu mistere, Amber, declară el mohorât. Pui la cale ceva şi nu m-ai iniţiat. Mai înainte îmi spuneai tot ce plănuiai.

Asta nu prea era exact, dar lui Peter îi plăcea să creadă că luase întotdeauna parte la planurile lui Amber.

— Da, aşa e, se pune ceva la cale, răspunse Amber şi împachetă iar plăcile, – şi anume un joc foarte primejdios. Dacă s-ar ivi acum poliţia aici şi ar găsi plăcile astea la mine, m-aş muta pe şapte ani la închisoare, şi tu împreună cu mine.

Peter se făcu deodată alb ca varul.

— Zău, e chiar aşa de periculos? întrebă el neliniştit. Despre ce e vorba şi de ce te ţii de aşa lucruri?

— Cu plăcile astea au falsificat anumiţi indivizi bancnote englezeşti.

— Sfinte Dumnezeule! strigă Peter cu răsuflarea tăiată şi se ţinu de muchea mesei ca să nu cadă.

— Da, da, aşa stau lucrurile. Acum am să duc fleacurile astea la loc sigur.

— Şi unde? Pentru Dumnezeu, fii prevăzător, măi băiete, nu te juca cu focul. Ai grijă mai ales să nu-mi faci vreun bucluc. După ce-am fost aşa de cuminte atâţia ani, n-aş mai avea chef să înfund iar temniţa. Fii serios şi aruncă fleacurile alea în fluviu – închiriază o barcă, de vale la Waterloo.

Peter şopti aceste sfaturi cu glas răguşit şi agitat, dar Amber dădu scurt din cap şi ieşi coborând scara.

Îşi alcătuise un plan; luă primul taxi care-i ieşi în cale, se duse drept la Scotland Yard şi se anunţă la inspectorul-şef Fells. Trebui să aştepte câteva minute în anticameră, pe urmă veni un funcţionar şi-l conduse într-un birou simplu.

Prin mâna lui Josiah Fells trecuseră toate marile cazuri criminale ale ultimilor douăzeci de ani. Amber se văzu în faţa

unui domn cam scurt, rotunjor, cu fruntea înaltă şi cu mustaţa castanie, în care nimeni n-ar fi putut bănui un detectiv.

— Doamne sfinte, Amber, chiar d-ta! strigă inspectorul. Intră înăuntru şi închide uşa. Ei, ce mai nou?

Mr. Fells deschise un sertar şi scoase o cutie cu ţigarete, căci era întotdeauna amabil cu clienţii săi. Amber era favoritul lui special, deşi acesta nu intrase la drept vorbind niciodată în sfera lui de acţiune.

— Ei, ce ai acum de gând, să faci o mărturisire, să începi o viaţă nouă sau să denunţi pe cineva?

Amber scoase din buzunar cele două pacheţele şi le puse pe masă.

— Pentru mine? întrebă inspectorul-şef.

— Da, pentru d-voastră, răspunse Amber radios.

Inspectorul desfăcu hârtia şi privi uluit cuprinsul.

— Mii de draci! strigă el, şi fluieră apoi uşor. Nu cumva ai făcut d-ta asta, Amber? Pe cât ştiu, asta nu intră în ocupaţiile d-tale!

— Nu.

— Atunci de unde ai plăcile?

Punând această întrebare, Fells îşi aţinti privirile asupra lui.

— Tocmai asta n-am de gând să vă spun, răspunse liniştit Amber. Dar, dacă vă interesează să ştiţi cum am pus mâna pe plăci, atunci cu plăcere. Am făcut o spargere într-un birou şi le-am găsit într-un safe.

— Când?

— Astă seară.

Fells apăsă pe un buton şi numaidecât intră în cameră un funcţionar.

— Trimite tuturor secţiilor următoarea instrucţiune: „Dacă se anunţă o spargere într-un birou, să fie supravegheat cel ce depune plângerea.”

Poliţistul îşi făcu o însemnare pe bloc şi părăsi iar camera.

— Trimit ordinul pentru cazul că n-ai să-ţi schimbi părerea, spuse inspectorul-şef. Am mare nevoie de amănuntul acesta.

— Nu cred să vi-l dau, declară cu hotărâre Amber. În primul rând v-ar fi de prea puţin folos să ştiţi de unde am plăcile, atâta timp cât nu găsiţi tipografia respectivă. Când o bandă îşi poate procura astfel de plăci, înseamnă că dispune de mijloace mari. Şi dacă vă repeziţi numaidecât pe urma afacerii, o să muşcaţi numai o bucăţică din coada lighioanei pe care vreţi s-o prindeţi. Restul s-ar strecura, repede, undeva sub pământ.

— Dar aş putea să pun să fie observaţi.

— Aş, cu asta n-o să ajungeţi la nimic. Pe observatorii d-voastră îi cunosc de la o poştă, nu fac nici două parale.

Amber şovăi şi păru puţin cam încurcat.

— Nu mai doreşti o ţigară? Poate atunci o să poţi chibzui mai bine, spuse Fells prietenos.

— Nu, mulţumesc, pot să vorbesc şi fără să încercaţi asupra mea drasticele dumneavoastră metode de corupţie. Cunoaşteţi, cred, actele mele.

— Da, le cunosc, sau cred cel puţin că le cunosc, ceea ce e de altfel acelaşi lucru.

— D-le inspector-şef, răspunse Amber solemn şi foarte serios, vă rog să vă concentraţi acum atenţia asupra unui lucru care ne priveşte, atât pe mine cât şi pe d-voastră. Vă previn însă. Un interes superficial ar putea închide automat uşa încrederii mele, care acum stă larg deschisă. Cu alte cuvinte sunt într-o situaţie delicată.

Tăcu câtăva vreme, apoi se ridică în picioare şi începu să măsoare odaia în lung şi-n lat.

— În închisorile Angliei se vorbeşte îndeobşte, începu el apoi, de o bandă norocoasă care pune în circulaţie bancnote false, nu numai engleze ci şi străine.

— Este însă îndeobşte cunoscut şi în cercuri mai puţin exclusive, răspunse Fells pe un ton sec, că umblăm să nimicim această bandă.

Luă în mână una din aceste plăci şi o ţinu sub lumină.

— E bine lucrată, n-am ce zice.

— Să admitem că e vorba aici de activitatea acestei bande norocoase – şi să admitem că o descopăr complet...

— Ei?

— Îmi puteţi atunci obţine un post bun în Scotland Yard?

Se priviră ţintă câtăva vreme, apoi Fells izbucni într-un râs hohotitor.

— Domnule inspector-şef – spuse Amber mustrător, mă jigniţi.

Dar cuvintele lui nu făcură nici o impresie asupra funcţionarului. Acesta râse, şi râse, până ce lacrimile începură să-i curgă de-a lungul obrajilor, în timp ce Amber îl observa aspru.

— Trebuie să recunoşti că-i o surpriză, spuse Fells în cele din urmă. O glumă aşa de bună n-am mai auzit de mult.

Se sculă de pe scaun, deschise un safe vârât în zid, scoase dintr-un sertar un dosar, îl puse pe masă şi se aşeză din nou:

— Iată condamnările d-tale!

Foaia era scrisă mărunt de sus până jos. La stânga, unde arătase detectivul, se găseau două însemnări. La dreapta însă stătea rând sub rând, până jos.

— Pedepse disciplinare la închisoare, spuse Fells, arătând la dreapta.

Amber nu răspunse nimic; îşi mângâia numai gânditor bărbia.

— Dacă adun totul, iese că ai fost condamnat în cursul scurtei dar norocoasei d-tale cariere la circa şaizeci ani de închisoare!

— E o cantitate respectabilă.

— Cred şi eu.

Inspectorul-şef închise la loc dosarul.

— De aceea trebuie să zâmbesc când vii la mine şi vrei să începi o viaţă nouă în departamentul criminalistic al lui Scotland Yard. Dar acum, serios de tot – poţi face ceva pentru noi în chestia acestei falsificări? Directorul e foarte nervos din cauza asta.

Amber dădu din cap în semn că da.

— Cred că v-aş putea fi de-un ajutor, numai să mai rămân încă o săptămână afară din închisoare.

— Bine, atunci, încearcă, răspunse Fells surâzător.

— Am să fac tot ce-mi va sta în putinţă, spuse Amber vesel.

Capitolul VIII.
FRANCIS SUTTON PUNE O ÎNTREBARE

Lambaire petrecu o noapte chinuită şi, când dimineaţa auzi un ciocănit în uşa camerei lui de la hotel, sări din pat înspăimântat şi scăldat în sudori. Privirile lui se repeziră spre sertarul mesei de scris în care avea browningul.

— Hai, deschide odată, strigă nerăbdător de afară Whitey.

Lambaire trase zăvorul cu o mână care tremura.

Prietenul lui îl privi necăjit:

— Tu te culci boiereşte în pat, iar eu pot să alerg pe străzi şi să-l caut pe Amber. Dar barem l-am găsit.

— Nu cumva l-ai...

Buzele lui Whitey se încreţiră dispreţuitor.

— Nu, nu l-am „făcut rece”, dacă la asta te gândeai, răspunse el scurt. Dar ştiu acum unde locuieşte.

— Şi cum i-ai dat de urmă?

— Lasă acu întrebările tâmpite şi nu prăpădi atâta vreme. Hai îmbracă-te. Cât priveşte pe Amber, lasă-l dracului. Nu-ţi bate capul cu el, concentrează-te asupra chestiunii diamantelor.

— Da, aici ai mare dreptate, răspunse zelos Lambaire. Ar fi fost poate bine să pornim chiar noi la faţa locului şi să ne încredinţăm....

— Dar nerozia asta de unde ai mai scos-o! spuse Whitey ieşit din sărite. Ce-ţi închipui poate, c-am să mă duc în Africa? În arşiţa ceea turbată şi la blestematele acelea de friguri? Nu, dragul meu, o căutăm pe tânăra duduie, îi câştigăm până la un anumit grad încrederea şi ne dăm pe mâna ei, pe viaţă şi pe moarte. Am aranjat deja o întrevedere cu tânărul Sultan.

— Când, azi dimineaţă?

— Desigur, ce crezi că sunt un mănunchi de nervi care, ca tine, dârdâie sub o plapumă de puf?

Lambaire înghiţi în sec.

— Dar ce ne facem cu Amber şi cu plăcile furate? O să ne şantajeze.

— Vezi, la asta m-am gândit şi eu. Nici vorbă că altceva nici nu poate avea de gând, căci e şi el compromis. Dar pe când i-ai dat întâlnire lui Sutton?

— Vine să ia gustarea de dimineaţă aici la hotel. Vezi acum de-l bagă definitiv în cofă.

După o jumătate de oră, Lambaire intră cu prietenul său în holul hotelului. O baie şi o vizită la frizer îi mai împrospătaseră întrucâtva înfăţişarea, dar urmele nopţii de nesomn se mai vedeau desluşit, iar pansamentul de mătase neagră dimprejurul capului îi dădea o înfăţişare sumbră,

La ora nouă fix sosi şi Francis Sutton. Atitudinea lui era a unui om acum mai conştient de sine decât altădată; se şi simţea celebrul explorator şi descoperitor. Trecură în sala restaurantului.

— Aşadar, să discutăm azi mai amănunţit planul nostru, spuse Lambaire când se aşezară. Neruşinarea tânărului d-voastră prieten a împiedicat ieri continuarea discuţiei!

— Îmi pare nespus de rău, răspunse repede Sutton. Aşa e firea Cynthiei, să se lase indusă în eroare de astfel de oameni. Vă asigur...

Lambaire făcu cu mâna o mişcare de respingere şi râse prietenos.

— Nici un cuvânt mai mult despre asta, dragul meu, răspunse el cordial. Doar nu porţi nici cea mai mică vină în chestia aceasta. Mi-l cunosc cu pe Amber. Şi arătă pansamentul. Biletul acesta de mulţumire tot de la el l-am primit.

— Doamne sfinte! Sutton se uită la el cu ochii holbaţi. Dar ce v-a făcut?

— Aseară, când mă întorceam la hotel, a sărit asupra mea cu o duzină de ciraci de-ai lui.

— Dar nu mai există poliţie la noi în ţară? strigă Francis foarte agitat. Trebuie să-l reclamaţi. Să-l bage la închisoare.

Lambaire clătină din cap cu un zâmbet obosit:

— Ce să mai încep cu poliţia. O apă sunt toţi. Prietene, nici nu-ţi trece prin gând ce putregai şi ce uşor de cumpărat sunt poliţiştii aceştia. Aş putea să-ţi povestesc unele de să ţi se ridice părul măciucă. Dar acum să ne întoarcem la lucrurile noastre. Ai cugetat la propunerea mea?

— Da, m-am ocupat chiar serios cu această chestiune. Vom consemna totul într-un contract scris, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Mă bucură chiar că ai amintit de acest lucru. Chiar azi de dimineaţă am vorbit despre asta, nu-i aşa Whitey?

Prietenul lui dădu din cap şi căscă în taină în dosul palmei.

— Mă tem numai că sora d-tale e pornită împotriva noastră, urmă Lambaire. Îmi pare sincer rău de acest lucru, mă doare

chiar. Are impresia că vrem să punem mâna pe planul pe care-l deţine dânsa. Nu vrem nici măcar să ne uităm la el. Pe cât ştim, fluviul se găseşte la nord-vest, pe teritoriul tribului Alebi. Şi dorim să te trimitem pe d-ta acolo şi să-ţi dăm posibilitatea să verifici drumul luat de tatăl d-tale.

Se sfătuiră un ceas întreg în privinţa echipamentului şi cheltuielilor. Sutton se înfierbântă din ce în ce şi în cele din urmă nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi de entuziasm. Dar avea încă de învins obiecţiunile şi rezistenţa sorei sale.

— Asta o să-mi dea prea mult de lucru, spuse el într-o doară.

Lambaire şi Whitey se feriră cu dinadinsul să discute mai de aproape această chestiune, dar ştiau că n-ar fi fost uşor lucru să trateze despre planul lor cu tânăra femeie. Avea o minte ageră şi o judecată sigură şi nu era de loc o pietricică rătăcită în calea lor, ci un perete de stâncă, ce închidea cu totul trecerea.

Ceva mai târziu, înainte de prânz, se duseră împreună la locuinţa lui Sutton din Warwick Gardens.

— Cui aparţine de fapt mina? întrebă deodată Francis, tocmai când ajunseră în faţa porţii.

Întrebarea atât de naiv pusă, îl luase pe Lambaire atât de pe neaşteptate încât îi scăpă un răspuns neprevăzător.

— Tatăl dumitale a descoperit-o, spuse el fără să se gândească, dar se opri apoi speriat.

Whitey îi sări în ajutor.

— Dar noi am pus la cale expediţia, am finanţat-o şi am întemeiat societatea, declară el pe un ton care nu mai lasă nici o umbră de îndoială în chestiunea proprietăţii.

Capitolul IX.
AMBER VEDE HARTA

Cynthia Sutton avea douăzeci şi trei de ani şi era strălucitoare de frumoasă. Avea un păr castaniu şi nişte ochi mari albaştri-cenuşii, un nas fin, buze roşii, pline şi o piele moale şi catifelată.

— Are un corp de femeie şi ochi de copil, o descrise Amber prietenului său Peter. Şi m-a invitat la ceai.

— Iar tu nu te-ai dus, răspunse Peter satisfăcut. Ţi-ai dat seama că apropierea ta ar putea să compromită pe fata asta curată ca o floare. Nu, nu, ţi-ai spus tu în gândul tău, am să mă ţin departe de ea păstrând numai parfumul unei amintiri.

— Uite, să-ţi spun drept cum a fost, Peter. În grabă am uitat cu totul că aveam o întâlnire, pentru că aveam tocmai de furcă să mă feresc de Lambaire.

Şedeau amândoi în odăiţa lui Peter şi minunatele triluri ale canarului umpleau camera.

— Nu, trebuie să mărturisesc, urmă Amber pe gânduri, că nu m-am muncit prea mult cu idei de acestea şi că n-am luat o hotărâre aşa de eroică cum credeai tu.

Aruncă o privire asupra ceasului. Era ora zece.

— Puţin cam devreme, spuse el ca pentru sine. Dar trebuie să stau odată serios cu ea de vorbă. Chestia cu busola falsă şi cu harta... Auzi, au de gând să-l trimită pe tânărul Sutton ca să aducă comori ascunse şi aşa mai departe... Ce zici tu de asta, Peter?

— Extraordinar! Fabulos! răspunse Peter cu ochii strălucitori. Tocmai citesc un roman ca ăsta. Se cheamă „*Nick cel cu ochii negri*” sau „*Visul de aur al unui desperado*”.

După un sfert de ceas era şi Amber pe drumul către Warwick Gardens.

O servitoare îi spuse că Miss Sutton avea tocmai musafiri, şi-l duse într-un salonaş.

Amber scrise câteva rânduri pe o foiţă din notes-ul lui:

— Fii bună, te rog, şi du asta d-rei!

Când luă foaia în mână, Cynthia stătea de vorbă cu Lambaire despre expediţia fratelui ei. Până acuma convorbirea rămăsese totuşi absolut fără rezultat. Când deschise bileţelul, obrajii i se colorară.

— Bine, spuse ea fetei, şi mototoli în mână biletul. Cred că nu are niciun rost să discutăm mai mult despre această chestiune, se întoarse ea apoi către Lambaire. Doar nu este vorba, dacă eu îmi dau încuviinţarea sau nu. Dacă fratele meu şi-a pus în gând să-şi ia asupra lui primejdiile, are să se ducă, indiferent de părerea mea asupra chestiunii.

— Dar, prea stimată domnişoară Sutton, răspunse Lambaire insinuant. Asupra punctului acestuia vă înşelaţi foarte. Nu e vorba numai de harta pe care ne-aţi pus-o la dispoziţie.

— Vreţi să spuneţi, pe care am pus-o la dispoziţia fratelui meu, îl îndreptă ea.

— Ţinem mai mult decât orice să preţuiţi planul nostru şi să fiţi de acord cu el. Nici nu ştiţi cât de mult înseamnă pentru noi

asta. Pe baza raportului tatălui d-voastră am întemeiat o nouă societate, am cheltuit o avere pe expediţie – echipamentul ei era cel mai bun ce se putea procura. Şi acum acţionarii mă asaltează. „Unde e mina noastră?”, întreabă ei, şi vorbesc chiar între ei să mă denunţe la parchet. Whitey, e sau nu e aşa?

— Da, aşa e, adeveri aghiotantul lui şi de data asta spunea adevărul.

Cynthia se ridică:

— Întrucât chestiunea care depinde de mine este rezolvată, acum vă rog să mă scuzaţi.

Ieşi din cameră şi se duse în salonaşul unde-o aştepta Amber.

— E foarte drăguţ din partea d-voastră că mă primiţi, Miss Sutton.

Ea era cam mirată de atitudinea lui şi se cam sperie. Firesc ar fi fost să arate faţă de ea oarecare căinţă şi ruşine pentru viaţa lui pornită pe o cale atât de greşită. Căci ea ştia doar ce fel de om era. Dar el nu arăta nici cea mai mică părere de rău şi părea chiar mândru de faptele sale.

— După părerea mea eram datoare să vorbesc cu d-ta, spuse ea cu tărie. Dar aş dori...

Se opri brusc.

— Poftim?

Amber înclină capul într-o parte.

— Ce voiaţi să spuneţi?

— Ah! Nu ştiu cum să mă exprim, răspunse ea şi obrajii i se îmbujorară şi mai tare.

— Aţi dori să puteţi face ceva pentru mine, răspunse el cu un zâmbet uşor. Dar aproape jumătate din toţi oamenii buni din ţara asta ar vrea să facă pentru mine ceva şi de aceea e mai bine să vă lămuresc de la început că sunt un caz fără posibilitate de

îndreptare. Un incorigibil. Vă rog aşadar, de acum încolo, să priviţi chestiunea din acest punct de vedere.

Vorbea nepăsător şi fără grijă dar observa cu luare aminte ca să vadă efectul vorbelor lui.

Ea le primi relativ liniştită. Iar el fu pe de o parte satisfăcut, pe de altă parte necăjit.

— V-am vizitat astăzi ca să discutăm o chestiune, care este pentru d-voastră de cea mai mare însemnătate. Aţi fi aşa de amabilă să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— N-am nimic împotrivă.

— Tatăl d-voastră era explorator, nu-i aşa?

— Da.

— Şi cunoştea Africa centrală bine de tot?

— Da, – foarte bine.

— A descoperit o mină de diamante sau aşa ceva?

Ea clătină zâmbind din cap.

— Lucrul trebuie încă dovedit. Auzise de la indigeni, de un fluviu, Fluviul Stelelor, cum îl numeau negrii. În albia fluviului se găseau pietre care se şlefuiseră una de alta. Unele dintre ele aruncau luciri şi lumini: erau fără îndoială diamante. Tata cumpărase câteva de la indigeni.

Amber aprobă din cap.

— Presupun că pe urmă s-a întors acasă şi s-a pus în legătură cu Lambaire.

— Da, aşa este.

Cynthia se minuna din ce în ce mai mult de cursul pe care-l luase convorbirea.

— Restul poveştii îl ştiu eu. Mi-am dat osteneala să cunosc mai de-aproape împrejurările în care şi-a găsit moartea tatăl d-voastră. Aţi primit o hartă de la guvernatorul districtului, nu-i aşa?

Ea şovăi o clipă:

— Da.

El o privi surâzător:

— N-am de gând să pun mâna pe mină, dar cu toate acestea aş dori să văd şi eu odată harta. Şi până nu-mi respingeţi rugămintea, trebuie să vă spun că n-o fac din curiozitate.

— Cred şi eu. Aşteptaţi vă rog, o aduc numaidecât.

După câteva minute Amber ţinea în mână un petic de hârtie murdară. Se duse cu el la fereastră şi-l privi cu multă luare aminte.

— Văd aici însemnat un drum şi alături numele Chengli. Unde e asta?

— În pădurile Alebilor. Până la Chengli ţinutul este cunoscut. Abia de-acolo mai departe a trebuit tata să desemneze o hartă. A făcut-o după datele indigenilor. Planul este acesta.

— Pricep.

Amber se uită din nou la hartă, apoi scoase din buzunar busola pe care o găsise în safe-ul lui Lambaire, o puse pe masă lângă plan şi o compară cu altă busolă.

— Observaţi vreo deosebire între cele două instrumente, Miss Sutton?

Ea cercetă amândouă busolele:

— Una are un ac, cealaltă nu.

— Exact. Aci se învârteşte tot cadranul. Altceva nu mai vedeţi?

— Nu.

— La busola aceasta unde este nordul?

Ea căută litera N şi o arătă. Apoi încruntă fruntea, căci acul busolei celei mici arăta puţin mai la vest.

— Ce vasăzică asta, întrebă ea, şi privirile lor se întâlniră.

Lambaire şi Francis Sutton terminaseră tratativele de afaceri. Tânărul era din cale-afară de satisfăcut şi de entuziasmat şi-l însoţi acum pe Lambaire în antreu.

— Nu e nevoie să vă faceţi scrupule din cauza sorei mele, îl linişti el. După câtăva vreme are să gândească exact ca mine. E doar femeie.

— Nici nu-mi închipui altfel, dragul meu, răspunse Lambaire prietenos. Dar are să ne-o ia probabil în nume de rău dacă plecăm fără să ne luăm ziua-bună de la d-sa.

— Unde-i soră-mea? întrebă Francis servitoarea, care se ivi la zuruitul soneriei.

— În salonaşul cel mic.

— Veniţi cu mine, se adresă Sutton celor doi; îi conduse de-a lungul coridorului şi deschise uşa. Cynthia, începu el.

Sora sa şi Amber erau aplecaţi amândoi deasupra mesei. Între ei se găsea harta şi cele două busole.

Sutton şi ceilalţi doi văzură din prag totul. Lambaire se repezi luând-o înaintea tânărului şi înhăţă busola lui.

— Aşadar acesta e jocul d-tale infam? şuieră el printre dinţi tremurând de furie. Asta urmăreşti, Amber?

Lambaire se simţi deodată apucat cu violenţă de braţ de Whitey şi se mai stăpâni:

— Individul acesta nu se mulţumeşte cu încercări de şantaj, cu o spargere la biroul meu şi cu furtul unor desene de valoare.

— Ce vasăzică toate astea, Cynthia? întrebă aspru Sutton.

Faţa-i era galbenă de necaz.

Amber îi veni Cynthiei în ajutor.

— Îngăduiţi-mi să vă explic cum stau lucrurile, spuse el lui Francis.

— Nu-ţi îngădui nimic, răspunse tânărul înfuriat. Şi să pleci numaidecât de-aici, până nu te azvârl chiar eu afară! Nu tolerez bandiţi sub acoperişul meu!

— Asta este chestie de gust, dragul meu, răspunse Amber fără să-şi piardă sângele rece. Dacă te înhăitezi cu oameni ca Lambaire, cum rămâne cu principiile d-tale?

— Cu d-ta am să mă socotesc eu mai târziu, spuse mohorât Francis.

— Ar fi mai bine să ne socotim chiar acum, răspunse Amber amabil. Mr. Sutton, omul acesta este vinovat de moartea tatălui d-tale, şi o să te mai bage şi pe d-ta în groapă!

— Nu vreau să aud nimic din minciunile d-tale – uşa e acolo!

— Da, într-adevăr o uşiţă încântătoare. Dar n-am venit aici ca să-ţi admir locuinţa. Spune-i, te rog, lui Lambaire să te lase să te uiţi şi d-ta odată la busolă. Este identică cu instrumentul pe care l-a dat tatălui d-tale. Trimite busola observatorului din Greenwich şi întreabă-i pe astronomi cu câte grade deviază. Dacă foloseşti în junglă o astfel de busolă, te rătăceşti neapărat la întoarcere.

— Ai auzit, Francis? întrebă Cynthia.

— Ah, şi tu asculţi la prostii de acestea? răspunse tânărul cu dispreţ. Cu ce intenţie să fi făcut Mr. Lambaire aşa ceva? Doar n-a cheltuit mii de lire numai pentru ca tata să se rătăcească în junglă!

— Nici vorbă, dragul meu, întări Lambaire şi zâmbi triumfător. Miss Sutton, asta trebuie s-o recunoaşteţi şi d-voastră.

Amber zâmbi şi el:

— Dacă tatăl d-tale se întorcea cu harta şi cu busola, Mr. Sutton, nimeni n-ar fi putut regăsi mina descoperită, dacă n-ar fi posedat busola-patent a lui Lambaire!

Cynthia înţelese acum dintr-odată planul mişelesc al lui Lambaire.

— Pricep acuma totul, spuse ea încet. Francis, tot nu-ţi dai seama ce scop aveau toate astea?

— Una înţeleg, c-ai înnebunit de tot, răspunse Sutton mojic şi aspru. Dacă eşti gata acum cu minciunile d-tale poţi pleca, domnule.

— Am de adăugat un singur lucru.

Amber îşi luă pălăria.

— Dacă tot nu credeţi că Lambaire e cel mai mare ticălos, care se învârteşte nesupărat de nimeni, îţi mai comunic, pentru informarea d-tale, că face parte din faimoasa bandă a „Marilor Cinci”. Falsifică bancnote şi e foarte interesat într-o monedă falsă spaniolă – nu-i aşa că nu ţi-ai închipuit că ştiu şi asta, dragă Lambaire? Acolo se bat monede de argint veritabil, şi încă cu profit mare, căci preţul argintului a scăzut aşa de mult, încât valoarea monedelor nu mai reprezintă decât o mică parte din valoarea lor nominală. În afară de aceasta nu mai am nimic de spus împotriva lui.

— Hai, şterge-o de aici, strigă Sutton mânios.

— Te repeţi cu o mare lipsă de gust, răspunse Amber şi ieşi din odaie după ce se înclinase în faţa Cynthiei.

Capitolul X.
OMUL ÎN HAINE DE PUŞCĂRIAŞ

Tot ce spusese Amber, despre Lambaire, era adevărul adevărat, doar că mai erau încă multe alte chestiuni din cauza cărora Lambaire ar fi putut fi urmărit de justiţie.

Cam la o săptămână după ciocnirea cu Amber, Lambaire se duse iar cu prietenul lui, Whitey, la Sutton. Îl găsiră în mijlocul unui maldăr de cataloage, cărţi şi piese de echipament. Îşi scosese haina, lucra cu mânecile suflecate, fumând dintr-o pipă şi era pe cât se pare foarte mulţumit de sine şi de activitatea lui.

— Poftiţi înăuntru şi şedeţi, dacă mai găsiţi vreun loc de şezut, spuse el.

Apoi trimise servitoarea să vestească pe Cynthia de sosirea celor doi domni.

— Trebuie să mai reglementăm şi chestia hârtiei. Afurisitul ăsta de Amber a încurcat rău de tot lucrurile. Ştiţi doar ce capricioase sunt în general femeile, şi sora mea s-a lăsat cu totul ameţită de flecărelile escrocului celuia. Nu mai are acu nicio încredere în dumneata, Lambaire, şi-ţi atribuie cele mai rele intenţii. Izbucni în râs. Dar la urma urmelor tot am putut-o convinge să-mi dea harta.

Lambaire răsuflă uşurat iar ochii lui Whitey străluciră.

După câteva clipe se ivi şi Cynthia. Salută rece şi distant pe Lambaire iar de politicosul Whitey nici nu se sinchisi. Whitey fu foarte mulţumit când zări în mâna ei un plic mare şi lungueţ. Bănuia că înăuntrul lui se găsea mult disputata hartă.

Fără nicio introducere, Cynthia puse pe masă două mari coli de hârtie. Fratele ei o privi mirat, ca şi cum ar fi aşteptat de la ea o lămurire.

— Aceasta e o copie, spuse ea. Dar am adus originalul, ca să poţi compara şi controla totul. Copia e corectă în toate privinţele.

— Bine, dar de ce ai pus să se facă o copie?

În loc de răspuns, ea băgă la loc în plic originalul.

— Copia e pentru tine, originalul îl păstrez eu.

Lui Sutton puţin îi păsa că e original sau copie, el se bucura că a pus mâna pe hartă. Pe când studia cu de-amănuntul harta, se ridicară şi ceilalţi doi şi se apropiară de masă.

— Ciudată hartă – tata pare să fi călătorit într-adevăr într-un semicerc. Ce nu prea pricep, e linia asta punctată. Şi arătă cu degetul o linie dreaptă ce alcătuia baza unui triunghi obtuz. Celelalte două laturi erau întruchipate de ruta exploratorului.

— Cred că a venit momentul potrivit în care să pot da şi eu o explicaţie, se adresă Lambaire amabil Cynthiei. La ultima mea vizită s-a petrecut aici un incident penibil, pentru care nu pot fi făcut câtuşi de puţin răspunzător. Un om care... pe care...

— Nu-l pot numi decât un individ primejdios, întregi Whitey.

— Da, pe care nu-l pot numi altfel decât un om extrem de primejdios, a ridicat aici împotriva onorabilităţii mele acuzaţii luate din vânt. El, care a stat aproape în fiecare închisoare....

— E de prisos să amintiţi amănunte din trecutul lui Mr. Amber.

Făcând această observaţie, Cynthia se înroşi uşor.

— Cum doriţi, răspunse Lambaire încurcat şi nervos.

Nu era un vorbitor îndemânatec, şi „desluşirea” şi-o aranjase întocmai dinainte.

— Voiam numai să lămuresc că Amber a spus într-o anumită măsură adevărul, deşi concluziile lui sunt cu totul absurde. Busola întrebuinţată de tatăl d-voastră era, într-adevăr, intenţionat defectuoasă.

Cynthia îl privi sever.

— Da, era defectuoasă, repetă Lambaire. Ieri abia am descoperit lucrul acesta. În total am pus să se construiască patru bucăţi. Două le-a luat tatăl d-voastră, şi două le-am închis în safe-ul meu.

— Şi de ce anume? întrebă ea.

— Nimic mai simplu, răspunse în pripă Lambaire. Dacă Mr. Sutton ar fi avut succes, ar fi trebuit bineînţeles echipată o a doua expediţie, şi ca bun om de afaceri am cumpărat de la început mai multe instrumente de acestea. Mi le-au dat astfel mai ieftin.

Whitey dădu din cap.

— Ştiţi de bună seamă că în cantităţi mai mari se cumpără mai avantajos. Cred că despre acest lucru nu e nevoie să mai discutăm.

— Şi, astfel, fratele d-voastră poate întreprinde această expediţie numai datorită faptului că suntem în măsură să folosim un instrument cu aceeaşi deviaţie ca şi acela al tatălui d-voastră.

Lambaire credea că explicaţia aceasta ajungea cu prisosinţă şi în clipa aceea era chiar el încredinţat de realitatea celor ce spunea.

Cynthia nu răspunse nimic. În viaţa ei se trezise un nou interes, şi nu-i mai păsa atât de mult ca înainte dacă fratele ei avea sau nu să pornească în expediţie. Dar nu voia să-şi mărturisească încă acest lucru.

Un bandit – care nu era nici măcar unul din Mărimile romantice ale lumii subterane, ci numai un neînsemnat hoţ şi escroc! Dar atitudinea lui ireproşabilă, umorul lui, ochii aceia cinstiţi...

Amintirea tatălui ei îi apărea doar în imagini foarte vagi, pentru că acesta se sinchisise prea puţin de familie, iar copiii nu-i prea stăteau la inimă. De aceea dragostea ei se concentrase toată asupra fratelui ei, pe care căuta să-l ferească de pozne şi prostii.

Avea să pornească în această expediţie, şi avea să se întoarcă teafăr, de asta nici nu se îndoia ea măcar. Uşoara durere pe care o simţea avea o altă cauză şi nu avea nimic de-a face cu siguranţa vieţii fratelui ei.

La toate acestea se gândea ea, în timp ce asculta convorbirea care se învârtea acuma exclusiv în jurul unor chestiuni generale.

Dar ascultă iarăşi cu luare-aminte, când Lambaire îndreptă iarăşi vorba spre subiectul primejdios.

— Nu ştiu de ce s-a vârât la mijloc Amber, răspunse el la o întrebare a lui Sutton. Când a venit în seara aceea la Club...

Lambaire prinse o privire cu tâlc a lui Whitey şi nu-şi mai isprăvi fraza.

— Ei, în definitiv, urmă el cu bunăvoinţă, nu e treaba noastră şi nici nu se cuvine să judecăm noi pe aceşti bieţi nenorociţi. Cine ştie ce ispită l-a momit în chestia noastră! Probabil că în căutare de câştiguri necinstite şi-a închipuit că va avea prilej şi aici...

Whitey tuşi uşor şi se uită la ceas.

— Ah, se întrerupse Lambaire, aşa e, trebuie să plecăm acuma. Am o întâlnire cu un domn în gara Paddington. Ce-ar fi dacă ai veni şi d-ta? Ar mai fi încă multe de discutat.

Sutton primi numaidecât invitaţia lui Lambaire.

Cynthia nu ştia nici ea ce o îndemnase la acest pas impulsiv. Poate curiozitatea femeiască, poate însă voise să împiedice o

explicaţie mai nestânjenită între Lambaire şi fratele ei. Dar orice va fi fost, când fratele ei ieşi să se îmbrace, Cynthia se adresă lui Lambaire:

— V-ar fi tare neplăcut dacă v-aş însoţi şi eu la gara Paddington? E o după amiază plăcută şi, cum mă interesează povestea lui Mr. Amber, aţi putea continua.

— Dar, Miss Sutton, ar fi pentru mine cea mai mare plăcere să mă pot explica în faţa d-voastră şi să vă cuceresc încrederea, răspunse Lambaire strălucitor de bucurie. Whitey, nu-ţi spuneam eu asta chiar azi de dimineaţă?

— Da, îmi amintesc precis.

— De-aş putea măcar să fac mai accesibil lui Miss Sutton punctul meu de vedere, spuneam eu azi dimineaţă.

— Nu fiţi prea optimist în privinţa asta, răspunse ea schiţând un zâmbet, când se întoarse fratele ei.

Francis se necăji când o văzu pornind înainte cu Lambaire, dar acesta se simţea în al şaptelea cer de fericire şi păşea ca pe puf de nori.

— Tare mă tem că Amber are un caracter incorigibil, spuse el, şi că firea lui o să-l împingă întotdeauna la ticăloşii. Dar de fapt nici nu prea contează; dintre marii şi genialii bandiţi n-o să facă parte niciodată.

Nădejdea Cynthiei se risipi când auzi pe Lambaire întărindu-i chiar propriile ei gânduri.

— Bineînţeles, n-am niciun fel de simpatie pentru aceşti mari bandiţi, adăugă el repede.

— Nu credeţi că Mr. Amber s-ar putea îndrepta dacă s-ar găsi câtăva vreme sub o influenţă bună?

— Dar de unde, omul acesta nu se mai îndreaptă cât lumea. Un prieten al meu (directorul penitenciarului din Clemstead) îmi spunea chiar deunăzi că Amber este unul din deţinuţii cei mai

îndărătnici, cei mai perverşi, dintre cei care nu se pleacă nici morţii. Un asemenea om, bineînţeles că nu mai are nici un fel de perspective.

Cynthia oftă. În gând se mira că un om ca Lambaire avea ca prieten pe un director de închisoare.

— Da, da, a încerca îndreptarea lui Amber înseamnă a strica orzul pe gâşte, spuse el iarăşi când ajunseră la gară.

Pe peron, Cynthia îşi luă la o parte fratele, în timp ce ceilalţi doi se interesau de sosirea unui tren.

— Eu am să mă întorc acum acasă – iar tu, după cum văd, eşti hotărât să porneşti în expediţia asta?

— Nici vorbă, răspunse el iritat. Dar pentru D-zeu, Cynthia, doar n-o să începem iarăşi discuţia de la început!

Ea ridică din umeri şi tocmai voia să facă o observaţie când Lambaire veni fuga spre ea şi o privi triumfător.

— Fuga, fuga, să vedeţi ceva, spuse el şi le făcu semn să-l urmeze.

Cynthia uimită şi fără să priceapă ce vrea să spună, îl urmă împreună cu Francis.

Dar când ajunseră la un colţ al clădirii, rămase brusc locului şi păli. Doi paznici înarmaţi duceau un convoi de deţinuţi, ferecaţi cu mâinile unii de alţii şi îmbrăcaţi în haine de puşcăriaşi.

În primul rând, îl descoperi pe Amber.

Privea împrejurul lui satisfăcut şi vesel, iar situaţia penibilă în care se afla, nu părea să-i facă nici cea mai mică impresie. Dar când o zări pe Cynthia, obrajii săi bronzaţi se înroşiră brusc şi lăsă ochii în jos.

— Dragul meu Lambaire, spuse el în şoaptă, pentru asta o să ne mai socotim noi odată.

Capitolul XI.
APARE CĂPITANUL AMBROSE GREY

— No. 634, la domnul Director! spuse gardianul.

— Mare cinste, răspunse ironic Amber.

— Hai, hai, nu-ţi lua nasul la purtare, spuse scurt omul. Eşti şi-aşa destul de rău notat!

Amber nu răspunse nimic, ieşi din celulă şi coborî, urmat de gardian, scara de fier ce ducea la parter.

Captain Cardeen şedea îndărătul biroului său şi-l primi fără pic de bunăvoinţă.

— No. 634, spuse el. Ai fost reclamat că nu te-ai supus ordinelor unui slujbaş al închisorii.

Amber tăcu.

— Crezi poate că-ţi poţi permite orice, pentru că ai stat aproape jumătate din viaţă la închisoare? Nu eşti întâiul îndărătnic căruia i-am băgat minţile în cap – am eu ac şi de cojocul d-tale! N-ai nicio grijă!

Amber îl privi batjocoritor:

— Şi eu am ceva de îmblânzitor de fiare în mine.

La tonul neruşinat al deţinutului, directorul se făcu stacojiu.

— Derbedeule! izbucni el, dar Amber îl întrerupse.

— Mi s-a scârbit cu viaţa de închisoare, spuse el pe un ton grosolan. Şi pun prinsoare pe orice vreţi că n-o să pricepeţi un cuvânt din tot ce vă spun. Viaţa în închisoarea asta e iadul pe pământ, nu altceva!

— Duceţi pe puşlamaua asta, îndărăt în celulă! răcni Captam Cardeen.

Sărise furios de pe scaun.

— Te învăţ eu banditule, să te porţi frumos. Ai să faci cunoştinţă cu pisica cu nouă cozi, ca să-ţi treacă pofta să mă mai insulţi astfel.

Doi gardieni îl luară pe Amber între ei, îl scoaseră din cameră şi-l îmbrâncură în celula lui.

După un sfert de oră, în broasca uşii se răsuci o cheie şi iarăşi se iviră doi gardieni. Unul din ei ducea o pereche de cătuşe de oţel.

Amber ştia ce însemna asta. Se întoarse liniştit cu spatele şi lăsă să i se încuie împrejurul încheieturii mâinilor fiarele care mai fură apoi împreunate la spate. Aceasta era pedeapsa care-i plăcea mai mult lui Captain Cardeen, s-o prescrie deţinuţilor.

— Pe ăsta numai eu am să-l învăţ disciplina, spuse directorul, gardianului-şef.

— Dacă n-o s-o scoateţi d-voastră la capăt cu el, atunci nu-i mai vine nimeni de hac, răspunse slugarnic şi linguşitor subalternul.

— Apoi cred şi eu.

Amabilul schimb de păreri fu întrerupt aici, deoarece un gardian aduse o scrisoare.

De trei ori trebui directorul să citească foaia mare albastră, oficială, până s-o priceapă.

„Aducătoarea prezentei, miss Cynthia Sutton, are permisiunea de a vorbi cu deţinutul de drept comun No. 634 (John Amber). Convorbirea va avea un caracter strict privat; nu va fi de faţă nici un gardian”.

Autorizaţia purta semnătura ministrului de Interne şi stampila ministerului. Cardeen ridică uluit ochii.

— Ce să însemne asta? întrebă el, şi întinse gardianului-şef ordinul.

Omul îl citi.

— Dar asta e contrar regulamentului! începu el.

Directorul însă îl întrerupse nerăbdător.

— Lasă acum palavrele despre regulament! răspunse el supărat. Când vine un ordin de la minister nu mai există regulament! Mai e cineva cu d-ra, întrebă el pe aducător.

— Da, un domn de la Scotland Yard. V-am dat adineauri cartea lui de vizită.

Din nebăgare de seamă, bucata de carton căzuse pe jos şi directorul se aplecă repede s-a ridice.

— Inspector-şef Fells, citi el cu voce tare. Poate că e mai bine să stau mai întâi de vorbă cu domnul.

După câteva minute detectivul intră salutând pe Cardeen cu un zâmbet prietenos.

— Mi-aţi putea oare explica aceasta? întrebă directorul arătând scrisoarea ministrului.

Inspectorul-şef scutură din cap.

— Nu explic niciodată nimic. N-are nici un rost să-ţi baţi capul cu explicarea actelor superiorilor. Înseamnă pierdere de vreme şi de energie. Am de altfel şi eu o misiune de îndeplinit

— Vreţi să staţi şi d-voastră de vorbă cu deţinutul?

— Desigur.

Fells scoase din portmoneu o hârtie oficială. Am vorbit cu d-ra şi n-are nimic împotrivă ca eu să-l văd mai întâi pe Mr. Amber.

— Multe înţeleg, dar tot nu-mi dau seama cum vă vine să spuneţi unui puşcăriaş de teapa acestui Amber, M. Amber. Aveţi doar şi d-voastră o experienţă destul de bogată cu criminalii ăştia.

— A, e numai din obişnuinţă. Mi-a scăpat vorba fără să-mi dau seama, răspunse Fells în treacăt.

Directorul citi al doilea ordin redactat în termeni asemănători cu primul.

— Bine, puteţi vorbi chiar acum cu deţinutul, spuse el şi făcu un semn gardianului-şef. Individul acesta a fost nemaipomenit de neruşinat şi a primit tocmai o mică pedeapsă.

— Hm, făcu detectivul codindu-se puţin. Spune, te rog, n-a murit în penitenciarul acesta Gallers?

— Da, răspunse rece Cardeen. A avut un atac de cord sau cam aşa ceva.

— Dacă nu mă înşel prea tare, tocmai primise şi el o pedeapsă, spuse Fells pe gânduri.

— Cauza adevărată a morţii a fost dovedită prin martori, împotriva cărora nu se poate ridica nicio obiecţiune, răspunse aspru directorul.

Îşi luă apoi din cuier pălăria şi şi-o puise în cap.

— S-au împrăştiat zvonuri că ar fi fost pedepsit în acelaşi fel ca Amber şi că n-ar fi putut suna când s-a simţit rău, dar sunt numai nişte minciuni infame.

— Nici vorbă, răspunse politicos detectivul.

Cardeen îl conduse pe scara de fier spre etajul de sus, unde se găsea celula lui Amber, şi intră împreună cu el.

Când uşa se deschise, Amber şedea pe un scaun. Abia când îl recunoscu pe Fells, se sculă în picioare, dar şi acest lucru îi veni greu.

— Mr. Fells, dacă aveţi ceva de spus deţinutului, poftim.

— Aş dori să stăm de vorbă între patru ochi.

Cardeen se îndreptă băţos.

— Bineînţeles, dacă preferaţi... spuse ei înţepat şi porni spre uşă.

— Scuzaţi, vă rog, răspunse Fells şi puse mâna pe braţul directorului. V-aş mai ruga încă să daţi ordin să i se scoată fiarele.

— Vedeţi-vă de treaba d-voastră şi nu vă amestecaţi în atribuţiile mele. Regulamentul îmi dă mână liberă să pedepsesc pe deţinuţi cum cred eu de cuviinţă.

— Mă rog.

Fells aşteptă până ce uşa se închise pe clanţă şi se întoarse apoi spre Amber.

— Mr. Amber, am fost însărcinat de ministerul de Interne cu o misiune foarte interesantă. Pe cât îmi dau eu seama, sunteţi ostenit de atâta închisoare.

— Dragul meu Fells, niciodată nu mi-a fost aşa de lehamite de închisoare ca acum.

Inspectorul-şef zâmbi şi scoase din buzunar o foaie mare de hârtie pe care erau multe însemnări.

— Am dat acum de cheia tainei d-voastră, spuse el, şi puse foaia sub ochii deţinutului. Iată lista condamnărilor d-voastră. Pe cât am putut stabili, n-aţi apărut niciodată în faţa unui judecător şi a juraţilor, şi cu toate acestea aţi stat până acum în cincisprezece închisori deosebite, şi anume în baza a cincisprezece sentinţe deosebite semnate de un judecător şi

contrasemnate de un funcţionar superior din ministerul de Interne...

Făcu o pauză, dar Amber tăcu.

— În anul 1927 aţi fost transportat la închisoarea Chengsford. Ordinul corespunzător a fost emis la Devizes, dar n-am putut găsi în niciun dosar vreun act din care să reiasă că aţi apărut în faţa justiţiei la Devizes.

Amber tot nu vorbea.

— Când aţi sosit la Chengsford, umblau tot felul de poveşti despre condiţiunile insuportabile din închisoare. Fusese reprimată o revoltă a deţinuţilor, şi se zicea că directorul şi gardienii s-au dedat la sălbăticii faţă de deţinuţi...

— Îmi amintesc de asta, spuse Amber cu indiferenţă.

— Aţi fost internat acolo la zece Mai. La întâi august aţi fost eliberat în urma unui ordin al ministerului de Interne, iar la trei august, directorul, subdirectorul şi gardianul-şef fură suspendaţi din serviciu şi mai târziu concediaţi.

Fells se uită iarăşi la deţinut, aşteptând parcă ceva.

— Surprinzătoare constatare, spuse Amber.

— Şi cu toate că aţi fost liberat în august, la 9 septembrie stăteaţi din nou la închisoarea din Preston şi, ...şi acolo se ajunse la conflicte neplăcute.

— În această privinţă îmi parc că aveţi dreptate, spuse serios Amber.

— Şi tot aşa urmară lucrurile şi mai departe. Nu se poate spune că aţi adus noroc închisorilor pe care le-aţi onorat cu vizita d-voastră!

Încetul cu încetul se ivi pe faţa lui Amber un zâmbet.

— Scumpul meu inspector-şef a făcut oare lungul drum de la Londra până aici numai pentru ca să-mi facă aceste senzaţionale comunicări?

Fells îşi schimbă deodată toată purtarea.

— Nu, Mr. Amber, nu pentru asta, spuse el respectuos. Voiam să vă comunic faptul că aţi fost împrumutat unui alt minister.

— Împrumutat?... întrebă Amber şi încruntă sprâncenele.

— Da, ministerul de Interne v-a pus la dispoziţia ministerului Coloniilor, iar eu sunt aici ca să execut acest ordin.

— Dar momentan nu mi-ar conveni de loc să plec din Anglia.

— Ba da, Mr. Amber. Există pe undeva prin Africa centrală un Fluviu al Stelelor şi câteva persoane deocheate au pornit să-i stabilească poziţia.

— Aha, carevasăzică au şi pornit?

Era contrariat şi nici nu ascunse acest lucru.

— Sper că am să ies încă la timp din închisoare ca să mai pot paraliza afacerea asta. Dar toată chestia n-are nici în clin nici în mânecă cu ministerul Coloniilor?

— Credeţi?

Fells se duse la perete, unde se găsea soneria şi apăsă pe buton. După două minute se deschise uşa.

— Mai este aci un vizitator care are să vă explice toată chestiunea, spuse el, lăsându-l singur pe Amber, care înjura acum amarnic toate autorităţile şi ministerele în general, iar ministerul de Interne în special.

După zece minute, uşa se deschise din nou.

Amber nu se aştepta la această nouă vizită şi în clipa când sări de pe scaun se schimbă la faţă. Şi Cynthia era palidă. Vorbi abia când gardianul trăsese uşa după el. Acest scurt interval dădu lui Amber putinţa să se reculeagă.

— Mă tem că n-am să vă pot primi atât de ceremonios cum s-ar cuveni, spuse el, deoarece mişcările îmi sunt momentan cam stânjenite.

— Sunteţi probabil foarte mirat că mă vedeţi aci, Mr. Amber, răspunse ea şi încercă să zâmbească. Eram atât de deznădăjduită, că m-am adresat, ministerului de Interne... şi am căpătat autorizaţia pentru o convorbire cu d-voastră. Nimeni nu ştie atâtea despre expediţie şi despre participanţii ei ca d-voastră.

— Aţi avut greutăţi la scoaterea permisului?

Amber clipea din ochi dar ea nu băgă de seamă.

— Nu, nici cea mai mică greutate. Îmi vine aproape să cred într-o minune.

— Nu, chiar aşa mare minune nu e. Sunt doar pentru ei un obişnuit al casei, şi orice negustor e culant faţă de un client atât de vechi.

Ea îl privi trist.

— Ah, nu mai vorbiţi aşa, îl rugă ea în şoaptă. Mă îndureraţi. Nu pot crede că sunteţi chiar pierdut fără nădejde. Aş vrea să vă ajut, şi sufăr când vorbiţi cu atâta nepăsare de soarta d-voastră.

— Scuzaţi-mă dacă am spus ceva care vă displace, dar grija ce-mi purtaţi e absolut fără de folos.

Era acum iarăşi, neschimbat, vechiul Amber.

— Şi acum povestiţi-mi de ce aţi vrut să vorbiţi cu mine. Luaţi loc pe scaunul cela – e drept că nu e prea comod, dar altul mai bun nu pot să vă ofer.

Ea refuză zâmbind şi-şi spuse apoi povestea.

Fratele ei, Lambaire şi Whitey porniseră şi luaseră cu ei copia hărţii.

— Expediţia nu mi-a făcut pân-acum prea multe griji, urmă ea, căci credeam că harta tatălui meu e exactă şi că au să găsească neapărat aşa zisul Fluviu al Stelelor. Ministerul Coloniilor, la care a luat informaţii fratele meu, era de aceeaşi părere.

— De ce s-a mai dus la autorităţi? o întrerupse Amber.

— Trebuia să obţină autorizaţia de a săpa pe teritoriu englez. După ce fratele meu ajunse în Africa şi după ce primisem telegrama de-acolo a fratelui meu, am primit pe neaşteptate din partea ministerului Coloniilor o somaţie urgentă de a depune la minister harta originală a tatălui meu. Fu examinată cu de-amănuntul şi comparată cu o altă hartă mai mare.

— Şi care a fost rezultatul?

Ea înălţă din umeri.

— Expediţia a pornit pe o cale greşită. Fluviul Stelelor ori se găseşte pe teritoriu portughez, ori nu există deloc.

— De ce n-ar fi pe teritoriul englez?

— Nu, e lucru stabilit acum că trebuie să curgă dincolo de graniţa engleză, în Africa de vest portugheză.

Amber o privi uluit.

— Şi ce pot face eu acum pentru d-voastră?

— O clipă numai, urmă ea grăbită, încă nu v-am spus totul. Dacă harta tatălui meu e bună, Fluviul Stelelor e doar o legendă. Geografii au identificat cât se poate de precis punctul indicat de ea şi acolo nu se găseşte nici pădure nici urmă de fluviu. E mai degrabă un fel de podiş de pe care seceta a gonit orice urmă de viaţă.

— Le-aţi povestit specialiştilor despre busola falsă?

— Înainte de plecare, Lambaire a vorbit cu mine foarte deschis despre chestiunea aceasta şi mi-a arătat o busolă falsă şi una bună. Eu am observat precis deviaţia şi mi-am notat în minte diferenţa. Pe baza indicaţiilor mele au făcut acum calculele funcţionarii de la ministerul Coloniilor. Au expediat o telegramă ca să-l oprească pe fratele meu, dar el se depărtase deja de ţărm şi acum nu-l mai poate ajunge nici o telegramă.

— Aveţi aici harta.

Ea scoase foaia din buzunar şi i-o întinse. El n-o apucă, deoarece mâinile-i erau încă prinse în cătuşe pe spate.

Deodată ea înţelese şi se înroşi.

— Despăturiţi, vă rog, harta, o rugă el.

O studie cu luare aminte.

— Dar cine a comunicat ministerului Coloniilor că eu ştiu totul? Altcineva decât d-voastră nu poate fi, căci nimeni altcineva nu ştie de asta.

Ea făcu semn din cap că da.

— Nu ştiam ce să mă fac – tata a murit tot în ţinuturile celea – a început să-mi fie teamă de viaţa fratelui meu şi nu aveam pe nimeni pe lume căruia să-i pot cere un sfat.

Dar se opri deodată speriată, căci hoţul acesta cu ţeasta rasă nu trebuia cu niciun preţ să bănuiască măcar, cât de mult se învârteau în jurul lui gândurile ei.

— Ceva nu e în regulă, urmă ea după o mică pauză. Este o taină la mijloc, care încă n-a putut fi dezlegată. Tata era un om de o minuţiozitate aproape penibilă şi este sigur că n-a făcut o greşeală. Afară de aceasta noi tot timpul fuseserăm încredinţaţi că fluviul se găseşte pe teritoriul englez.

— Poate între timp s-a schimbat graniţa.

Ea scutură din cap.

— Bănuiala asta am avut-o şi eu, dar după spusele funcţionarilor, ea fusese fixată la 1875 şi de atunci până azi n-a mai suferit nicio schimbare.

Amber se uită încă odată pe hartă, apoi o privi pe Cynthia drept în ochi.

— Am să vă vizitez mâine, spuse el.

În aceeaşi clipă răsuci cheia în broască, şi uşa cea grea se deschise încet. Afară stăteau directorul, care se uita mânios în celulă, gardianul-şef şi Fells.

— Timpul a trecut, spuse Cardeen aspru.

Amber se uită la inspectorul-şef făcându-i un semn cu capul, şi în clipa următoare îşi schimbă cu totul purtarea.

— Cardeen, scoate-mi numaidecât cătuşele, spuse el cu un ton poruncitor.

— Ce?!

— Arată-i ordinul, Fells, se adresă Amber detectivului, şi acesta întinse directorului uluit o hârtie scrisă.

— Eşti destituit, spuse scurt Amber, şi se instituie o anchetă în privinţa administraţiei d-tale. Sunt Captain Ambrose Grey, unul din inspectorii închisorilor regale.

Mâinile gardianului-şef tremurau groaznic pe când descuiau cătuşele.

Capitolul XII.
AMBER NAVIGHEAZĂ

Înainte de plecare, când Amber se dusese în vizită de despărţire la Cynthia, ea îi declarase fără de veste că voia să-l însoţească spre Africa centrală, şi acum se găseau de cinci zile pe mare.

Când muntele conic din Tenerife dispăru treptat în zare îndărătul lor, Amber îşi dădu deodată seama de greutatea situaţiei. Până acum se bucurase numai de tovărăşia Cyathiei, iar la viitor se gândise prea puţin.

— La Santa Cruz ar fi trebuit să te conving cu orice preţ să debarci şi să faci cale întoarsă, spuse el. Dar vezi că sunt prea egoist şi-mi caut pesemne numai plăcerea mea.

— Aici sunt, aici rămân, răspunse ea fără să-l ia în serios.

Şedea întinsă graţios pe chaise-longue-ul ei de pe covertă şi-l privea mulţumită.

— Sunt doar fată de explorator şi de descoperitor, Captain Grey, nu uita asta.

— Mi-ar fi mai plăcut să-mi zici ca şi până acum, Amber.

— Gândeşte-te că tata a murit în ţara aceea. Şi acum e şi fratele meu acolo...

— Dar nu trebuie să-ţi pui în joc viaţa şi sănătatea. Trebuie să te întorci!

Ea râse.

— Nu cumva ai de gând să recurgi la forţă? îl necăji ea. Să mă coşi într-un sac şi să lipeşti deasupra o etichetă: „A se feri de călduri”? Nu, nu, merg cu d-ta, cel puţin până la punctul de plecare al expediţiei şi, dacă se poate, chiar mai departe. Şi, la urma urmelor, trebuie să recunoşti că pe mine chestiunea mă priveşte mult mai mult decât pe d-ta.

— Nu zic. Dar bărbat tot nu eşti şi n-are niciun rost să vâri capul în nisip ca struţul.

Amber vorbea acuma aproape în şoaptă şi ea se simţea mişcată într-un chip ciudat de sunetul glasului lui.

— Trebuie să fim pregătiţi pentru cele mai rele eventualităţi, urmă el. Lambaire poate ştie că Fluviul Stelelor se găseşte pe teritoriul portughez, şi poate nu. S-ar putea ca busola falsă să aibă vreo legătură cu chestia asta şi Lambaire să fi vrut să tragă pe sfoară guvernul englez. După părerea mea, ar fi trebuit să ne încredem fără rezerve în harta tatălui dumitale.

— Crezi chiar că Lambaire plănuia o asemenea înşelătorie?

El clătină din cap.

— Ca să-ţi spun drept, nu. După părerea mea, busola a fost falsificată pentru ca tatăl d-tale să nu mai poată regăsi mina. Lambaire voia ca pentru toţi ceilalţi planurile să fie nişte simple petice de hârtie. Numai el să fie în stare să le descifreze în caz că ar fi ajuns întâmplător pe alte mâini.

— Dar atunci de ce l-a mai luat pe Francis? întrebă ea uluită.

— Alt mijloc de a pune mâna pe plan nu exista. Şi apoi, luând cu el pe fiul răposatului explorator, obţine în mult mai mare măsură bunăvoinţa şi sprijinul oficialităţii.

La Sierra Leone îşi transportară bagajele pe bordul micului cabotier portughez Pinto Colo, şi acum începu o plutire înceată de-a lungul coastei. Cum făceau câteva mile, se arunca ancora pentru ca să se descarce mărfuri.

Ajunseră în sfârşit la ţinta călătoriei lor. O şalupă îi transportă de pe vapor pe uscat. După ce acostară la ţărm Amber se adresă unui indigen înalt şi zvelt, care stătea ceva mai la o parte de ceilalţi barcagii, şi-l întrebă de casa guvernatorului.

— Massa, răspunse negrul, Guvernator pleci în jungla, oameni albi pleci în jungla, dar oameni negri omori oameni albi în jungla, atunci Guvernator pleci în jungla, spânzuri oameni negri în jungla.

Cynthia nu pricepea nicio vorbă şi se uita întrebător la Amber, care strânse ochii şi încleştă fălcile.

— Ce erau oamenii albi care au murit în junglă? se informă el.

Dar mai înainte ca băştinaşul să fi putut răspunde, toată atenţia lui fu atrasă subit de un porumbel care se rotea încet împrejurul capului lui. Întinse mâna şi fluieră încetişor. Pasărea se prăbuşi pe plaje ca o piatră, se ridică apoi cu multă greutate, mai ţopăi câţiva paşi şi căzu iar.

Omul ridică cu grijă porumbelul. De unul din picioruşele lui roşii era legată cu un fir de aţă o foiţă subţire de hârtie. Amber o luă cu grijă şi o netezi.

„Către cel mai vechi ofiţer al corpului de haussa.

Lambaire şi Whitey au ajuns la staţiunea misiunii Alebi. Afirmă că au găsit mina de diamante. După spusele lor Sutton a murit de febră acum o lună.

SANDERS”

Amber citi, citi din nou comunicarea de la un capăt până la celălalt, în timp ce Cynthia îl observa îngrijată.

— Ce scrie acolo? întrebă ea.

Amber împături cu grijă răvaşul.

— Cred că biletul nu e pentru noi, răspunse apoi, cu o indiferenţă bine simulată.

Capitolul XIII.
ÎN PĂDURE

În ţinutul tribului K'hassi şedeau la masă trei oameni. Soarele apunea şi din focul ce-l încinseseră indigenii urca la cer un nor gros de fum.

Omul voinic, cu hainele murdare de culoare kaki era Lambaire, iar omuleţul cel scund cu bărbia ţepoasă era Whitey, care în zilele acelea se mai întremase întrucâtva după al doilea acces de friguri. Cel de-al treilea era Sutton. Privea mohorât şi necăjit în gol.

Nu vorbeau nimic în timp ce mâncau peştele cu miros greţos, pescuit pentru ei de şeful hamalilor-purtători. Abia când isprăviră şi coborâră iar la fluviu, rupse unul din ei tăcerea.

— Vasăzică acesta e sfârşitul, spuse Lambaire cu glasul sugrumat.

Whitey tăcea.

— Trei mii de lire şi cine ştie câţi ani din viaţa mea m-a costat expediţia şi acum iată-ne, şedem înţepeniţi în inima ţinuturilor sălbatice la o mie de mile de coastă!

— Patru sute, îl întrerupse Whitey cu ciudă. Pot fi însă şi patru mii.

Urmă o tăcere mai îndelungată.

— Dar încotro o fi ducând fluviul acesta, întrebă Lambaire în cele din urmă. Că undeva, tot o fi ducând el.

— Ai ghicit. Curge prin ţara canibalilor, răspunse Whitey spumegând de furie. Dacă vrei să ajungi pe un drum scurt la ţărm, ia-ţi gândul de la fluviu.

— Vasăzică fluviul Stelelor nu există – şi diamantele la fel! Straşnic descoperitor a mai fost şi tatăl d-tale, Sutton! strigă Lambaire sălbatic şi mânios.

Se trântiseră pe jos pe malul fluviului şi Sutton întoarse obosit capul spre Lambaire.

— Vezi-ţi de treabă şi nu-mi tot căuta pricină, că de nu îţi trimit un glonţ în tigvă!

Faţa lui Lambaire tresări, iar el se ridică pe jumătate.

— Nu-ţi lua nasul la purtare, Sutton! strigă el. Că de nu....

— Hai, ţine-ţi gura, răcni la el Whitey. Suntem sătui de trăncănelile tale – vrem să ne vedem scăpaţi odată din mizeria asta!

Într-adevăr! Situaţia expediţiei era jalnică şi nu mai căutau altceva, decât mijlocul de-a scăpa cu viaţă. Patru luni au călătorit şi au pătruns, zi cu zi, tot mai adânc în junglă. Cu fiecare săptămână scursă s-au depărtat tot mai mult de civilizaţie. De graniţa portugheză nici nu se apropiaseră, căci cu mult înainte de a fi ajuns la o sută de mile de ea, văzură că harta nu se potrivea cu locul. Erau însemnate pe ea sate prin care nici pomeneală să treacă drumul lor, şi când în cele din urmă ajungeau într-un loc şi identificau acolo capitala unui trib, descopereau apoi, ca mulţi alţi cercetători ai Africii, că pe o rază de o sută de mile exista un întreg şir de sate cu acelaşi nume.

În timpul înaintării lor în junglă, numărul hamalilor scăzu mereu. Trataseră cu Alebii, duseseră cu populaţia junglei din

centrul ţinutului păduros o luptă ce durase timp de trei zile, apăraseră tabăra lor împotriva războinicilor vopsiţi cu multe culori ai tribului K'hassi şi în cele din urmă reuşiseră să obţină slaba siguranţă a vieţii, pe care ţi-o poate da un trib asuprit, în inima continentului.

Şi sfârşitul fu că expediţia trebui să se întoarcă şi să facă încă odată drumul prin acele ţinuturi duşmănoase pe care le străbătuse la venire.

— Alt drum nu există, declară îndârjit Lambaire.

Whitey clătină din cap.

Un sfârşit cât se poate de jalnic, cugeta Sutton, privind întunecat la albia râului. Cum ar mai râde de el Cynthia! Ba, sărmana, poate ar plânge. Nici urmă de Fluviu al Stelelor, nici urmă de diamante. Visul se sfârşise. Aveau, într-adevăr, în faţa ochilor un fluviu. Dar un fluviu care curgea prin ţara canibalilor, şi ale cărui ape alergau repezi încă o sută de mile prin strâmtori şi cascade ca să ajungă la mare. Acolo, de unde porneau vapoare mari... spre Anglia... spre Londra...

Sutton sări în picioare.

— Când pornim? întrebă el întunecat.

— Să pornim?... Lambaire se uită la el.

— Păi, ce ne rămâne decât s-o luăm iar înapoi pe drumul pe care am venit? răspunse tânărul. Şi trebuie chiar să ne grăbim cu pornitul că altfel ne pomenim cu toţi hamalii fugiţi. Doi au dispărut chiar azi noapte. Hrana, aşa cum i-am deprins la început, nu mai avem. Şi pe deasupra ne-au mai rămas numai câte o sută de cartuşe de cap de om.

În ziua următoare, înainte de răsăritul soarelui, mica expediţie îşi ridică tabăra şi începu jalnicul marş de întoarcere spre ţărm.

Înaintară trei zile, fără ca indigenii să le opună rezistenţă. În ziua a patra se ciocniră cu o ceată de K'hassi pornită după vânat. Oamenii lăsară numaidecât baltă vânătoarea de elefanţi, căci vânătoarea de oameni le plăcea mult mai mult. Din fericire micul grup al expediţiei ajunse curând la câmp deschis, unde putea ţine îndeajuns pe inamic în şah. În ziua a cincea, vătaful hamalilor, care umbla în coada coloanei, izbucni într-un cântec sălbatec. Sutton şi Whitey se duseră îndărăt să vadă ce se întâmplase cu el. Omul îi lămuri râzând că văzuse fel de fel de draci.

În noaptea următoare, şeful hamalilor luă un lemn aprins din foc, se apropie pe furiş de unul din hamali, cu care mai înainte se înţelegea bine, şi-i sparse capul.

— Boala somnului, spuse Sutton.

Cei trei albi stăteau în faţa copacului de care porunciseră să-l lege pe vlăjganul acesta de indigen. Avuseseră mult de furcă cu el până să-l învingă şi mai mulţi hamali se aleseseră cu mici răni.

— Ce ne facem acum cu el? întrebă Lambaire deznădăjduit. De lăsat aici, nu-l putem lăsa – moare de foame sau te mai pomeneşti că se dezleagă, şi ăsta ar fi şi mai rău pentru noi.

În cele din urmă amânară hotărârea pe dimineaţă următoare. Unul dintre negri avea să facă de gardă lângă nebun.

A doua zi de dimineaţă numiră un nou vătaf al hamalilor şi caravana plecă. Whitey rămase în urmă. Lambaire, care umbla în mijlocul coloanei, auzi o puternică detunătură de revolver, şi după un scurt răstimp încă una. Îl trecură fiori şi-şi şterse fruntea umedă cu dosul palmei. Peste puţin timp se ivi lângă el şi Whitey. Era alb ca varul şi buzele îi tremurau.

Lambaire îl privi cu teamă.

— Ce-ai făcut? îl întrebă el în şoaptă.

— Hai, vezi-ţi de drum şi nu mai întreba şi tu ca prostul. Ştii bine ce-am făcut. Doar nu poţi lăsa aşa pe un negru ca să moară pur şi simplu de foame – trebuia făcut ceva!

Ultimele cuvinte, Whitey i le zbieră sălbatec.

Lambaire clătină zăpăcit din cap şi tăcu.

Când ajunseră în cele din urmă la ultima bucată mare din drumul lor, Lambaire avu o idee bună. Dar la început n-o destăinui nimănui, ci chibzui mai întâi încă vreo două zile.

Poposiră apoi într-un sat de băştinaşi, ai cărui locuitori trăiau în bună înţelegere cu albii, şi se odihniră aci trei zile întregi.

În seara zilei de-a doua, pe când şedeau la focul taberei – chiar şi în apropierea ecuatorului nopţile sunt reci – Lambaire le povesti ce plănuise.

— Aţi stat vreodată să vă gândiţi ce ne aşteaptă la sfârşitul acestei expediţii? întrebă el.

Nimeni nu răspunse. Sutton mai că nici nu se sinchisea de discuţie, dar Whitey strânse pleoapele.

— Eu am să fiu dat în judecată pentru faliment fraudulos, tu tot aşa, Whitey. Iar Sutton ajunge tipul cel mai de râs din toată Londra.

Lambaire îl iscodi atent cu privirea.

— Şi, nici vorbă, face printr-asta numele lui taică-său de râs.

Francis tresări.

— Whitey şi cu mine am întemeiat o societate, urmă Lambaire, am luat de la lume parale ca să exploatăm o mină de diamante, am împânzit lumea întreagă cu prospecte entuziasmante, şi aşa mai departe – înţelegi? Şi acum ne întoarcem.

— Dacă ne mai întoarcem, bombăni Whitey.

— Îl apucă pe om nebunia când te aude vorbind pe tine! Nici vorbă că ne întoarcem – mult a fost, puţin a rămas. Acuma totul e numai să umblăm. Suntem doar aproape de locurile civilizate.

— Hai, dă-i drumul odată! Spune ce voiai să spui, îl îndemnă nerăbdător Whitey.

— Acum dacă ne întoarcem, trebuie să explicăm acţionarilor...

— Că pur şi simplu nu există şi nici n-a existat vreo mină de diamante, îl completă melancolic Whitey.

— Nu, nicidecum! De ce-am face asta?

Lambaire stătea aplecat înainte şi vorbea înfrigurat şi serios.

— Ne opreşte cineva să spunem că am găsit mina de diamante? Bine, n-o să vorbim de fluviu. A curs unul pe-acolo, dar acum albia lui a secat. Am găsit doar sute de locuri prin care curgeau, în anotimpul ploios, râuri, fluvii. Hai să zicem că ajungem cu bine acasă şi că avem buzunarele pline de diamante neşlefuite – poţi cumpăra la Londra câte vrei.

Ochii lui Whitey străluceau. Lambaire nu mai avea nevoie să-l întrebe cât de mult îi plăcea planul acesta. Dar Sutton nu era de acord. Faţa lui devenise aspră şi îndărătnică.

— Sunteţi nebuni, spuse el tăios. Vă închipuiţi că o să mă pretez la o asemenea minciună, că am să vă sprijin o asemenea înşelătorie? Ar însemna să murdăresc cu noroi numele tatălui meu. Nu, nici să nu vă gândiţi la una ca asta.

Nici unul dintre ceilalţi doi nu-l luaseră până acum în serios şi cu atât mai puţin se aşteptaseră la vreo rezistenţă din partea lui. Tot timpul îl socotiseră ca pe un om de o însemnătate cu totul secundară. Şi iată că acum trebuiau să discute cu el şi cu cât mai mult vorbeau cu atât mai mult se încăpăţâna.

Oamenii care se găsesc în afară de hotarele civilizaţiei înclină să nu mai prea ţină seama de legi, şi, mai înainte de a fi părăsit

satul ospitalier, Lambaire şi Whitey erau de acord că Sutton le punea piedici revoltătoare.

Între ei şi succes se ridicau scrupulele ridicole ale acestui tânăr. Ţicnitul ăsta voia să-i împiedice să culeagă fructele muncii lor.

Până într-o săptămână ajunseseră de nu-şi mai vorbeau de loc. În timpul acesta avuseseră numai de umblat şi nu întâmpinaseră nici un fel de primejdii, altfel poate că ş-ar fi băgat iar minţile în cap.

Deodată Sutton fu apucat de un acces grozav de malarie. Coloana făcu popas într-un luminiş mare din pădure. Campară în apropierea unei găuri de apă secată, pentru că nădăjduiau să găsească aici la câteva picioare adâncime apă subterană. Lambaire şi Whitey se duseră în pădure. O vreme nu vorbi nici unul din ei, dar fiecare ştia gândurile celuilalt.

— Ei? întrebă în cele din urmă Whitey.

Lambaire se uită într-altă parte.

— Asta înseamnă pentru noi un dezastru. Dacă dânsul ar fi rezonabil, am scăpa de orice grijă şi am încasa iarăşi mulţi bani, prin vânzări de noi acţiuni.

Iarăşi tăcură.

— Îi e rău acum? întrebă apoi deodată Lambaire.

Whitey ridică din umeri.

— Nu mai rău decât mi-a fost mie până acum de şase ori. E abia la primul atac de friguri. Să-l cărăm nu putem, mai avem numai doi oameni şi mai sunt încă cincizeci de mile până la cea mai apropiată staţiune a misiunii; cel puţin aşa spun negrii.

Cei doi se mai plimbară fără astâmpăr câtva timp încoace şi-ncolo, dar până ajunseră iarăşi în lagăr nu mai vorbiră nimic.

Sutton nu recunoştea pe nimeni, gemea şi vorbea într-aiurea.

Lambaire se apropie de el şi-l privi. Apoi se duse spre Whitey.

— Aşadar, lucrurile trebuie puse în ordine, spuse el şi scoase din buzunar un notes. Eu am încredere în tine, tu ai încredere în mine, dar e mai bine să scriem toată chestia negru pe alb.

Trecură întâmplarea în jurnalul expediţiei şi aleseră amândoi o versiune unică. Whitey se cam codi la început dar la urmă tot iscăli.

În zorii zilei următoare Whitey trezi pe unul dintre hamali care era în acelaşi timp şi tâlmaciul lor.

— Hai scoală, îi spuse el grosolan. Ia puştile şi porneşte-o repede înainte.

Indigenul se ridică somnoros. Răscoli cu piciorul gol focul care era aproape stins ca să-l învioreze din nou.

— Hai, lasă asta! zbieră la el Whitey. Scoală-l şi pe celălalt ca să mergem mai departe.

Micul grup se puse tăcut în mişcare şi-şi urmă pribegia prin întunecoasele poteci de pădure. Indigenii mergeau înainte ducând un mic felinar care-i apăra de atacurile fiarelor sălbatece.

Tâlmaciul rămase deodată pe loc şi se întoarse spre Lambaire care mergea în dosul lui.

— Massa tânăr, eu nu vedem deloc.

— Mergi înainte! răcni la el Whitey. Massa a murit adineauri.

Indigenul mormăi şi-şi urmă mai departe drumul. În ţara aceasta viaţa şi moartea nu sunt prea depărtate una de alta şi adesea oamenii, care dimineaţa se scoală sănătoşi tun de pe culcuşul lor, sunt băgaţi seara în mormânt.

La răsăritul soarelui se opriră şi mâncară. De obicei făceau asta înainte de începutul marşului. Cei doi albi se aşezară pe tăcute unul în faţa celuilalt şi se feriră să se privească în ochi.

Abia când soarele urcase o bună bucată pe cer, Whitey bombăni câteva cuvinte despre întâmplările nopţii trecute.

— Mai înainte nu ne răbda inima să lăsăm pe-un simplu *nigger* în urmă, ca să nu moară de foame – şi acum, mii de draci, am lăsat un alb fără ajutor, spuse el şi înjură apoi grozav.

— Hai, nu-ţi pierde cumpătul ca o femeie şi mai ţine-ţi gura, răspunse Lambaire, făcând un semn de dispreţ cu mâna. Doar ştii că nu puteam... ştii că altfel nu puteam face ce voiam... ce era să facem cu un nebun. Hai, ţineţi firea, Whitey... a murit...

După trei zile ajunseră la cea mai apropiată staţiune a misiunii şi o depeşă de heliograf transmise guvernatorului Sanders vestea sosirii lor. El era însă tocmai în teritoriu şi nu putu să transmită comunicarea până la coastă, deoarece se găsea în plin câmp şi nu putea semnaliza mai departe pe deasupra pădurilor.

Dar Sanders avea cu el porumbei mesageri.

Trei săptămâni de odihnă pe paturi moi în staţiunea misiunii, hrana bună şi un brici de ras, făcuseră iar din Lambaire alt om.

Câtva timp după sosirea lor răsări la ei guvernatorul Sanders, omul cu trăsături aspre, temut de toţi. Le puse multe întrebări, dar pentru că îi găsise pe jumătate morţi de foame nu-i chinui prea mult. Fără să arate mare mirare, auzi că descoperiseră Fluviul Stelelor. Din descrierea cam ştearsă şi vagă pe care i-o dădură, desprinse că noul teren diamantifer se găsea pe teritoriu englez. Era dezamăgit dar nu lăsă să se vadă nimic din asta.

Căci nici un funcţionar însărcinat cu guvernarea unui ţinut de indigeni nu salută cu bucurie descoperirea unor terenuri aurifere sau diamantifere în circumscripţia lui. De obicei asta însemnează război. Ies la iveală puteri noi. Condiţiile de viaţă se schimbă şi ţara este cotropită deodată de aventurieri.

Guvernatorul Sanders avu mai târziu neplăceri pentru că nu ceruse lui Lambaire şi Whitey să-i arate diamantele necioplite pe care le adunaseră din aşa zisa lor mină. Dar el era un om cinstit, un om dintr-o bucată şi niciodată nu mai făcuse parte din administraţia unor ţinuturi în care s-au găsit astfel de comori. De aceea n-avea de unde să ştie ce-ar fi trebuit să facă în asemenea împrejurări.

— Şi când a murit Sutton? întrebă el.

Cei doi povestiră.

— Unde?

Aci făcură marea greşeală, căci locul pe care i-l descriseră ei se găsea la o sută de mile depărtare.

Sanders îşi făcu repede socoteala în gând.

— Locul trebuie să fie mai aproape, spuse el apoi. Altfel n-aţi fi putut ajunge în aşa scurt timp la staţiunea misiunii.

Fură şi ei de părere că se poate să se fi înşelat iar el nu mai replică nimic căci ştia doar că oameni pe jumătate morţi de foame se pot înşela uşor.

Se informă şi la hamalii purtători, dar nici din spusele celor doi oameni nu putu scoate lămuriri mai precise.

— Master, spuse tâlmaciul care vorbea în dialectul locuitorilor de pe lângă fluviu, acolo stăteau la un loc patru copaci. Doi dintre ei erau de camfor şi unul de cauciuc.

Dar pădurile Alebilor erau alcătuite în cea mai mare parte din copaci de camfor şi cauciuc aşa că nici indicaţia aceasta nu-l lumină mai mult pe Sanders.

După patrusprezece zile, Lambaire şi Whitey ajunseră la mica localitate de pe coastă unde îşi statornicise Sanders cartierul general

Capitolul XIV.
O MÂNĂ DE PIETRICELE

Lambaire şi Whitey erau din cale afară de veseli că ajunseseră în sfârşit la coastă, dar se speriară de moarte când îl descoperiră deodată pe veranda casei pe Amber, pe care-l credeau într-o închisoare engleză.

Urmă o pauză penibilă. Amber se sculă din *chaise-longue*-ul în care şezuse culcat până atunci. Se priviră câtva timp în tăcere. Dar amândoi regretară lipsa zâmbetului batjocoritor pe care-l avea în totdeauna Amber. Faţa lui era acuma neobişnuit de serioasă.

— *Hallo*, ce va să zică asta? întrebă Lambaire necăjit.

Amber îi pofti cu o mişcare a mâinii să ia loc, iar ei se supuseră fără pic de rezistenţă.

— Ce-aţi făcut cu Sutton? întrebă Amber cu calm.

Ei nu-i răspunseră, iar el repetă întrebarea.

— A murit, spuse Whitey mai tare decât ar fi fost nevoie. A murit... în timpul marşului, de febră – a fost ceva grozav de trist

Whitey se simţea, pentru prima oară în viaţa lui, nesigur. În vorbele lui Amber era un ton atât de ciudat poruncitor de parcă puşcăriaşul acesta s-ar fi transformat dintr-odată într-un

judecător. Nici el nici Lambaire nu-şi credeau ochilor că cel din faţa lor era acelaşi om pe care-l văzuseră în gara Paddington pus în lanţuri şi cu cătuşe la mâini.

— Când a murit?

Răspunseră amândoi deodată.

— Cine l-a îngropat?

Iarăş vorbiră în acelaşi timp.

— Dar aveaţi acolo doi indigeni – lor nu le-aţi spus nimic. E tare ciudat că nu i-aţi pus pe ei să sape groapa.

Glasul lui Amber răsuna acum aproape mânios, iar el îi privea printre pleoapele strânse.

— L-am îngropat noi, pentru că era un alb, unul de-ai noştri. Înţelegeţi ce vreau să zic? spuse Lambaire.

— Da, înţeleg.

Amber se duse la masă şi luă de pe ea o foaie mai mare. Văzură că era un plan simplu al ţinutului şi bănuiră că reprezenta partea prin care umblaseră ei.

— Arătaţi-mi locul unde l-aţi îngropat pe Sutton.

Şi puse harta pe genunchiului Whitey.

— Nu spunem nimic! protestă Lambaire, care îşi recăpătase încetul ca încetul sângele rece. Unde vrei s-ajungi cu întrebarea asta neruşinată? La dracu, dar cine crezi că eşti ca să ne ei aici un interogatoriu? Ia te uită până unde merge neobrăzarea unui puşcăriaş!

Îşi recăpăta curajul şi înjură.

— Poftim ce-l aşteaptă pe un om după atâta amar şi osteneală când ajunge în sfârşit iar la coastă, strigă el spumegând de furie. Foame şi sete şi lupte de zile întregi cu indigenii – ca să vie pe urmă un bandit pripăşit pe-aici să te insulte în aşa hal!

Se simţi deodată apucat zdravăn de încheietura mâinii de Whitey, care voia să-l facă să tacă.

— Dar pentru Dumnezeu, ţine-ţi odată pliscul! îi şopti prietenul lui.

Lambaire înghiţi în sec şi-l ascultă.

— Şi ce gogoşi mai sunt şi astea cu terenul diamantifer? urmă Amber cu acelaşi glas potolit şi nepătimaş. Ministerul nu ştie nimic de vreun astfel de fluviu sau de vreo mină de diamante. Aţi spus guvernatorului că aţi găsit un loc – ei, unde e?

— N-ai decât să-l găseşti singur, se porni acum Whitey cu gura asupra lui. D-ta, care eşti de obicei, atât de şiret! Ne-am chinuit şi noi destul de mult şi informaţiile nu le-am căpătat întrebând pe unul şi pe altul. Ne-am dus la faţa locului şi am căutat cu ochii noştri şi cu mâinile noastre!

Bâjbâi pe podeaua verandei, care era deja cufundată în semi-întuneric, şi-şi găsi pălăria.

— Mâine plecăm de-aici, spuse el, şi cum ajungem în primul port, înştiinţăm autorităţile şi le dăm lămuriri complete în privinţa d-tale. Frumos ar mai fi dacă puşcăriaşi evadaţi ar putea să-şi facă treburile liberi prin coloniile engleze!

Şi se uită la el ameninţător.

Amber se mulţumi să zâmbească liniştit.

— Mister Whitey, nu pleci mâine. Vaporul pleacă fără d-ta.

— Ia auzi, ce-ţi mai trece prin cap!

Amber ciocăni cu degetul în harta pe care o pusese iarăşi pe masă.

— Undeva pe aici prin locurile astea – şi arătă un punct însemnat cu o cruce – a murit un om şi mai înainte de a vă lăsa să plecaţi, vreau să ştiu exact cum a murit.

— Dar ce, crezi poate că noi l-am ucis? exclamă Whitey.

Amber ridică din umeri.

— Şi asta o vom afla înainte să plecaţi de aici. Am şi trimis oameni care să cerceteze locul în care l-aţi lăsat, după cum

spuneţi, pe Mister Sutton. Fostul d-voastră tâlmaci o să ştie să găsească repede locul. Şi a şi pornit-o într-acolo.

Lambaire se făcu galben ca un mort.

— Nu i-am făcut nimic lui Sutton, spuse el mohorât.

Amber înclină capul.

— Bine, vom vedea.

Cei doi complici părăsiră veranda şi se duseră spre coliba pe care le-o pusese la dispoziţie guvernatorul. Lambaire rămăsese deodată locului şi-l apucă pe Whitey de braţ.

— Ştii ce se întâmplă dacă...

Whitey se smuci aruncându-i încolo mâna.

— Ia nu înnebuni aici în mijlocul pieţei. Ce vrei?

— Ştii ce se întâmplă dacă a dat de el vreun indigen şi l-a omorât cu lancea lui. Ne aruncă isprava în spinarea noastră!

— Doamne sfinte, la asta, zău, nu m-am gândit.

Acum aveau de ce să le tremure inima în tot timpul zilelor cât trebuiră să aştepte, şi care se scurgeau încet. Mai târziu auziră că Amber avea puteri administrative, dar îl mai văzură numai odată din mare depărtare şi nu aveau nici o poftă să stea de vorbă cu el. Auziră şi de prezenţa Cynthiei şi mult ar fi dat să afle cam cât ştia ea.

Cynthia însă ştia totul. Amber îi comunicase cu băgare de seamă şi cu o nemărginită gingăşie sufletească vestea trimisă de guvernator.

— Aş dori şi eu să mai pot spera, spuse el, căci altfel ar fi grozav. Povestea pare să fie adevărată. Dar am totuşi o presimţire că se mai ascunde în dosul ei ceva ce n-am putut afla încă.

De faţă cu Cynthia nu-şi exprimă bănuiala, dar vorbi despre asta cu Sanders şi acesta îşi trimise apoi şi el oamenii în junglă ca să caute şi ei locul în care trebuia să se afle înmormântat Sutton.

— Albii mor foarte uşor în ţinutul Alebilor, îşi dădu cu părerea guvernatorul, şi de aceea îmi pare foarte natural ca povestea să fie adevărată. Dar de bună seamă că nici unul din ei nu e atât de sentimental încât să-şi dea osteneala să înmormânteze un biet om care moare în timpul marşului. Partea aceasta a istoriei e foarte neverosimilă.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi după ce se vor întoarce oamenii?

— M-am gândit la asta. Am să-i invit pe amândoi să vină la reşedinţă şi am să-i interoghez de faţă cu d-voastră. Procedura trebuie să fie bineînţeles nepărtinitoare. Trebuie să mărturisesc că încă n-am mai avut pe aici asemenea cazuri.

Trecură săptămâni care fură pentru Whitey şi Lambaire îngrozitoare şi de nesuportat. Ca să-şi mai treacă timpul jucau, în umbra colibei, cele mai simple şi mai primitive jocuri.

Din când în când Sanders îi vizita şi le dădea atenţia politicoasă pe care o arată un director de închisoare unui deţinut, sau cel puţin aşa le păru lor.

Apoi, într-o bună dimineaţă, o ordonanţă-haussa le aduse o comunicare. Erau chemaţi la casa guvernatorului şi pe când străbăteau marea piaţă din faţa verandei, se temeau mai tare decât un criminal dus din celula lui în sala tribunalului.

Sanders şedea în biroul său la o masă mare şi lângă el stăteau trei indigeni în uniformele albastre uzate ale trupei de protecţie. Vorbea cu ei repede în dialectul indigenilor, pe care ceilalţi albi din cameră nu-l puteau înţelege.

Amber şi Cynthia luaseră loc la dreapta lui. În partea stângă a mesei stăteau două scaune goale.

Lambaire se uită la tânăra fată şi faţa-i tresări nervos. Apoi se duse cu paşi grei spre scaunul său. Whitey îl urmă.

Sanders făcu un semn soldaţilor să treacă în mijlocul camerei.

— Până acum le-am ascultat rapoartele povestite în şir, spuse el. Acum le voi pune întrebări şi vă voi traduce răspunsurile. Sunteţi de acord cu modul acesta, nu-i aşa?

Whitey îşi drese glasul şi încercă să spună ceva, dar se răzgândi şi făcu un semn de încuviinţare din cap.

— Aţi găsit locul cu cei patru copaci, începu Sanders.

— Da, massa, am găsit locul, răspunse iute unul dintre oameni. Am urmat multe zile drumul pe care s-au întors oamenii albi. Am poposit numai o zi şi asta a fost într-o zi de sărbătoare, pentru că noi suntem credincioşi ai lui Mohamed şi ne închinăm la unul Dumnezeu. Am găsit toate locurile în care au poposit oamenii albi, căci am văzut cenuşa focurilor lor de tabără. Am găsit şi cartuşe întrebuinţate, pe care oamenii albi le-au aruncat încolo.

— Câte zile de mers au umblat oamenii albi.

— Zece zile, căci am găsit zece vetre mari unde au dormit noaptea şi zece focuri de zi cu atâta cenuşă numai cât e nevoie ca să fierbi mâncare. Afară de asta în locurile acestea nu se cunoşteau alte urme de tabără. Doi oameni albi au umblat zece marşuri de câte o zi; mai înainte umblau împreună trei oameni albi.

— De unde ştii asta?

— O massa, era uşor de cunoscut, căci am găsit locurile unde au dormit. Am găsit şi locul unde a fost lăsat al treilea om alb.

Când Sanders traduse cuvânt cu cuvânt spusele indigenilor, buzele lui Lambaire erau îngheţate şi limba i se lipise de cerul gurii.

— Aţi găsit pe omul alb care a fost lăsat acolo?

— O massa, nu l-am găsit.

Lambaire făcu o mişcare ca şi cum ar fi voit să spună ceva. Whitey holba ochii în gol.

— Vreun mormânt aţi găsit?

Indigenul scutură din cap.

— Am văzut noi un mormânt dar înăuntru nu era nimeni.

Lambaire aruncă vecinului lui o privire repede şi îngrozită.

— N-aţi văzut aşa dar nici un semn de la masterul alb.

— Nu, a dispărut şi a lăsat numai asta.

Indigenul băgă mâna în buzunarul uniformei sale albastre şi scoase un lucru. Era o batistă murdară legată cu mai multe noduri. Cynthia se ridică şi o luă în mână.

— E a fratelui meu, spuse ea încet când o dădu îndărăt lui Sanders.

— Aici e legat înăuntru ceva, observă guvernatorul şi deznodă unul din colţuri.

Din cele trei noduri căzură pe masă pietricele cenuşii. Sanders le ridică şi le privi cu luare aminte.

— Ştiţi poate ce înseamnă asta? întrebă el pe Whitey, dar acesta scutură din cap.

Sanders se adresă acum în arabă indigenului.

— Abibu, tu cunoşti obiceiurile şi datinile neamului Alebi. Ce înseamnă asta?

Dar nici omul nu ştia cum să tâlcuiască aceasta.

— Massa, dacă bucăţelele ar fi din lemn de camfor ar însemna nuntă, dacă ar fi de cauciuc – călătorie. Dar asta nu înseamnă, pe cât îmi dau seama, nimic.

Sanders întorcea pietricelele, între degete, pe toate feţele. Amber se apropie de el.

— Lăsaţi-mă, vă rog, să le văd şi eu, îl rugă el şi se duse cu ele la fereastră.

Scoase din buzunar un briceag şi le zgârie.

Ceilalţi aşteptară răbdători trei-cinci-zece minute. Apoi Amber se întoarse de la fereastră jucând pietricelele în palmă.

— Aveţi ceva împotrivă ca să păstrez eu pietricelele?

Lambaire scutură din cap. Îşi mai recâştigase liniştea, deşi n-avea niciun motiv. Whitey pătrunse mai bine sensul procedurii lui Amber, şi-şi muşcă buza de jos.

— Spuneaţi că l-aţi îngropat pe Mr. Sutton într-un anumit loc, observă Sanders cu o faţă serioasă. Dar oamenii mei n-au găsit nici urmă de mormânt – cel mult o groapă lunguiaţă deschisă. Cum explicaţi d-voastră acest lucru?

Lambaire fu din nou cuprins de spaimă, dar Whitey răspunse:

— Nu dau nici o explicaţie, spuse el cu vocea lui ascuţită. L-am înmormântat pe Sutton şi asta-i tot ce ştim. Oamenii d-voastră probabil că au greşit locul. Nu ne puteţi ţine mai mult aici. Nicio lege nu vă dă dreptul la aceasta. La urma urmelor, ce acuzaţie ridicaţi împotriva noastră? V-am spus tot ce se putea spune, şi acum trebuie să vă hotărâţi ce aveţi de gând cu noi.

Vorbise fără întrerupere şi acum se opri ca să răsufle. Tot ce spusese aşa era; şi nimeni nu ştia asta mai bine ca Amber.

— Aş vrea, zise el, să vă mai pun încă o întrebare. Mina de diamante despre care am auzit atât de puţin, aţi descoperit-o înainte sau după dispariţia lui Mister Sutton?

Lambaire căruia i se adresase el, nu răspunse. Socotea că e mai sigur să se lase de data asta în seama lui Whitey.

— Înainte, răspunse Whitey după o mică pauză.

— Mult înainte?

— Da – cam o săptămână.

Amber bătea cu degetele în tăblia mesei ca un om adânc cufundat în gânduri.

— Ştia Mister Sutton ceva despre descoperire?

— Nu, răspunse Whitey.

Dar în clipa următoare şi-ar fi muşcat limba de necaz.

— Când am făcut descoperirea, avea febră, adăugă el cu grabă.

— Şi nu ştia nimic?

— Nu – nimic.

Amber deschise mâna şi dădu drumul pe masă celor patru pietre.

— Şi totuşi avea la el acestea.

— Dar ce-au a face astea cu... întrebă Whitey.

Amber zâmbi.

— Nimic, numai că sunt nişte diamante.

Capitolul XV.
ÎN ALBIA RÂULUI

În răstimp de trei zile, se opriră în micul oraş de coastă două mari vapoare, care urmau să facă cale întoarsă, întrucâtva era o împrejurare fericită, căci Lambaire şi Whitey putură să plece cu unul din ele, iar Cynthia cu celălalt.

Amber o însoţi până la barca indigenă, care avea s-o ducă la vapor.

— De fapt ar trebui să plec cu d-ta, spuse el. Ori poate ar fi mai nostim să te urmez în taină. Şi într-o seară, pe când vei sta la masă, să răsară deodată Amber, în toaletă de seară... mare surpriză în privirea d-şoarei... cortina!

Ea i se uită în ochi serioasă. Arşiţa de pe coastă o făcuse mai palidă şi mai subţire. Trăsăturile ei păreau mai fine şi mai spiritualizate. În ochii lui Amber ea era femeia cea mai frumoasă de pe lume, şi inima îi era grea, cu toate că glumea.

— Aş dori să vii şi d-ta cu mine, răspunse ea simplu.

— Trebuie însă să rămân. Îi luă mâna în mâna lui. Rămâne încă o slabă nădejde ca fratele d-tale să mai fie în viaţă. Sanders e de părere că l-au lăsat singur în junglă ca să se prăpădească – dar

nu-i încă deloc dovedit că a murit. Rămân în orice caz atâta timp aici, până ce aflu adevărul.

Barca era gata de plecare.

— La revedere, spuse ea, şi buzele-i tremurau.

Amber desfăcu braţele şi o strânse la piept. Ea ridică faţa spre el.

— La revedere, dragostea mea, răspunse el în şoaptă şi o sărută.

În dimineaţa următoare, Amber porni în tovărăşia sergentului de haussa Abibu, spre ţinutul Alebilor.

Fu una din călătoriile tipice în jungla africană: marşuri uniforme sub zăpuşeala zilei, nopţi înăbuşitoare şi pline de freamăt şi de zgomote tainice, palavere săteşti, furtună fără de veste cu fulgere...

Micul grup urmă drumul obişnuit care ducea din sat în sat şi peste tot făceau anchete. Dar de când trecuseră Lambaire şi Whitey, nu fusese văzut niciun om alb.

În ziua a douăzeci şi opta de marş, ajunseră la locul unde, după spusele lui Lambaire, ar fi murit Sutton, şi aci Amber îşi statornici, după cum plănuise încă dinainte, o tabără stabilă.

Împreună cu Abibu cercetă locul în care fuseseră găsite batista cu diamantele şi gaura unde Lambaire şi Whitey susţineau că au săpat mormântul.

— Master, spuse Abibu, aici în locul acesta era gaura.

— Nu văd nici o gaură, răspunse Amber pe arăbeşte, căci Captain Grey fusese cândva secretar de legaţie şi stăpânea destul de bine această limbă.

La o mai de aproape cercetare ieşi la iveală că depresiunea era o parte din albia unui fluviu secat. Amber cercetă adâncitura, până la o depărtare de o milă în fiecare direcţie. În unele locuri, albia fluviului era închisă de crâng des sau de iarba elefanţilor.

— Aici a fost odată apă, îşi dădu cu părerea Abibu, dar asta a fost *cala-cala,* de multă vreme.

Faptul că mormântul pierise nu dovedea nimic. Ploile îmbelşugate care îi apucaseră pe drum erau prea de ajuns ca să îndrepte la loc pământul.

Timp de trei săptămâni îşi tot urmă Amber cercetările de jur împrejurul taberei. Trimise soli în toate satele într-o rază de cincizeci de mile, dar nicăieri nu se găsi nici cea mai mică urmă despre Sutton.

În cele din urmă se hotărî să înceteze căutarea. Doi din hamalii săi se îmbolnăviseră de beri-beri[3], anotimpul ploilor se apropia – şi mai rău încă era că o seminţie a neamului Alebilor, Isisi, începea să devie neliniştită. Îi veniră în tabără veşti că jertfiseră oameni şi că jucaseră dansuri drăceşti. Sanders îi trimisese din această cauză încă şase soldaţi ca să-i întărească trupa.

Amber trecuse şi el printr-un greu acces de febră.

— Încă două zile mai rămân aici, spuse el lui Abibu, pe urmă ridicăm tabăra.

În noaptea următoare, pe când şedea în cortul său şi scria o scrisoare Cynthiei, fu chemat de Abibu.

— Master, spuse sergentul de haussa, unul din oamenii mei a auzit o împuşcătură în junglă.

Amber îşi puse repede haina şi ieşi din cort.

---

[3] Boală provocată de lipsa în organism a vitaminei „B” şi manifestată prin tulburări nervoase, cardiovasculare, respiratorii.

— Din ce parte? întrebă el.

Era întuneric beznă şi cădea o ploaie uşoară.

— Dinspre răsărit.

Amber îşi mai luă lampa de buzunar, apoi cei trei rămaseră nemişcaţi trăgând cu urechea la zgomotele întunericului.

De departe de tot veneau sunete prelungi. Păreau că vine de la o pisică ce se zvârcolea în dureri.

— E un leopard rănit, spuse Abibu.

Amber chibzui repede. Afară de susurul uşor al ploii nu se auzea în pădure nici un zgomot şi vremea nu era deloc potrivită ca un leopard să dea târcoale taberei.

— Dacă e cumva vreun om alb în pădure, o să vie la semnalul acesta, răspunse el.

Scoase revolverul din buzunar şi împuşcă de două ori în aer.

Dar degeaba aşteptară, căci nu veni nici un răspuns.

Amber rămase aproape un ceas întreg afară cu Abibu, trăgând din timp în timp focuri. Dar nu se arătă nimeni. Urletele leopardului deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă încetară cu totul.

Noaptea nu se mai puteau face şi alte cercetări, dar cum se crăpă de zi Amber plecă cu Abibu şi cu doi haussa în pădure.

Nu era lucru uşor ceea ce-şi propuneau ei să facă. Jungla era peste tot aşa de deasă, încât trebuiră mai întâi să-şi croiască un drum cu cuţitele. Abia după amiază Abibu găsi urma unei fiare sălbatece.

Urmând-o, văzură pete de sânge uscat. Amber bănui că o fiară sălbatecă fusese rănită de o alta. După ce umblară pe urmele descoperite o jumătate de oră ajunseră la un luminiş, şi acolo găsiră un leopard mort la rădăcina unui copac.

— Hm, făcu Amber şi veni şi mai aproape de fiară.

Cu toate acestea tot nu vedea răni mai mari, pe care animalul le-ar fi căpătat cu siguranţă în vreo luptă.

— Întoarceţi-l pe partea cealaltă, porunci el oamenilor săi.

Aceştia făcură ce li se porunci şi Amber descoperi acum o rană de glonţ în dosul umărului stâng. Îngenunche alături de animalul mort, şi începu să-i taie carnea cu cuţitul de vânătoare; căuta glonţul. Dură mult până-l găsi. Era un glonţ de browning care se turtise în osul leopardului.

Amber se întoarse în tabără gânditor.

Dacă împuşcătura a pornit din revolverul lui Sutton, unde poate fi atunci Sutton însuşi? Şi de ce se ascundea în junglă? Mai avea el şi alte probleme de rezolvat, dar aceste două îl preocupau în primul rând.

Ziua fusese foarte frumoasă. Obişnuita ploaie tropicală nu se dezlănţuise azi şi o minunată noapte cu lună veni după un splendid apus de soare.

Amber şedea pe un scaun de câmp şi cugeta la întâmplarea aceea. Cine să fi fost străinul care rătăcea noaptea prin pădure? De ce-şi găsise moartea leopardul? După câtva timp, îl chemă la el Abibu; acesta împreună cu ceilalţi haussa şedeau tolăniţi lângă foc.

— Ştii, Abibu, nu mă pot dumiri eu, de ce-o fi împuşcat omul alb un leopard.

— Asta le spuneam şi eu oamenilor mei şi ei cred ca şi mine, că leopardul s-a apropiat de un loc pe unde omul alb îşi are adăpostul.

Amber îşi fuma gânditor pipa lui scurtă, îşi aminti că locul în care găsiseră primele urme de sânge era tot albie de fluviu secat. Pesemne că era continuarea albiei de fluviu secat în care-şi ridicaseră chiar ei tabăra. Dacă-o lua, dar de aici, de-a lungul albiei fluviului, putea probabil s-ajungă acolo într-o singură oră.

Noaptea era foarte luminoasă şi liniştită, aşa că Amber putea să-şi facă în voie cercetările. În orice caz, se hotărî să facă o încercare.

Luă de data aceasta cu el pe Abibu şi încă patru oameni, care mergeau înainte şi luminau cu o lampă. Fusese nevoit să se ducă însoţit de soldaţi, deoarece în timpul zilei venise un spion şi le povestise că neamul războinic al „Alebilor mici” începuse marşul spre meleagurile acestea.

Cu toate că albia fluviului indica o direcţie precisă, înaintarea nu era deloc lesnicioasă. În unele locuri vechiul jgheab era în întregime astupat de mărăciniş, aşa că fură nevoiţi să se caţăre pe pereţii verticali ai râpei şi să facă un ocol prin junglă.

La un moment dat dădură peste un leopard care, când puternica lumină albă îi veni în ochi, urlă îngrozitor, dar făcu stânga-mprejur şi o luă la sănătoasa. Mai pe urmă stârniră din culcuş o fiară mai mare, dar nu putură să-şi dea seama ce fel de animal era.

Mai încolo drumul deveni mai neted şi mai uşor.

— Locul trebuie să fie pe aici pe aproape, începu Amber când, deodată, Abibu ridică mâna.

— Ascultă, ascultă, master, şopti el.

Stăteau nemişcaţi cu capetele aplecate înainte şi trăgeau cu urechea. Prin tăcerea junglei răsuna un zgomot nou.

— Clic-clic!

Zgomotul era foarte slab dar îl auzeau desluşit. Amber porni târâş, înainte.

Albia fluviului făcea în acest loc o cotitură repede spre dreapta. Amber înainta strâns lipit de malul drept şi se târa prevăzător în patru labe. În cele din urmă reuşi să vadă ce era în dosul tufişurilor care-i împiedicau vederea.

La lumina albă a lunii desluşi un bărbat în cămaşă şi pantaloni, care răscolea sau chiar săpa pământul. Din când în când lua în mână ţărâna şi râdea. Era un sunet slab, dar pe Amber îl străbătu un fior îngheţat când îl auzi. Stătu la pândă cinci minute, apoi ieşi din ascunzătoare.

În aceeaşi clipă trosni un foc de armă iar la urechea lui Amber şuieră un glonţ, care se înfipse chiar lângă el în mal.

Iute ca fulgerul se chirci la pământ, ca să caute iar adăpost. Omul care săpa stătuse doar cu spatele la el! Altcineva trebuia dar să fi tras focul. Amber se întoarse către sergent.

— Abibu, spuse el mâniat, prost palaver. Noi am venit aici ca să scăpăm un om şi el vrea să ne omoare.

Se târî din nou mai departe şi privi de jur împrejur. Omul dispăruse.

Amber riscă o împuşcătură şi mai făcu câţiva paşi.

— Sutton! Sutton! strigă el cu glasul limpede şi răsunător.

Dar nu veni niciun răspuns. Doar ecoul le aduse îndărăt vorbele.

Acum înaintă mereu, iar oamenii lui îl urmară mergând în picioare. În mijlocul albiei râului găsi o groapă. Alături de ea era un târnăcop lăsat acolo.

Amber ridică unealta şi o privi cu luare aminte.

Fierul târnăcopului lucea, era aşadar mult întrebuinţat, iar vârful îi era tocit.

Locul semăna cu un terasament. Fluviul secat îşi săpase aici albia printr-o mică ridicătură. Pe partea luminată de lună, Amber nu putu descoperi niciun loc unde să se adăpostească. De aceea umblă de-a lungul malului umbrit, luminând pe jos cu lampa de buzunar.

Apoi i se păru că vede mai încolo, sus în mal, o deschizătură. Un tufiş mare, uscat, o ascunsese până atunci de ochii lui. Din

aşezarea tufişului uscat, Amber înţelese că mâini omeneşti îl potriviseră astfel.

Se căţără prevăzător pe povârniş, până ce ajunse la deschizătură. În clipa aceea smulse brusc tufişul.

Chiar lângă el vâjâi încă un glonţ. Simţi praful de puşcă arzându-i obrazul, şi se aruncă cu faţa la pământ. Abibu, care aşteptase jos, fu dintr-o scurtă săritură lângă el.

— *Ba-lek*! strigă Amber ca să-l prevină.

În deschizătură se ivi deodată o mână care ţinea un revolver mare, a cărui ţeavă ţintea drept pe sergentul de haussa. În clipa următoare, Amber şi apucase încheietura mâinii smucind-o în sus.

— Drace! auzi el, apoi revolverul căzu pe jos.

Amber nu dădu drumul mâinii.

— Sutton! strigă el prietenos.

În primul moment nu veni niciun răspuns.

— Dar cine eşti? întrebă în cele din urmă un glas mirat.

— Mă cunoşti sub numele de Amber.

Iarăşi urmă o tăcere.

— Ei, drăcie! Dă-mi drumul la mână, ca să pot ieşi. Credeam că eşti un războinic Alebi şi că faci parte dintre cei care au pornit la război.

Amber dădu drumul mâinii, şi puţin, câte puţin se târî afară din vizuină un tânăr cu hainele zdrenţuite, care, nu încăpea îndoială, era identic cu Sutton.

Se ridică în lumina lunii şi se scutură.

— Mă tem că am fost cam n-am fost prea politicos, spuse el acum liniştit, dar mă bucur că ai venit şi d-ta la Fluviul Stelelor. Se arătă cu mâna la albia de fluviu secat.

Amber nu spuse nimic.

— Ar fi trebuit să plec încă de-acum câteva săptămâni, urmă Sutton. Avem aici în vizuină mai multe diamante decât – uf! blestematele astea de pietre! strigă el deodată şi se aplecă cu gura la intrare.

— Tată! strigă el prietenos, hai afară. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu un compatriot.

Amber rămase ca lovit de trăsnet şi nu putu să mai scoată un cuvânt, când văzu pe al doilea locuitor al vizuinii.

— Tatii nu prea-i e bine, spuse încet Francis. Trebuie să mă ajuţi să-l ducem de-aici.

Capitolul XVI.
AMBER DISCUTĂ DESPRE PROSPECTE

THE RIVER OF STARS, LTD.
Capital social 800.000 £
100.000 £ acţiuni simple a 5 £/acţiune
30.000 £ privilegiate a 10 £/acţiune

DIRECTORI:
Augustus Lambaire, Esq. [Preşedinte]
Felix Whitey, Esq.
Lord Griffin Pullerger.
Lord Corsington.

Acesta era *en-tête*-ul unui prospect: care fu distribuit tuturor celor care – cu cap sau fără cap – îşi băgau banii în acţiuni.

Cum se întoarseră în Anglia, Lambaire şi Whitey se hotărâră să întreprindă fără zăbavă o mare campanie de reclamă. Prestigiul lor se arătă mult mai mare decât se aşteptaseră, căci existenţa diamantelor era doar probată prin pietrele găsite în

batista lui Sutton. Şi pentru ei era cu atât mai avantajos, cu cât dovada venea din partea adversă.

În timpul călătoriei de întoarcere, zadarnic îşi bătuseră amândoi capul să priceapă ce ciudat capriciu al soartei făcuse să fie găsite aceste pietre, dar în cele din urmă nu le mai rămase altceva decât să recunoască starea de fapt şi s-o exploateze.

Redactarea prospectului fu gata curând. Nu le fu greu să câştige şi câteva nume răsunătoare. Pentru aceasta, le veni foarte mult într-ajutor faptul că întoarcerea lor şi descoperirea Fluviului Diamantelor făcuseră mare senzaţie în presă. De bună seamă, nu lipseau nici criticii, care voiau să ştie poziţia exactă a terenului diamantifer. Dar şi această dificultate o înlăturară, declarând că o parte din capital avea să fie întrebuinţat la construirea de şosele în ţinutul neospitalier în care se găsea bogata mină de diamante.

Prospectul era redactat în termeni relativ modeşti. În text se vorbea chiar pe şleau de anumite primejdii, dar pe de altă parte se accentua că profitul era mai mare decât la oricare altă întreprindere de acelaşi fel.

Numai după câteva zile de la trimiterea prospectului, răspunsurile şi întrebările au şi început să curgă, iar în cele din urmă afacerea înflori într-un mod extraordinar.

— În unele privinţe eşti curat un copil minune, spuse Whitey.

Omul cel spătos zâmbi satisfăcut.

Şedeau amândoi în unul din cele mai scumpe hoteluri şi prânzeau. Prin ferestrele deschise ale fastuoasei săli, pătrundea zgomotul oamenilor şi vehiculelor din Piccadilly.

— Da, da, am învârtit noi straşnic de îndemânatic lucrurile, spuse Lambaire frecându-şi mâinile. Avem tot felul de motivări de ce nu începe mina să lucreze numaidecât. Uf, de-aş şti numai cum au ajuns afurisitele astea de diamante în batista lui Sutton!

— Hai, lasă văicărelile şi fii vesel că ne-a mers şi de data asta aşa din plin. De altfel l-am văzut ieri pe Amber.

De când se întoarseră nu se mai gândiseră deloc la Amber, care-şi pierduse încetul cu încetul toată însemnătatea pentru ei. Ba îl priveau chiar de sus, cum ar privi nişte oameni de afaceri norocoşi pe colegii lor care au avut mai puţin succes. Şi avuseseră într-adevăr succes. Chiar de la prima lansare a prospectului intrase o sumă mare şi posedau acum un cont impunător la bancă.

Mai rămaseră câtva timp la masă discutând planurile. Era ora trei când Lambaire plăti socoteala. Apoi plecă de la hotel braţ la braţ cu Whitey.

Amândoi străbăteau agale strada animată.

— Da, Amber ăsta a sosit sâmbăta trecută iar la Londra, spuse Lambaire, ale cărui gânduri erau din nou preocupate de acest om.

— Dar miss Sutton ce mai face?

— A, ea e aici de luni de zile.

Lambaire se strâmbă. Îi făcuse o vizită, dar fusese primit cu o răceală de gheaţă.

— Nici n-ai crede că şi-a pierdut un frate. Nu poartă haine negre şi e în fiecare seară la teatru şi la concerte. Zău, e un drăcuşor fără inimă.

Whitey îl privi pătrunzător.

— Cine ţi-a spus asta?

— Unul din oamenii mei, răspunse Lambaire cu nepăsare.

— Hm, răspunse Whitey şi scoase ceasul. Am o întâlnire. Făcu semn unui taxi. Ne vedem mai târziu la Club.

Whitey era un om care nu-şi făcea iluzii. Dăduse şoferului la nimereală adresa unui hotel oarecare, dar când dispăru din vederea lui Lambaire se aplecă spre şofer şi dădu ordine noi.

Voia s-o viziteze pe Cynthia Sutton. Deosebirea între firea lui Lambaire şi a lui Whitey ieşea şi mai bine la iveală când se găseau fără de veste în faţa unei primejdii.

Lambaire se retrăgea speriat şi-şi astupa urechile. Whitey dimpotrivă ieşea vitejeşte în întâmpinarea primejdiei şi căuta de obicei să vadă imediat şi lămurit care e problema. Nu avea linişte până ce nu cunoştea puterea exactă a duşmanului său.

Când ajunse la locuinţa Cynthiei spuse şoferului s-aştepte şi sună. În uşă se ivi o fată.

— E acasă d-ra Sutton? întrebă el.

— Nu, răspunse ea atât de prompt încât Whitey deveni bănuitor.

— Vin pentru o chestiune cât se poate de importantă.

— Îmi pare foarte rău, dar miss Sutton nu e acasă. A plecat din Londra vinerea trecută. Dacă voiţi să-i scrieţi îi pot trimite scrisoarea.

— Vinerea trecută? repetă el dus pe gânduri.

Sâmbătă sosise Amber.

— Daţi-mi adresa ei şi atunci se simplifică multe. E chiar foarte urgent.

Ea scutură energic din cap.

— Nu ştiu adresa. Toate scrisorile le trimit la bancă şi de acolo sunt trimise mai departe.

Whitey crezu şi nu mai puse alte întrebări. Se întoarse cu paşi rari la taxi. Voi să pornească acum în căutarea lui Amber şi ardea să ştie dacă acesta citise prospectul.

Într-adevăr, Amber citise un întreg şir de prospecte de-ale lor şi când într-o bună dimineaţă veni în vizită la prietenul său Peter Musk, descoperi şi acolo unul din anunţuri.

— N-ai fost mirat, Peter dragul meu, când ai primit deodată de la mine o scrisoare din adâncul sălbatec al Africii?

— Da, trebuie să mărturisesc că am rămas uluit, recunoscu serios Peter. Am încercat să-mi explic lucrul în fel şi chip. O dată am citit o istorie întreagă despre un om care din cauza unei greşeli mici a ajuns la închisoare şi pe urmă...

— Ştiu, ştiu, răspunse Amber mulţumit, şi rânji. Dar mai bine să-ţi spun eu pentru ce am venit azi la tine. Ai vrea să primeşti o slujbă?

Peter îl privi mirat peste ochelari.

— La cel fel de slujbă te gândeşti tu? întrebă el agitat şi cu vocea tremurândă. Nu mai sunt aşa de tânăr ca înainte. Nici inima nu-mi mai e aşa de tare ca înainte – doar n-oi fi vrând să mă asociezi la una din groaznicele tale întreprinderi criminale?

— Nu, răspunse Amber râzând, nu e dracul chiar aşa de negru, dragul meu *desperado*. Ia spune, nu ţi-ar plăcea să îngrijeşti un domn aşa mai bătrân, care acum se întremează după o boală grea, din pricina căreia şi-a pierdut memoria şi a fost la un pas de nebunie? Nu, nu, linişteşte-te, urmă el când Peter rămase îngrozit, cu ochii holbaţi la el. Îi merge acum mult mai bine. Dar trebuie să nu sufli nimănui un cuvinţel despre asta. Eu cred că tu eşti omul cel mai nimerit pentru aşa ceva. Eşti sincer, cinstit şi îţi place misterul...

În clipa aceasta se auzi bătând la uşă.

— Intră!

Uşa se deschise şi Whitey intră.

— Aici erai, vasăzică, mr. Amber.

Rămase zâmbind în prag cu cilindrul în mână.

— Poftim înăuntru, îi spuse el. Dai voie, nu-i aşa? se adresă el lui Peter, care dădu din cap. Ei, despre ce e vorba?

— Te-am căutat tot timpul, răspunse Whitey, aşezându-se pe scaunul ce i-l oferea Amber. M-am gândit eu, s-ar putea să fii aici, căci ştiam că ai să-ţi vizitezi prietenul.

— Cu alte cuvinte ai trecut cu maşina pe lângă mine pe chei şi ai spus şoferului să mă urmărească. Am băgat eu de seamă.

Whitey nu-şi pierdu câtuşi de puţin cumpătul.

— Vezi că, aş dori să stau odată de vorbă cu d-ta.

Zări pe masă prospectul minei fluviului diamantelor.

— Ah, vasăzică l-ai văzut?

— Da, răspunse el furios. E un exemplu de stil şi compoziţie admirabil. Şi curg fondurile?

— Ah, nu prea, minţi Whitey şi clătină melancolic din cap. Pare că publicului nu-i prea arde de aşa ceva. Vechiul spirit aventuros a murit, iar unele ziare...

Ridică dispreţuitor din umeri.

— Dar să-ţi spun de ce voiam să vorbesc cu d-ta, rosti el apoi tărăgănind cuvintele. D-ta ai dovezi minunate că am găsit mina. N-ai vrea să te asociezi şi d-ta la întemeierea societăţii noastre?

Neruşinarea acestei propuneri îl scoase pe Amber din sărite.

— Whitey, spuse el cu admiraţie, pe d-ta adevărat că nu te poate întrece nimeni în obrăznicie! Ei, şi zi aşa? Să fac parte şi eu din societatea voastră ca fondator? Nu, zău, e bună!

— Aş putea sta de vorbă cu d-ta între patru ochi?

Whitey se uită cu tâlc înspre Peter.

Dar Amber scutură din cap.

— Poţi spune fără nicio grijă tot ce vrei. Peter ştie totul şi am în el toată încrederea.

— Atunci, bine, îţi fac o propunere. D-ta devii membru al consiliului de administraţie şi primeşti în schimb patru mii de lire în numerar şi zece mii de lire în acţiuni.

Amber bătea toba cu degetele pe tăblia mesei.

— Nu, răspunse el, cointeresarea mea în societate e destul de mare.

— În ce societate?

— În „River of Stars Diamond Fields, Ltd.”.

— Nu e asta societatea noastră?

— Nu, şi nici terenul vostru diamantifer.

Capitolul XVII.
WHITEY ARE UN PLAN

Whitey se întâlni cu Lambaire, cum se înţeleseseră, la Club. Lambaire, singurul oaspete din sala de joc şedea la una din mesele învelite cu postav verde şi încerca să se distreze făcând o pasenţă chinezească.

Când se deschide uşa, ridică ochii:

— *Hallo*, Whitey, nu-ţi schimbi hainele pentru masa de seară?

Prietenul lui închise uşa cu grijă.

— Aici nu ne aude nimeni? întrebă el scurt.

Lambaire se încruntă.

— Ceva nu e în regulă? Merge prost?

— Se duc toate dracului, răspunse Whitey cu violenţă. Am vorbit cu Amber; vin de la el.

— Ei, asta nu e ceva aşa rău. De ce mă sperii?

— Află că Amber ştie totul.

— Ce anume?

— Că n-am găsit mina.

Lambaire râse necăjit.

— Păi, asta o poate presupune orice alt prost. Vorba e... cum s-o dovedească!

— Într-un singur fel poate s-o facă şi mă tem că a reuşit, răspunse tremurând de furie Whitey.

— Ei hai, explică-te odată, spuse Lambaire, când prietenul lui tăcu înecat de ciudă.

— A găsit el singur mina! Lambaire, ştiu lucrul acesta sigur. Ascultă şi nu mă mai întrerupe.

Îşi trase un scaun la masă.

— Ştii tu de ce s-a dus în Africa?

— Pentru că miss Sutton voia să-şi caute fratele. Cel puţin aşa cred.

— Aş, de unde. A pornit pentru că guvernul a crezut că mina se găseşte pe teritoriu portughez. Cu afurisita ta de busolă falsificată ai stârnit întreg ministerul Coloniilor. Măsura asta tâmpită de prevedere ne-a vârât în toată încurcătura asta infectă. Şi pe deasupra a mai fost şi degeaba, căci toate ostenelile noastre de a căpăta planul au fost şi ele degeaba, pentru că planul era falsificat.

— Zău, că eşti nebun!

— Nici nu încerc să lămuresc faptul. Nu ştiu dacă Sutton tatăl avea anumite intenţii ale lui, dar în orice caz a falsificat planul. Tu i-ai dat o busolă falsă, aşa încât el n-a putut găsi drumul la întoarcere, după ce descoperise mina. Iar el ţi-a desenat în schimb o hartă falsă.

Lambaire se ridică.

— Whitey, ţi-ai pierdut minţile! spuse el grosolan. Ce năzbâtii îndrugi?

— Bine, găină oarbă, tot nu-ţi intră-n cap cum stau lucrurile? Amber poate să ne ruineze într-o clipă. E destul să pună numai degetul pe hartă şi să spună: „*Aici e mina noastră*” şi se duce pe copcă tot palatul nostru de cărţi de joc. Şi mâine face primii paşi împotriva noastră. Ministerul Coloniilor ne va soma să indicăm

poziţia exactă a Fluviului Diamantelor, iar noi trebuie să dăm răspunsul până într-o săptămână.

Lambaire recăzu în scaunul lui şi lăsă capul în jos.

— Am putea să luăm banii încasaţi şi s-o ştergem, spuse el.

Whitey râse cu dispreţ.

— Frumos Napoleon şi cavaler de industrie mai eşti! Ai atâta creier cât un iepuraş de casă. Ar râde şi curcile de tine, dacă te-ar auzi. Să fugim acum? Numai să simulezi că vrei să pleci din ţară şi te pomeneşti îndată cu un roi de detectivi pe urmele tale. Şi-aşa suntem deja observaţi. Dar trezeşte-te odată, cârtiţă adormită ce eşti! Trebuie negreşit să indicăm poziţia exactă a minei de diamante!

— Şi cum vrei să facem scamatoria asta?

— Miss Sutton ştie unde e, asta aş putea să jur. Amber ştie şi el, şi mai sunt şi alţii care ştiu.

Whitey se aplecă înainte până ce gura îi ajunse la urechea lui Lambaire.

— Ei au întemeiat altă societate, „*River of Stars Diamond Fields, Ltd.*” şi au găsit într-adevăr Fluviul Stelelor. Lambaire, dacă o singură dată te-ai mai scutura din amorţire şi ţi-ai strânge vârtos puterile, situaţia n-ar fi încă pierdută şi noi am mai putea răsuci lucrurile în favoarea noastră. Ascultă. Dacă ne ducem la ministerul Coloniilor şi spunem „*Aici în locul acesta este mina*”, şi indicăm locul pe care l-a găsit Amber, atunci noi avem prioritate şi societatea lui Amber se duce dracului.

Pe Lambaire această idee îl umplu de entuziasm.

— Noi am făcut încă de multă vreme cunoscut că am găsit mina, urmă Whitey. Amber va veni şi va susţine acelaşi lucru. Dar noi avem în cazul acesta dreptul priorităţii. Ministerul Coloniilor îi va întreba unde-au găsit mina, şi ei trebuie să indice

locul. Dar dacă noi am arătat locul acela înaintea lui, atunci lui nu-i mai rămâne nicio şansă.

Lambaire recunoscu posibilităţile ce rezultau din această procedare.

— Cum ai aflat tu toate astea? întrebă el.

— Am vorbit cu Amber. A făcut o aluzie. Eu am apucat numaidecât taurul de coarne şi m-am dus la ministerul Coloniilor, unde cunosc un funcţionar. Şi acesta mi-a lămurit toată chestia. Mâine dimineaţă primim o scrisoare prin care suntem somaţi să indicăm poziţia exactă a minei. Există de altfel o lege după care un teren trebuie să fie mai întâi declarat de guvern teren diamantifer, ca să poată fi apoi exploatat.

— Ah, asta mi-a ieşit cu totul din gând, spuse Lambaire.

— Ba nu, cap de gâscă, de aşa ceva nici măcar n-ai ştiut! răspunse Whitey supărat. Şi acum scutură-ţi amorţeala de pe tine şi vino până-ntr-o oră la mine la hotel.

— Bun, am să fac tot ce spui.

După o oră Lambaire apăru în micul hotel pe care Whitey îl folosea la Londra, drept cartier general al său. Se găsea pe o stradă strâmtă care pornea de la cheiul Tamisei.

Şezură amândoi două ceasuri şi se sfătuiră ce aveau de făcut. Când în cele din urmă se ridicară, erau foarte satisfăcuţi.

— Trebuie să fim foarte prevăzători, îşi dădu cu părerea Lambaire, înainte de plecare.

— Te mai însoţesc o bucată de drum, răspunse Whitey. Unde te duci?

— De-a lungul Tamisei, la Westminster.

Trecură strada cea largă. Un ceas din apropiere bătu ora unsprezece.

La Westminster, Whitey se despărţi de prietenul său şi chemă un taxi. Nu era nimeni pe-aproape ca să fi putut auzi ceva. Dar fu totuşi prevăzător, căci ştia că au şi fost puşi sub supraveghere.

La jumătatea drumului scoase capul pe fereastră.

— Aş vrea să merg la Ensington, spuse el şoferului şi dădu o adresă oarecare. Dar după câtăva vreme se răzgândi iar şi se dădu jos. Luă apoi un autobus care-l duse la capătul lui East Lane. De-acolo trebui să mai meargă o bucată pe jos, ca să ajungă la ţinta lui.

Voia să caute pe un anume Coals, care-i mai făcuse lui şi prietenului său unele servicii. Ştia că omul, dacă nu era cumva la închisoare, putea fi găsit într-o anumită cârciumă în fiecare seară până la douăsprezece sau douăsprezece şi jumătate.

Whitey avu noroc.

Coals şedea în colţul lui obişnuit şi era relativ treaz.

Whitey trimise un băieţaş ca să-l cheme afară, şi Coals veni numaidecât. Whitey aşteptă la oarecare depărtare iar Coals se apropie de el cu băgare de seamă, deoarece Whitey era nemaipomenit de bine îmbrăcat pentru locurile acestea.

— Mă cam temusem întâi să nu fiţi un sticlele de la Polenta, spuse individul spătos şi bine făcut. D-voastră cum vă mai merge, mr. Whitey? Mie-mi merge prost al dracului în vremea din urmă. N-am mai tras niciodată ca acum mâţa de coadă.

Whitey mai auzise şi altă dată văicărelile astea ale lui şi nu se mai sinchisea de ele.

— Ţine-ţi gura şi nu mai trăncăni atât. Am pentru d-ta o afacere care are să-ţi fie pe plac. Nu rişti nimic şi poţi câştiga o sută de lire. În una din zilele astea trimit după d-ta.

Coals nu mai conteni cu mulţumirile. Se despărţiră la colţul de stradă următor şi Whitey se întoarse cu automobilul pe cheiul Tamisei. Se duse la hotel, dar îşi luă numai un pardesiu, căci

noaptea era rece. Numaidecât fu iar în stradă şi porni în cartierul de Est, până în apropierea locuinţei lui Peter. Acolo intră într-o cafenea.

Oamenii care locuiau în Redcow Court, duceau o viaţă cam dezordonată. Se sculau relativ târziu şi adormeau când le venea mai la îndemână. De aceea şi ora mesei lor era neregulată. Dar cafeneaua aceasta o frecventau cu regularitate. La ora unu de dimineaţă, puteau fi găsiţi acolo toţi oamenii din cartier care aveau oarecare însemnătate.

Whitey cunoştea toate speluncile Capitalei. Se ducea în baraca aceasta sărăcăcioasă ca să afle ceva nou, căci aici se vorbea despre tot ce se petrecea în cartier.

Şi Whitey nu fu deloc dezamăgit. Îşi încheiase pardesiul până la bărbie, comandă o ceaşcă de cafea, se amestecă printre oameni şi trase cu urechea la trăncănelile lor. În general vorbeau despre lucruri nevinovate, deşi mulţi dintre ei şezuseră la închisoare. Dar aci, în cârciuma aceasta, nu tratau „chestiuni de afaceri.” Nu erau dintre bandiţii care-şi plănuiau de mai înainte cu grijă loviturile.

Ca pretutindeni, flecăreala se învârtea în primul rând în jurul scumpilor vecini.

— Moş Jim a căpătat un post.

— Ia te uită! Şi unde? Ia povesteşte.

— Nu văzuşi maşina cu care a plecat astă seară?

— Nu.

— Mai şedea înăuntru un agent pe cinste, care a venit să-l ia. I-a dat bacşiş lui Tom un shilling pentru că a dus în maşină coliviile.

— Ia te uită drăcie – şi zi, a plecat bătrânu’? Într-o maşină frumoasă? Şi cu coliviile? Hm, se făcea că moare de foame şi

când colo o fi având bănet din gros... Şi ştii poate şi unde a plecat?

Whitey se apropiase tot mai mult de cei doi care vorbeau.

— Pe cât ştiu, la Maidstone, undeva prin Kent.

Whitey rânji. Peter Musk pare-se că nu se putuse ţine să nu flecărească totul prin vecini.

— Nu chiar la Maidstone, asta e doar staţia de tren. Locul adevărat se cheamă Wera.

Whitey îşi sorbi cafeaua până în fund, se duse acasă şi se băgă în pat satisfăcut.

Capitolul XVIII.
CALEA LUI WHITEY

Şoseaua de la Maidstone la Rochester îi păru lui Amber un drum minunat, căci lângă el mergea Cynthia. Aerul aromatic al primăverii adia împrejurul lor, şi deasupra lor se boltea cerul albastru cu gingaşi nouraşi albi.

— N-ar fi fost rău dacă am fi mers cu maşina. E încă destul de răcoare.

— Desigur, mai ales pentru nişte călători din Africa, deprinşi cu arşiţe aşa de mari, spuse el râzând. Peter mi-a şi ţinut o lungă conferinţă pe această temă. Unul din eroii poveştilor lui a căpătat meningită pentru că a schimbat prea repede clima. Dar la drept vorbind în astfel de romane n-ar trebui să se întâmple aşa ceva: nişte „eroi” să se lase influenţaţi de climă!

— Mi-e tare simpatic prietenul tău Peter, spuse ea după o pauză.

— Un tip cam sucit, cam fantastic, dar are un suflet bun.

— Şi tatii pare să-i placă tovărăşia lui, urmă ea şi oftă. Ce crezi tu, are să se mai facă vreodată bine?

Amber chibzui mult înainte de-a răspunde. Atât de mult încât ea rămase deodată locului.

— Aş dori să-mi spui curat tot ce gândeşti.

— Uite să-ţi spun; am stat de-am chibzuit puţin ca să mă lămuresc şi eu ce şanse are. Dar sunt încredinţat că are să se vindece pe deplin.

— Zi, nu chiar... şi se întrerupse brusc.

— Nu, nu e nebun, cel puţin nu e incurabil. Suferă de anume viziuni obsedante şi trebuie să fi trecut prin vreo aventură zguduitoare. De-atunci încolo pare că pentru el timpul a stat pe loc.

— Şi-a pierdut memoria şi cu toate acestea îşi aminteşte bine de mine şi de Fluviul Stelelor.

Cei doi merseră înainte gândindu-se amândoi la bătrânul Sutton.

Cynthia închiriase pentru tatăl ei o casă la ţară, aşezată ceva mai departe de stradă. Era foarte bine aranjată, şi de ea mai ţinea o grădină mare de peste patru pogoane, cu mulţi arbori bătrâni.

Când ajunseră, îl găsiră pe Francis Sutton şezând în faţa căminului în care trosnea vesel focul şi ţinând pe genunchi o carte. Când intrară, ridică zâmbind ochii.

Experienţa căpătată în junglă şi lipsurile făcuseră din el un bărbat. În clipa aceasta, lui Amber acest lucru îi bătu la ochi mai lămurit ca oricând. Faţa-i era bronzată, trăsăturile energice înlocuiseră acea fineţe tinerească de mai înainte. Şi caracterul şi purtarea i se schimbaseră deplin.

— Ei, ce mai nou? întrebă el.

Amber întinse mâinile spre foc ca să şi le încălzească.

— Ministerul Coloniilor va trimite mâine lui Lambaire un chestionar şi-l va soma să înainteze o hartă exactă cu locul în care se găseşte mina lui. Are să-i vie cam peste mână!

— Cred şi eu, răspunse Sutton. Şi cât timp are?

— O săptămână. Dacă până atunci tot n-a răspuns, ministerul Coloniilor publică o înştiinţare că spusele lui Lambaire nu sunt vrednice de încredere.

— E oricum o situaţie puţin obişnuită, răspunse Sutton şi râse.

Amber îl privi prietenos.

— Te-ai făcut un descoperitor capabil, oţelit de vânturi şi furtuni. Aşa îmi placi de o mie de ori mai bine ca înainte.

Francis se înroşi uşor, căci ştia că Amber vorbea din inimă.

— Dar tatăl d-tale unde e?

— E cu prietenul d-tale Peter, undeva în grădină. O idee cât se poate de bună, că l-ai trimis pe acest mr. Musk.

— Poţi să-i zici în toată liniştea Peter.

Amber se duse la uşa de sticlă care dădea spre grădină.

— E de mirare ce bine se înţelege tata cu Peter. Îl interesează toate câte i le povesteşte Peter din romanele lui de aventuri.

— Hai şi noi la ei în grădină, propuse Amber.

Ieşiră în parcul înconjurat de un zid scund şi-i descoperiră numaidecât pe cei doi bătrâni, în mijlocul unui desiş de copaci. Peter tocmai desena cu bastonul figuri pe pietrişul aleii, ca să-şi ilustreze povestirea.

Lângă el stătea bătrânul Sutton. Cu toată buna îngrijire, se cunoştea cât de colo că trecuse prin nişte ani foarte grei.

Faţa-i era slăbită şi brăzdată de multe zbârcituri. Dar asculta cu luare aminte tot ce spunea Peter şi dădu chiar din cap de mai multe ori.

— Tată, iată pe prietenul nostru, căpitanul Grey, spuse Francis.

Bătrânul Sutton se întoarse repede şi întinse mâna.

— Captain Grey!

Deodată păru că-şi aduce aminte de Amber.

— Îmi pare foarte rău că fiul meu a tras asupra d-voastră.

— Nu-i nimic, să nu mai vorbim despre asta.

Era ciudat cum i se întipărise de exact în minte bătrânului scena aceasta. Cu toate că el şi Amber se întâlneau zilnic de fiecare dată vorbea din nou despre acest lucru, şi întotdeauna cu aceleaşi cuvinte. Erau începutul şi sfârşitul conversaţiei.

Se întoarseră încet în casă: Amber şi Peter veneau în urmă.

Luară ceaiul împreună. Bătrânul Sutton aproape că nici nu lua parte la conversaţie ci tăinuia uneori cu sine însuşi. Atunci vorbea curgător şi fără stânjenirile obişnuite.

Amber începuse să povestească despre vizita lui la Londra, când deodată bătrânul îl întrerupse. Vorbea la început încet, dar apoi vocea lui deveni din ce în ce mai tare.

„...pe pământ erau multe diamante, dar aveam şi alte indicii că era un teren diamantifer care se prelungea mult în sus şi în jos... Ţărâna e exact la fel ca la Kimberley şi la Fluviul Vaal... argilă albastră, argilă albastră fără îndoială... dar era în orice caz surprinzător că se găsea la atât de mare depărtare de locul în care noi îl presupusesem la început”.

Toţi tăceau şi ascultau. După o mică pauză urmă mai departe.

„Zvonurile despre o mină şi probele de pietre pe care le văzusem, mă duseră la presupunerea că vâna de diamante trecea pe la nord-vest înspre pădurea cea mare, şi că se găsea în pragul ţării pe care voiam s-o străbatem, şi nu la capătul cel mai depărtat. De-aci se vede încă odată ce nesigure sunt toate cercetările şi descoperirile... Nesiguranţă... Nu e chiar cuvântul nimerit. Cred că...”

Îşi acoperi ochii cu mâna. Ceilalţi aşteptau, dar el nu mai spuse nimic. Toate povestirile lui se sfârşeau de obicei în felul acesta. Convorbirea generală fu în cele din urmă reluată, şi scurt timp după aceea bătrânul mr. Sutton se duse în camera lui.

— Îi merge acum mult mai bine, îşi dădu Amber cu părerea, după ce uşa se închisese. Puţin câte puţin ne apropiem şi noi de adevăr şi aflăm cum a găsit Fluviul Stelelor şi mina.

Francis încuviinţă din cap.

— S-ar putea crede, nu-i aşa? că în timpul lunilor pe care le-am petrecut singur cu el, am aflat unele lucruri. M-a găsit în locul unde mă lăsaseră Lambaire şi Whitey. Dar cât timp am stat împreună nu mi-a povestit nimic.

— Când ai aflat de fapt prima dată că tatăl d-tale a descoperit Fluviul Stelelor? întrebă Amber.

— N-aş prea putea să spun. Îmi amintesc numai vag, că un om s-a aplecat deasupra mea şi că mi-a dat de mâncare şi de băut. Pe-atunci eram grozav de slăbit. Când mi-a mers mai bine, am observat cum săpa în albia fluviului secat.

— Altfel era în toate minţile?

— Da. Numai într-o zi când mi-a adus câteva pietricele şi mi-a spus să le păstrez m-a umplut de mirare şi de grijă. I-am făcut pe plac şi le-am legat chiar în faţa lui într-o batistă. Pe-atunci nici prin gând nu-mi trecea că erau diamante.

— Şi ai ştiut tot timpul că e tata? întrebă Cynthia.

Francis confirmă din cap.

— Nu ştiu cum am ajuns la convingerea asta, dar ceva îmi spunea că el e. Eram doar foarte tânăr pe vremea când a plecat în călătoria lui de explorare, şi între timp se schimbase foarte mult. Am încercat apoi să-l conving să pornim spre coastă, dar el nu se învoia nici în ruptul capului. Nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să rămân cu el. Pe urmă m-am gândit să trimit cu un indigen o scrisoare guvernatorului Sanders, dar Negrii socotesc locul în care stăteam noi „tabu”, şi nici măcar vânătorile lor nu treceau prin apropierea noastră. Mai interesant e însă că ţineam

purtarea tatii drept simptome de nebunie. Credeam că scormoneşte din pământ pietre ca toate pietrele.

După cină, Amber îl luă puţin pe Francis cu el în bibliotecă.

— Trebuie să fii din cale-afară de prudent cu textul prospectului pe care vrem să-l lansăm, spuse el. Ai primit telegrama mea?

— Da. Mi-ai telegrafiat să nu dau la tipografie manuscrisul. De ce?

— Textul conţine prea multe indicaţii importante pentru Lambaire. Poziţia minei e descrisă exact, şi dacă află acest lucru, poate să ridice şi el pretenţii la descoperire.

— La asta încă nu m-am gândit. Bine, dar cum să pună ei mâna pe un manuscris dintr-o mică tipografie de la ţară?

— Whitey e un mare pehlivan, şi lui nu-i e nimic cu neputinţă. Ei trebuie să răspundă ministerului Coloniilor unde e mina şi trebuie să ne ferim de a le da noi înşine informaţii.

— Pricep. Am să fac o copie a hărţii pe care ai desenat-o d-ta, şi mâine o înaintăm ministerului Coloniilor.

Deodată se deschise uşa şi Cynthia apăru albă la faţă ca varul.

Amber veni repede spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Tata nu-i la el în odaie, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. M-am dus să-i spun noapte bună. Dar patul e neatins.

Toţi trei se priviră uimiţi.

— S-o fi dus poate să mai facă o plimbare în grădină. Asta a făcut-o pân-acum de mai multe ori, deşi l-am rugat stăruitor să renunţe.

Francis aduse repede două lămpi de buzunar, apoi ieşiră afară prin uşa de sticlă. Cynthia îşi puse pe umeri un şal şi veni după ei.

Plutea o ceaţă subţire, care însă nu le stânjeni prea mult cercetările. În scurt timp căutaseră prin toată curtea, dar nu găsiră pe bătrân. În colţul cel mai depărtat al parcului se găsea o portiţă care dădea spre un drum îngust. De acolo se putea ajunge la şoseaua principală.

Când ajunseră mai aproape, Amber abia îşi putu stăpâni o înjurătură, căci portiţa era deschisă. Când o luminară cu lămpile, dădură peste o bucăţică de hârtie albă. Era ruptă dintr-un notes şi prinsă cu o pioneză.

Amber se apropie tare de ea şi citi.

„L-au târât spre cariera de piatră. Luaţi-o la dreapta pe şosea până la movilă.

Dacă vă grăbiţi, îl mai puteţi salva.

Un prieten.”

— Aşteaptă o clipă! strigă Amber când Sutton voi s-o ia la goană.

— Dar nu mă întârzia, răspunse Sutton plin de grijă. Poate mai ajungem la timp.

— Aşteaptă! porunci Amber energic.

Cercetă cu lampa lui pământul moale, clisos şi văzu urme de paşi, dar nu putu vedea câţi oameni trecuseră pe-aici. Apoi ieşi în drum. Şi aci era moale pământul, dar din loc în loc creşteau smocuri de iarbă. Şi cei ce umblaseră pe-aici, din întâmplare sau dinadinsul se feriseră să calce în locurile moi, căci Amber nu mai găsi alte urme de paşi.

— Haidem!

Sutton porni fuga pe drum, Amber şi Cynthia veneau în urma lui.

— Ai un revolver? întrebă Amber.

În loc de răspuns, Sutton scoase din buzunar browning-ul.

— Te-ai aşteptat la aşa ceva? întrebă Cynthia.

— Da, am contat pe astfel de incidente, răspunse Amber liniştit. De aceea am şi insistat să purtăm arme atât timp cât afacerea nu e încă terminată. Îl cunosc eu pe Whitey.

Sutton se opri, şi ei fură numaidecât lângă ei.

— Nu mai văd urme şi înştiinţarea din bileţel mă nelinişteşte foarte rău.

— Uite-aici un şir de urme, spuse scurt Amber.

Raza lămpii sale se opri deasupra lor.

— Iar biletul mai mult mă miră decât mă nelinişteşte. *Hallo*, dar asta ce să mai fie?

În mijlocul străzii era un lucru negru. Sutton se duse fuga şi-l ridică.

— O pălărie – dar pentru D-zeu, Amber, e a tatii!

— Ah, începu Amber, dar apoi se întrerupse. Eu mă întorc îndărăt, spuse el după câteva secunde.

Ceilalţi doi rămaseră cu ochii holbaţi la el.

— Dar, spuse Cynthia consternată, nu-i aşa – nu-i aşa că nu încetezi cercetările?

— Ai încredere în mine, răspunse el prietenos. Sutton, mergi înainte pe drum şi ai să ajungi numaidecât la câteva case în care locuiesc muncitori agricoli. Bate-le în geam şi scoală-i din somn ca să-ţi dea o mână de ajutor. E posibil să fii pe drumul cel bun, dar eu cred totuşi că tot eu am dreptate. În orice caz pentru Cynthia e mai puţin primejdios dacă merge cu d-ta, decât dacă vine cu mine.

Fără să mai piardă o clipă, făcu stânga împrejur şi porni îndărăt în pas alergător.

Sutton şi sora lui rămaseră pe loc şi se uitară după el până ce dispăru în întuneric.

— Nu pricep, spuse Francis în şoaptă.

Cynthia tăcea consternată şi-şi urmă apoi mecanic fratele, care ţinea în mână pălăria neagră a tatălui lor.

Mai aveau încă cinci sute de metri de umblat până să ajungă la căsuţele muncitorilor agricoli, dar abia străbătuseră jumătate din distanţă când văzură deodată pe şosea o umbră. Francis scoase numaidecât revolverul şi lumină cu lampa.

Cynthia rămase cu câţiva paşi în urmă. Inima îi bătea de mai-mai să se spargă. Dar când văzu că era un poliţist, răsuflă uşurată.

— Nu, răspunse omul la întrebarea lui Sutton, pe-aici n-a trecut nimeni. De trei ore n-am mai văzut niciun om.

Stătea aci la post pentru că voia să pună mâna pe nişte braconieri. Francis îi explică la iuţeală situaţia.

— Hm, făcu poliţistul, asta-mi pare ceva aranjat înadins ca să vă ducă pe un drum greşit. Aşteptaţi, vă rog, un moment ca să-mi iau bicicleta. Am ascuns-o acolo în dosul tufişurilor celora. Apoi merg cu d-voastră îndărăt.

La întoarcere Francis mai dădu unele amănunte.

— Cu siguranţă că a fost numai o şiretenie, declară acum poliţistul cu hotărâre. De ce să-şi fi dat oamenii osteneala să vă divulge pe unde-o apucaseră? Doar nu cumva credeţi că aveţi în bandă vreun prieten?

Sutton tăcu. Acum pricepea hotărârea lui Amber de a se întoarce.

Şoseaua ducea în jos, şi în zece minute putură vedea casa.

— Sper că Peter – începu tocmai Francis, când deodată se auziră două focuri de revolver.

Detunăturile răsunară puternic prin tăcerea nopţii.

Una după alta urmară încă trei împuşcături. Poliţistul îşi făcu vânt pe bicicletă.

— Luaţi şi arma! strigă Francis întinzându-i browning-ul.

Poliţistul coborî movila cu o iuţeală ameţitoare. Cynthia şi fratele ei alergau după el.

În cele din urmă ajunseră gâfâind din greu la poarta grădinii şi găsiră acolo pe Amber şi pe poliţist, sfătuindu-se.

— Toate bune, spuse Amber mulţumit.

— Dar tata unde e?

— E iarăşi în casă. L-am găsit legat cobză şi cu un căluş în gură, în seră, tocmai în partea cealaltă a grădinii.

O luă de braţ şi o duse spre casă.

— A făcut o mică plimbare şi în timpul acesta l-au atacat. Nu, nu e rănit. Trei vlăjgani au sărit pe el.

— Şi unde sunt acum?

— Au fugit. La capătul drumului îi aştepta un automobil. Poliţistul a pornit acum în urmărirea lor. Speră să-i ajungă, dar n-are cea mai mică şansă, dacă nu se întâmplă ca maşina să aibă o pană.

Intrară în sufragerie şi Amber îi întinse Cynthiei un pahar de vin ca întăritor.

— Hai, aşază-te, am să-ţi povestesc totul cu de-amănuntul. Înştiinţarea aceea de pe poarta uşii mi-a părut numaidecât foarte ciudată, şi bănuiala mea a crescut şi mai mult când n-am mai văzut urme de paşi pe şosea. Toată povestea asta mi-a părut doar o şiretenie care să ne facă să ne depărtăm de casă, iar ei să aibă timp să-l răpească pe tata. Când m-am întors, am mai cercetat în fugă grădina, şi o întâmplare fericită m-a dus la seră. Acolo l-am văzut pe tata zăcând pe un morman de frunze veştede şi de resturi. Era legat şi avea în gură un căluş. Abia l-am liberat pe el, că am auzit afară o voce. Trei oameni se furişau de-a curmezişul peste gazon înspre poarta grădinii. Era prea întuneric ca să fi

putut recunoaşte cine era, dar am fugit, repede afară şi le-am strigat să stea pe loc.

— Am auzit împuşcături.

Amber surâse înfuriat.

— A fost răspunsul la strigătul meu. I-am urmărit până la şosea. Au tras din nou asupra mea, iar eu am răspuns. Cred chiar că pe unul dintre afurisiţii aceştia de bandiţi l-am nimerit.

— Sper că tu nu eşti rănit, spuse ea îngrijorată.

— Nu, câtuşi de puţin, răspunse el satisfăcut.

— Dar eu tot nu pricep ca lumea, toată chestia asta, spuse Francis. Adică de ce voiau derbedeii aceia să-l răpească pe tata?

Amber clătină din cap.

— Şi mie... dar se întrerupse brusc. Ia haidem repede în bibliotecă.

Îl urmară.

— *Hallo*, strigă el. Parcă adineauri stinsesem lumina

Marele candelabru lumina ca ziua şi văzură că una din ferestre era deschisă. Când se uitară mai bine prin odaie mai descoperiră că uşa safeu-lui atârna strâmbă în balamale.

Amber dădu din cap.

— D-aia ne-au momit aşa dar afară din casă, spuse el încetişor. Aici e mâna lui Whitey şi trebuie să recunosc că şi de data asta a aranjat al dracului de şiret lucrurile.

Capitolul XIX.
FUGA LUI AMBER

— Tare-aş dori să mă iei cu d-ta îl rugă tânărul, dar Amber scutură energic din cap.

— Nu, d-ta rămâi aici.

Era înfăşurat într-o manta groasă de automobilist, şi-şi trăsese adânc pe frunte şapca de călătorie. Cynthia mai găsise timpul să-i prepare la iuţeală masa.

El se uită la ceas.

— Unu. Iată că vine şi maşina.

Auziră zgomotul motorului, în clipa când maşina trase la uşa casei.

— Vin cam târziu, spuse poliţistul scoţându-şi bicicleta din automobil. Dar a mers greu până am sculat din somn oamenii şi pe deasupra m-a mai întârziat şi raportul la secţie mai mult decât m-am aşteptat. La Scotland Yard am trimis o telegramă şi drumurile principale spre Londra sunt supravegheate.

— Are să fie probabil prea târziu, răspunse Amber, deşi au nevoie de cel puţin o oră şi jumătate.

Îşi luă în grabă bun rămas de la Cynthia şi de la fratele ei şi urcă lângă şofer.

Amber se trudise să găsească locuinţa lui Whitey. De abia la ora trei şi jumătate se opri la colţul străzii în care era micul hotel. Amber dădu ordin şoferului să-l aştepte într-o cafenea din apropiere. Apoi sună şi spre mirarea lui i se deschise numaidecât. Îndeobşte portarii de noapte nu sunt chiar atât de iuţi, dar omul acesta era complet treaz şi grăbit. Probabil însă că aşteptase pe altcineva decât pe Amber, căci voi să închidă repede uşa.

— Ce doriţi? întrebă el ursuz.

— Aş dori să iau o cameră pentru noapte, răspunse Amber. Chiar acum am venit de pe Continent.

— Dar aveţi o întârziere grozavă, făcu portarul bănuitor. Trenul de Paris vine pe la unsprezece!

— Am venit via Newhaven, răspunse Amber nepăsător.

Presupunea că celălalt n-avea de unde să cunoască acest drum puţin întrebuinţat.

— Nu v-aş putea spune dacă vă pot du o cameră. Aveţi cu d-voastră bagaj!

— N-am, l-am lăsat la gară.

Amber băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase mai multe bancnote, şi-i întinse o hârtie.

— Dar n-am deloc chef să stau toată noaptea în stradă şi să discut cu dumneata. Ţine pentru dumneata cinci lire.

Atitudinea duşmănoasă a portarului se schimbă brusc şi omul se dădu la o parte.

— Înţelegeţi, cred, că...

— Da, da, înţeleg totul. Îmi puteţi da o cameră la etajul al doilea?

— Nu, e ocupat. Acolo locuieşte un domn pe care tocmai îl aşteptam când aţi sunat d-voastră.

— Aha, carevasăzică un fel de fluture de noapte?

— A mai fost odată aici azi noapte, cu vreo oră înainte. Pe urmă a plecat iar în oraş, mai avea treabă.

Amber căpătă o cameră la etajul al treilea şi mai află de la portar că şi celelalte două camere de la acest cat erau libere. Acesta mai întrebă pe noul pasager, dacă nu mai are vreo altă dorinţă şi fără a mai căpăta vreo însărcinare se retrase.

Amber trase încordat cu urechea când omul coborî scara, căci în primul rând voia să ştie dacă treptele nu scârţâiau. Şi constată cu satisfacţie că nu era cazul. Mai aşteptă încă puţin, îşi scoase apoi ghetele şi coborî pe furiş la etajul al doilea.

Aici se găseau trei camere legate între ele prin uşi. Cu ajutorul câtorva mici instrumente pe care le purta întotdeauna la sine, Amber intră fără nici o greutate. Ajunse dintr-o sufragerie într-un dormitor şi în cele din urmă într-un birou. După ce cercetase în fugă primele două camere, îşi concentră toată atenţia asupra celei de a treia. Pe o masă mare se găseau scrisori şi ziare a căror dată dovedea că Whitey nu fusese pe aici de două zile. Dar hârtiile furate nu erau de găsit nicăieri. Pe semne că Whitey le mai purta încă la el. De altfel nici nu se prea aşteptase să le găsească îndată, Tocmai începuse să cerceteze un teanc mare de ziare vechi când auzi pe stradă paşi care se opriră în faţa intrării hotelului. În clipa următoare se auzi sunând.

După o secundă Amber era pe coridor. Auzi o convorbire între portar şi alte două persoane şi urcă scara. În faţa uşii care dădea în camera sa rămase pe loc şi trase cu urechea.

În sus veneau Whitey şi Lambaire. Îi recunoscuse după voce. Whitey deschise una din cele două uşi pe care Amber nu le atinsese şi intră împreună cu prietenul său.

Când totul intrase iarăşi în linişte, Amber coborî din nou fără zgomot scara, deschise ultima uşă, şi se furişă înăuntru. Uşa de legătură spre ultima cameră era foarte subţire, aşa că el putu să prindă câteva frânturi de convorbire cu toate că cei doi complici vorbeau încet.

— Am rămas paf, spunea tocmai Whitey când l-am văzut pe bătrânul... eram convins că e mort de mult... dar acum trebuie să ne punem pe lucru.

— Rana lui Coals e gravă?

— Nu, e numai o împuşcătură în picior... porcul... canalia...

Amber rânji în întuneric de aceste complimente.

— Iată vasăzică şi prospectul lor.

Se auzi foşnind hârtie, apoi urmă o tăcere. Citeau probabil textul.

— Ah, făcu Lambaire şi mormăi satisfăcut. Cred că asta e tot ce ne trebuie. Trebuie să copiem numaidecât textul, şi pe urmă nu mai avem nici o greutate să stabilim poziţia exactă a minei... Ehe, ia te uită, e şi o hartă aici.

— Trebuie bineînţeles să comparăm această schiţă cu o hartă mai mare, îşi dădu cu părerea Whitey. Nu pricep cum sunt însemnate aici satele....

— Sunt numiri indigene.

Whitey o studie cu încordare câtva timp.

— Am la mine acasă o hartă bună, spuse Lambaire, cred că e mai bine să ne ducem acolo şi atunci putem stabili exact pe harta mare locul minei. Acum nu mai e greu să arătăm ministerului Coloniilor pe unde trece vâna de diamante.

— Da, ai dreptate. Trebuie să trecem la fapte fără întârziere, Amber ne bănuieşte şi mâine, cu siguranţă, toţi detectivii de la Scotland Yard vor fi pe urmele noastre.

Împături ambele manuscrise şi le băgă într-un plic lunguieţ, apoi rămase pe gânduri.

— Tu ai auzit că a venit peste noapte la hotel un străin? Mi-a spus portarul.

— Da, dar ce ne pasă nouă.

Whitey clătină din cap.

— Mie-mi pare cu toate acestea cam ciudat. Trebuie să fim cu ochii în patru.

— Crezi poate?...

— Sunt nervos şi mereu îmi vine în gând. Mă duc sus să-i văd ghetele.

— La ce?

— Nu mai tot întreba prosteşte, îi vine omului să se dea cu capul de pereţi când începi tu cu neghiobiile tale. La hotel lumea pune ghetele în faţa uşii – n-ai băgat de seamă asta niciodată în viaţa ta? Şi când te uiţi la o pereche de ghete, poţi deduce o groază de lucruri.

Întinse lui Lambaire plicul cu hârtiile furate.

— Ţine-le la tine până mă întorc.

Whitey deschise uşa care dădea spre scară şi urcă treptele.

Prietenul său rămase aşteptând.

— Lambaire, şopti deodată o voce prin uşa întredeschisă.

— Ce e?

— Dă-mi plicul, repede!

În crăpătura uşii se ivi o mână.

— Rămâi acolo unde eşti şi dă-mi repede hârtiile.

Lambaire se supuse.

O mână apucă plicul, cealaltă închise repede uşa şi apoi totul intră în linişte.

— Ce-o mai fi vrând iar Whitey ăsta? murmură Lambaire. Trebuie să fie ceva la mijloc.

Îl cuprinse frica şi se simţi pălind.

După câteva secunde Whitey intră în cameră.

— Sus nu e nimeni, spuse el cu răsuflarea tăiată. Am văzut numai o pereche de ghete murdare ca vai de ele şi încă de pământ galben. Şi am găsit o pereche de mănuşi: mănuşile lui Amber.

— Amber!

— Da. Vasăzică ne-a urmărit! Haidem repede la tine acasă. Dă-mi plicul.

Lambaire îl privi îngrozit.

— Păi – păi ţi l-am dat doar adineauri, răspunse el cu vocea întretăiată.

— Hai, nu mai începe, ce minţi! strigă Whitey înfuriat. Nu mi-ai dat nimic. Hai, hai scoate-l repede!

— Doar ţi l-am dat adineauri, Whitey, spuse Lambaire, pe un ton aproape plângător. Când te-ai întors adineaori aşa repede şi mi l-ai cerut!

— Ce, m-am întors eu? Te pomeneşti că m-ai şi văzut! Ei, ai de gând să răspunzi odată, scorpie bătrână?

— Nu, de văzut, nu te-am văzut – doar ai băgat mâna numai prin uşă.

— Fireşte ăsta a fost Amber!

Whitey înjură spumegând de furie.

— Hai mişcă, vino cu mine, măgar bătrân. Încă nu poate fi departe. Să vedem, poate-l mai ajungem.

Whitey coborî valvârtej scările, Lambaire îl urmă. Holul era gol şi uşa casei era dată de perete.

— Ia te uită colo cum fuge.

La lumina unui felinar văzură o umbră care fugea şi se năpustiră în urmărirea ei.

Erau numai puţini oameni pe stradă, în vreme ce Amber alerga în ciorapi spre cheiul Tamisei.

— Puneţi mâna pe hoţ! răcnea Whitey.

La o oarecare depărtare trecea o maşină şi Amber alergă spre ea.

— Puneţi mâna pe hoţ! strigă din nou Whitey.

La câţiva paşi de maşină răsări un poliţist.

— Mai domol, stimabile, şi înşfăcă pe Amber de braţ.

După câteva secunde ajunseră la faţa locului şi urmăritorii.

— Mi-a furat ceva, gâfâi Whitey.

— Vă înşelaţi, răspunse politicos Amber.

Situaţia nu-l intimidase cât de cât.

— Percheziţionaţi-l! strigă Whitey poliţistului.

Amber râse.

— Dar bine, dragul meu Whitey, nu ştii că poliţistul nu mă poate percheziţiona aici în stradă. Se vede că nu cunoşti nici măcar cele mai simple reguli ale poliţiei.

Împrejurul lor se strânsese un mic grup şi numaidecât se iviră încă doi poliţişti. Amber băgă de seamă şi se bucură, căci totul mergea ca la comandă.

— Ce aveţi cu omul acesta? întrebă poliţistul.

— Vreau să-mi dea înapoi lucrul meu! urlă Whitey. E un hoţ! Uitaţi-vă numai la el, aleargă în ciorapi pe stradă. Percheziţionaţi-l şi daţi-mi înapoi plicul cu manuscrise pe care mi l-a furat.

Cei doi poliţişti îşi făcură drum prin mulţime şi Whitey se simţi deodată prost.

— Sunt gata să vin la secţie, spuse Amber liniştit, dar denunţ pe aceşti doi domni că au comis o spargere.

— Duceţi omul la secţie, strigă Whitey. Venim şi noi numaidecât şi dăm o declaraţie amănunţită.

— Să mergem numaidecât cu maşina, răspunse Amber, dar insist să vie cu noi şi d-lor.

O situaţie ca aceasta n-o prevăzuse Whitey. Acum îşi dădu seama – prea târziu – că intraseră într-o capcană şi se prinseseră singuri. Căuta cu disperare o scăpare.

— Bine, declară el în cele din urmă cu un aer cât de nepăsător putu. Ne ducem numai până la hotel să ne luăm pardesiele.

Poliţistul şovăi, dar nu putu să obiecteze nimic, era o noapte rece. Rugă pe unul dintre colegii săi să însoţească pe cei doi.

— Iar d-ta vii cu mine, se adresă el apoi lui Amber. Am impresia că te cunosc de mult.

— Cred şi eu, răspunse Amber când se sui în maşină. Şi dacă indivizii joacă o festă prostului d-tale de coleg, atunci să ştii c-ai păţit-o!

— Nu-ţi lua nasul la purtare, mormăi poliţistul aşezându-se lângă el.

Capitolul XX.
ULTIMUL CAPITOL

— ...Şi dacă ai fi avut doar un pic de minte, spuse mânios inspectorul, tot i-ai fi adus pe amândoi numaidecât!

Amber se încălzise la marele cămin din biroul inspectorului de serviciu, iar tânărul poliţist stătea roşu ca focul şi ruşinat în faţa superiorului său.

— Tot nu mai putem schimba nimic, d-le inspector, spuse Amber prietenos. E drept că în locul lui aş fi procedat mai inteligent, dar gândiţi-vă la situaţie; un om aleargă în ciorapi cât îl ţin picioarele şi după el vin doi domni bine îmbrăcaţi şi strigă tot timpul: *Puneţi mâna pe hoţ! Puneţi mâna pe hoţ!* Vedeţi şi d-voastră că e scuzabil că s-a lăsat înşelat de aparenţe.

Inspectorul se linişti.

— Da, aveţi dreptate. Şi eu m-aş fi lăsat indus în eroare probabil, din cauza ciorapilor.

Amber aprobă din cap şi făcu cu ochiul poliţistului care se uita la el recunoscător.

— Cred că nu mai are nici un rost să mai aşteptăm. Amicii noştri probabil că au dat bir cu fugiţii. Hotelul are o ieşire

dosnică şi cu siguranţă că au scăpat pe acolo. Au de fapt oamenii d-voastră depline puteri să opereze o arestare?

Inspectorul clătină din cap.

— D-voastră îi acuzaţi pe cei doi de spargere şi de alte crime şi în cazul acesta trebuie să avem în primul rând un mandat de arestare. Un poliţist poate bineînţeles să ia pe cineva la poliţie, dar ştiţi şi d-voastră că e un lucru riscat. Prea puţini poliţişti ar face aşa ceva fără motive serioase.

Între timp un trimis adusese de la hotel ghetele şi pardesiul lui Amber, aşa că acum era gata de plecare.

— Eu mă duc la Scotland-Yard şi dau acolo amănuntele necesare. A venit momentul să arestăm odată banda. Am strâns destul material ca să-i duc pe amândoi la spânzurătoare fără să mai mă preocup de ultimele lor văicăreli. Au înşelat ani de zile în dreapta şi în stânga şi sunt nişte bandiţi periculoşi. Au pus în circulaţie bani falşi şi au imprimat bancnote. Numai asta şi ar fi destul ca să le asigure o lungă internare la închisoare.

Lambaire şi Whitey ajunseseră între timp la locuinţa lui Lambaire.

Comanda o preluase acum Whitey, ca întotdeauna în clipe grele când era vorba de trecut o criză şi Lambaire se supunea fără să crâcnească.

Acesta găsi în City o prăvălie care tocmai deschidea şi cumpără acolo geamantane pentru călătoria lor. Îmbrăcăminte luară de la o altă prăvălie căci la hotel nu trebuia să se mai întoarcă.

Lambaire îşi pierduse toată energia. Şedea în sufragerie şi înjura pierdut.

— N-are nici un rost să te mai necăjeşti, spuse Whitey. Suntem bătuţi. Scoate carnetul de cecuri.

— Nu crezi c-ar trebui să mai încercăm să blufăm pur şi simplu oamenii prin îndrăzneală?

— Ce? Să-i blufăm? Vasăzică ţi-a îngheţat complet mintea. Cum dracu vrei să-i blufezi pe juraţi? Ţine-ţi odată pliscul şi fă ce-ţi spun. Unde e carnetul de cecuri?

Lambaire îi întinse în silă carnetul şi Whitey făcu o scurtă adunare.

— Aşa: Şase mii trei sute de lire avem la bancă, spuse el şi respiră uşurat. E o sumă frumuşică. O să retragem şase mii două sute. O sută mai lăsăm, căci dacă luăm totul avem formalităţi prea lungi.

Luă carnetul de cecuri şi scrise citeţ un cec pentru şase mii două sute de lire. Sub stampila societăţii îşi scrise mumele şi întinse apoi lui Lambaire foaia. Acesta şovăi.

— Mai aşteaptă o clipă, mormăi el când Whitey întinse mâna nerăbdător. Cine are să ridice banii?

— Eu, declară Whitey.

Lambaire îl privi bănuitor.

— De ce să nu mă duc eu la bancă? Mă cunosc foarte bine funcţionarii.

— Ce, vrei să ridici tu banii; hoţ cu ochi saşii? Câine, niciodată n-am putut să am încredere în tine!

— Dar fii serios. N-avea nici o grijă în privinţa banilor.

Cu mare greutate se stăpâni Whitey.

— Bine, îmbracă-te. De scăpat nu-mi scapi tu mie. Dar mişcă-te repede – peste câteva minute se deschid băncile.

— Doar n-am de gând să şterg putina. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva. Parcă eu te bănuiesc pe tine? Dar afacerile sunt afaceri.

— Hai, lasă oratoria asta tâmpită şi du-te la bancă, răspunse acru Whitey.

Cedase pentru că-i dăduse prin gând că putea fi periculos de mers la bancă şi de scos banii. Era posibil să se fi şi emis împotriva lor un mandat de arestare şi în cazul acesta, banca ar fi fost supravegheată. Era însă de presupus ca poliţia să nu fi lucrat chiar atât de repede. Înainte de a pleca, Lambaire se mai duse în odaia lui şi apoi porni cu mapa lui la bancă şi lipsi o jumătate de oră. Când se întoarne, Whitey stătea rezemat cu spatele de cămin şi aştepta cu o mutră strepezită.

— Iată, m-am întors – acum vezi că nu trebuia să te temi că am s-o şterg eu banii şi c-am să te las pe tine cu buza umflată.

— Nu, aşa e. De altfel am în tine mai multă încredere decât ai tu în mine. Dar cu toate astea, tot ai fost o clipă ispitit s-o iei la sănătoasa, când ai ieşit de la bancă.

Lambaire se făcu roşu ea focul.

— Cum – de unde ştii – adică ce vrei să spui cu asta? întrebă el cu voce tare.

— Am venit pur şi simplu după tine. Am luat şi eu un taxi.

— Şi mai spui că ai încredere în mine, răspunse Lambaire cu amărăciune.

— Probabil că tot n-am, declară Whitey cu sânge rece. Am luat doar nişte măsuri de prevedere foarte naturale şi înţelepte.

Lambaire râse în silă. Apoi scoase din buzunarul de la piept un pachet gros de bancnote.

— Aceasta este partea ta şi aceasta a mea, spuse el. Am cerut să-mi dea numai hârtii de câte cincizeci de lire. Să ţi le număr.

Luă cu abilitate bancnotele în mână şi numără repede şaizeci şi două. Nici un funcţionar de bancă n-ar fi putut-o face mai bine ca el.

Whitey le împături şi le băgă în buzunar.

— Ce ai de gând acum? întrebă el.

Plec în Olanda, via Harvich. E mai bine să ne despărţim.

Whitey aprobă din cap.

— Eu plec via Irlanda, minţi el şi se uită apoi la ceas. Era aproape ora zece. Probabil că am să te revăd mai târziu. Se întoarse spre uşă şi plecă.

Când se întoarse, celălalt dispăruse.

La ora unsprezece pleacă din gara Victoria un tren spre Continent, dar este un tren primejdios deoarece e supravegheat încontinuu de detectivi. Whitey ştia foarte bine acest lucru. Un altul pleacă la aceeaşi oră de la Holborn şi mai opreşte odată la Heme-Hill.

Whitey se hotărî să plece împreună cu un grup de excursionişti. Voia să meargă cu un taxi până la Heme-Hill şi acolo să urce în tren. Când ieşi din biroul de voiaj îi fulgeră deodată prin cap un gând.

Se duse la casă şi ceru să i se schimbe două bancnote.

— Daţi-mi, vă rog, de o sută de lire bani franţuzeşti.

Scoase din portmoneu două hârtii de câte cincizeci de lire şi le întinse prin ghişeu.

Funcţionarul examină cu luare aminte hârtiile şi se uită apoi mirat la Whitey.

— N-aţi observat nimic la bancnote? întrebă el cu glasul sec.

— Nu.

O spaimă nebună îl cuprinse deodată pe Whitey,

— Ambele hârtii poartă aceleaşi numere – sunt falsificate.

Whitey scoase mecanic din buzunar întregul teanc de bancnote şi le privi. Toate aveau acelaşi număr. Faţa lui arăta într-adevăr consternare şi se făcuse albă ca varul, şi asta îl salvă momentan.

— Aţi fost înşelat?

— Da, trebuie să alerg numaidecât la poliţie ca să denunţ pe cel care mi le-a dat.

Luă funcţionarului cele două hârtii din mână şi ieşi din birou.

Sări într-un automobil şi dădu adresa locuinţei lui Lambaire.

Acesta plecase când sosi el. Nici vorbă că şi cu Harwich îl minţise, de asta nu se mai îndoia acum Whitey.

Se duse în dormitorul lui Lambaire în care fuseseră lăsate multe lucruri. Whitey deschise un cufăr şi băgă înăuntru pachetul de bancnote false. Dacă avea să fie arestat să nu se găsească hârtiile acestea la el. Scotoci camerele ca să găsească vreun punct de reper pentru ruta care o alesese Lambaire şi în cele din urmă găsi chiar un mers al trenurilor care se deschise la o anumită pagină. Când se uită cu multă luare aminte îşi dădu seama că nu era un mers al trenurilor ci broşura unei societăţi de voiaj.

— „Călătorii de iarnă în Franţa”, citi Whitey cu voce tare. Hm, nu e rea ideea, spuse el apoi şi surâse cu furie.

În general trenurile cu excursionişti, nu sunt supravegheate de detectivi.

Trenul pleca la unsprezece fără un sfert de la Holborn. Whitey aruncă o privire pe ceas: ora zece şi patruzeci. Aşa dar nu mai putea apuca trenul, dar deodată îi veni o idee.

Se duse la telefon şi ceru legătura cu biroul de informaţii de la gara Victoria.

— Vă rog, trenul care pleacă la ora zece şi patruzeci şi cinci din Holborn, mai opreşte şi la alte gări londoneze?

— Da, până la Penge, opreşte la toate staţiunile.

— Când pleacă de la Penge?

Aşteptă nerăbdător în timp ce funcţionarul căuta în mersul trenurilor.

— La ora douăsprezece şi optsprezece.

Whitey respiră. În cazul acesta mai poate avea noroc. Se repezi grăbit în stradă şi alergă la prima staţie de taxi.

— La gara Penge, strigă el şoferului. Plătesc douăzeci de şilingi mai mult, dacă ajungem acolo înainte de douăsprezece şi optsprezece.

Omul ridică din umeri.

— De încercat, încerc cu dragă inimă.

Taxiul porni vâjâind cu o iuţeală interzisă de-a curmezişul Londrei şi la douăsprezece şi şaptesprezece minute se opri în faţa gării.

Trenul stătea pe peron gata de plecare iar Whitey se repezi ca o furtună în sus pe scări.

— Biletul, vă rog! spuse controlorul.

— Încă n-am luat – plătesc în tren.

— Fără bilet nu puteţi trece.

Trenul era numai la zece metri departe de Whitey şi în clipa aceasta se puse încet în mişcare.

Whitey încercă să scape cu fuga de funcţionar, dar mâna puternică a omului nu-l lăsă să treacă.

Whitey stătea în faţa lui alb ca un mort şi cu degetele zvâcnind. Avea o înfăţişare atât de jalnică, încât omului i se făcu în cele din urmă milă de el.

— Îmi pare rău, spuse el. Am ordin.

Tăcu brusc şi se uită în direcţia trenului care pornea. Apoi se aplecă înainte şi deschise bariera:

— Fuga – fuga – alergaţi după el, trebuie să mai oprească odată – trecerea nu e liberă – tocmai bine îl mai ajungeţi!

Cele din urmă vagoane de bagaje mai erau încă în dreptul capătului peronului. Whitey, alerga de parcă i-ar fi fost viaţa în joc şi ajunse ultimul vagon tocmai în clipa când trenul pornea din nou.

Se prăbuşi în scaunul conductorului. Whitey era un om puternic, care nu se lăsa uşor învins şi în împrejurări obişnuite ar fi suportat încordarea aceasta cu uşurinţă, dar acum era sleit de puteri, căci trădarea lui Lambaire îi făcuse multă inimă rea.

— Canalie afurisită, spuse el în şoaptă şi degetele i se zgârciră nervos.

Mai puţin îl necăjea pierderea banilor decât murdăria purtării lui Lambaire care intenţionat îi dăduse bancnotele false pentru ca să fie cât mai curând arestat. Şi acum luă o hotărâre. Whitey avea vederile lui proprii despre bine şi despre rău, despre îngăduit şi neîngăduit.

Pe Amber nu era supărat, ci-i recunoştea superioritatea. Nu era furios nici pe legea care acum îl urmărea. Furia lui se îndrepta numai împotriva lui Lambaire al cărui ajutor fusese el ani de zile. Câte escrocherii cu întemeieri de societăţi fictive făcuseră ei, câţi bani câştigaseră cu „argint spaniol”! Nu odată falsificaseră ei bani. Şi hârtiile de cincizeci de lire pe care i le dăduse astăzi Lambaire erau nişte rămăşiţe ale activităţii lor comune de mai de mult. Pe atunci nu putuseră să pună în circulaţie hârtiile, pentru că purtau toate, prosteşte, acelaşi număr.

— Pentru public nu erau destul de bune, dar mie nu s-a sfiit canalia să mi le strecoare! gândi Whitey şi strânse fălcile.

Conductorul voi să înceapă o convorbire cu el, dar Whitey rămase monosilabic spunând numai „da”, sau „nu”.

Când trenul opri în Chatham, ploua cu găleata. Whitey îşi ridică gulerul, îşi trase pălăria pe ochi, îşi puse la gură o batistă, se dădu jos din ultimul vagon şi porni repede de-a lungul trenului. Vagoanele de clasa treia erau aproape goale. Excursia de iarnă nu părea să fi găsit multă căutare. Whitey se interesa însă numai de compartimentele de clasa întâia şi descoperi curând pe Lambaire în unul din ele, cam pe la mijlocul trenului. Acesta şedea singur şi compartimentele de alături erau, şi ele goale. Când răsună semnalul de plecare, Whitey sui în vagon.

Şi alţii mai ştiau că Lambaire era în trenul acesta. Amber străbătea Kent-ul cât de repede îl putea duce maşina. Dacă ar fi ştiut că trenul opreşte în Penge l-ar fi putut ajunge acolo. Şi ar fi fost în orice caz mai bine pentru Lambaire şi Whitey.

Inspectorul-şef Fells de la Scotland Yard îl însoţise pe Amber.

— Prindem trenul chiar în port, îşi dădu Amber cu părerea, când se uită la ceas. Desigur că aţi dat dispoziţii să avem la faţa locului detectivi?

Însoţitorul său dădu din cap afirmativ. În acest tempo repede îi venea greu să vorbească.

Ajunseră pe chei puţin timp înainte de intrarea trenului. Vagoanele se goliră încetul cu încetul şi pasagerii se duseră la vapor. La fiecare punte de îmbarcare stăteau doi detectivi şi observau cu atenţie pasagerii. În cele din urmă trecuse şi ultimul pe bord.

— Asta n-o mai pricep, spuse Amber dezamăgit. Să nu fi venit oare?

Deodată veni în fugă spre ei un funcţionar al căilor ferate.

— Sunteţi de la poliţie? strigă el încă de departe. Veniţi vă rog încoace. Într-unul din vagoane e ceva suspect – nu vrea să se dea jos un pasager.

Într-o clipă ajunseră la compartiment. Amber deschise uşa.

— Hai, hai, vino afară, Whitey, spuse el liniştit.

Dar omul dinăuntru, care şedea într-un colţ, număra fără grabă două teancuri groase de bancnote şi nu se sinchisea de el.

— Asta-i o hârtie bună – şi asta-i o hârtie bună – hei, de mi le-ai fi dat tu astea, Lambaire! Dar mi-ai dat pe ale false – întotdeauna ai fost un gogoman – un gogoman!

Gemu legănându-se într-o parte şi într-alta.

— Hai, vino afară! spuse Amber încă odată.

Whitey se holbă acum la el şi se sculă de pe scaun.

— *Hallo*, Amber, răspunse el zâmbitor. Stai că vin... ce mai face Fluviul Stelelor? Ia te uită aici ce fină afacere – bani buni – ia te uită numai!

Şi-i puse sub nas o mână de bancnote. Amber se dădu speriat îndărăt, căci erau pătate cu sânge.

— Sunt toate veritabile, explică Whitey cu buzele tremurânde.

În ochii lui lucea nebunia.

— Celelalte erau false. De aceea l-am omorât pe Lambaire. Prea de tot a vrut să mă joace!

Şi izbucni într-un râs oribil.

Sub scaun îl găsiră pe Lambaire. Whitey îi descărcase un glonţ în inimă.

Versiune eBook: v1.1 hy_21/06/2011